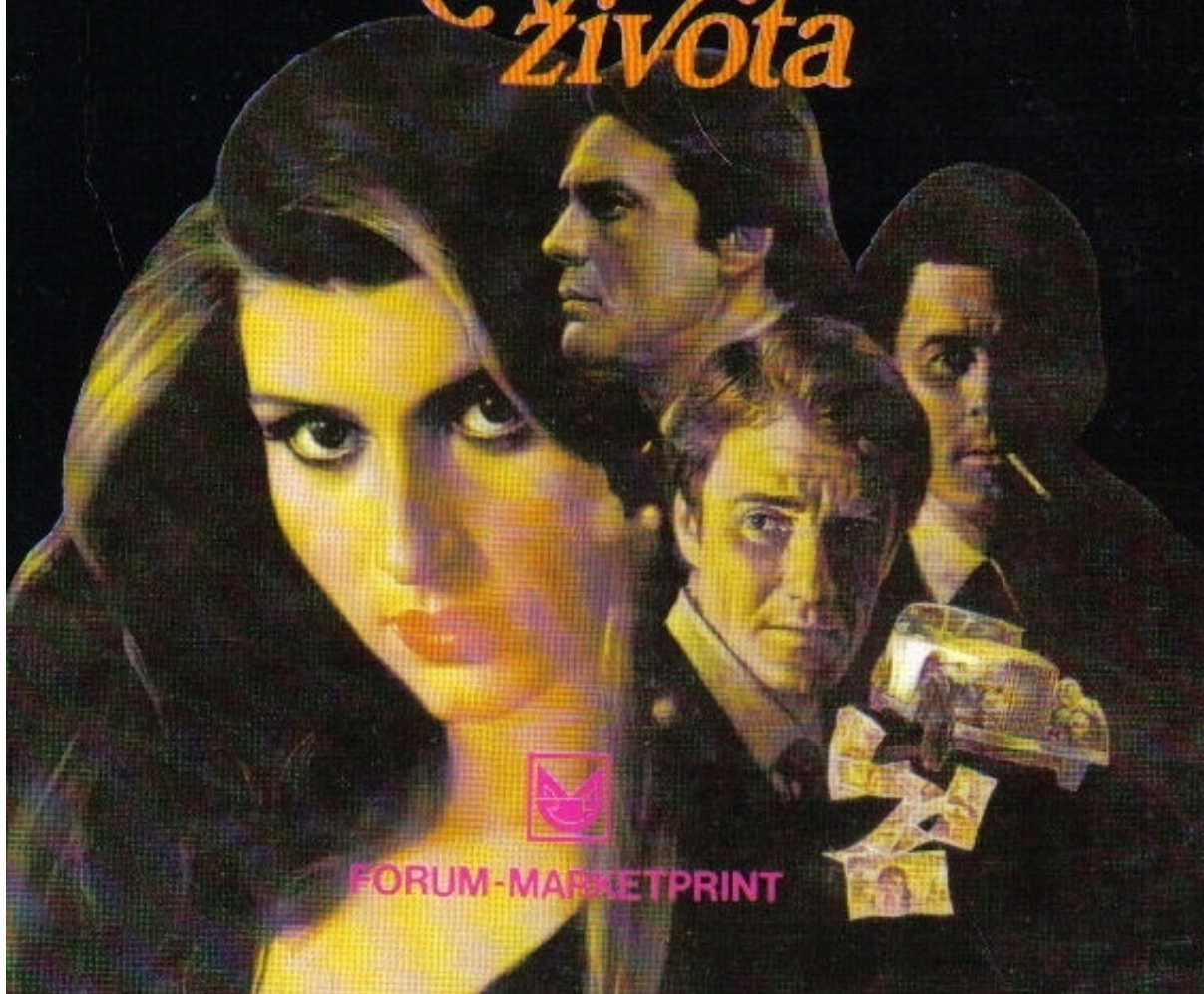

Ljubavna priča i...nešto više!

Harold Robins

vam predstavlja:

Džon Fišer
Rulet
života

FORUM-MARKETPRINT

JOHN FISCHER

RULET ŽIVOTA

*Naslov originala: John Fischer HIGH STAKES
prevod: Marija Kanjuh*

1.

20. april 1939.

Bilo je sveže prolećno popodne. Prohladan vetar duvao je sa Atlantika, a galebovi su nadletali brodove pristale u luci. Nikolas Spiros podigao je okovratnik svog vunenog kaputa i osetio da ga prolazi jeza. Sa njim je, zagledan u talase, čekao Klaudio Petreli, njegov partner. Prozebli, tiho su razgovarali i čekali da se putnici sa "Helene" iskrcaju. Nikolas je po peti put pogledao na sat i bilo je očigledno da je nervozan.

"Smiri se. Neće još dugo potrajati. Ona zna da ćeš je sačekati, zar ne?" upitao je Klaudio.

"Naravno da zna... Moj otac je obećao da ću je sačekati."

Vetar sa okeana ponovo je snažno dunuo i Nikolasova crna kosa zablistala je. Izgledao je kao tinejdžer, a imao je dvadeset i šest godina, baš kao i Klaudio.

"Znaš, Nikolase, nešto sam razmišljao..." počeo je Klaudio i onda sačekao da se zvono sa broda utiša. "I mi na Siciliji imamo ugovorene brakove. To je najbolji način da zemlja i bogatstvo ostanu u istim porodicama. Zato taj običaj ne izumire."

"Mi u Grčkoj nismo varvari, Klaudio" rekao je Nikolas pomalo negodujući. On sam svakako nije želeo da stvara probleme porodici svoje buduće žene. Po onome što mu je otac pisao, imala je trojicu braće koja su uskoro nameravala takode da dođu u Ameriku. "Mislim da ćemo moći nekako da se nagodimo. Bilo bi najbolje da se što pre vrati u Grčku, bez uvrede za bilo koju porodicu. Ipak, moraću da budem vrlo oprezan u svemu tome ..."

Klaudio se nasmešio. Pomalo mu je čak bilo žao svog najboljeg druga.

"A možda nećeš hteti da je pošalješ nazad. Ponekad su naši očevi mnogo mudriji nego što nam se čini."

"To je nemoguće. Moj otac nije me video punih šest godina i ne razume život u Americi. Tačno znam kakvu mladu mi šalje, Klaudio. Davona Populis ima dvadeset i tri godine. To praktično znači da je..." zastao je tražeći odgovarajuću reč.

"Stara devojka? Usedelica."

"Tačno. Davona Populis je usedelica, naročito u zemlji gde se većina devojaka udaje u šesnaestoj" dodao je ponovo pogledavši na sat.

Želeo je što pre da se vrati u kancelariju i pregleda poštu koja je tog dana stigla. Osim toga, iz Italije je stigla pošiljka čipke za koju su se i on i Klaudio nadali da će biti od velike koristi za njihov posao. Bavili su se trgovinom robe koja je mahom stizala iz Grčke i Italije i koju su kupovali većinom emigranti željni robe iz svojih rodni zemalja. Ali, ako ceo dan provedu na doku...

Ogroman prekookeanski brod konačno je počeo da se prazni. Ljudi su s nestrpljenjem žurili na obalu, premoreni dugim putovanjem, i željni novih saznanja o zemlji svojih snova.

Nikolas je samo uzdahnuo. Pred njim je bila žena kakvoj se mogao nadati. Bila je mlada, ali predebela za njegov ukus. Sasvim sigurno će mu do kraja života biti zahvalna što je doveo ovamo, ali ne zna ni reći engleskog i verovatno nikad u životu nije pročitala ni jednu knjigu. Nikolas je bio siguran da mu je otac odabrao dobru ženu koja ume da vodi kuću i vaspitava decu, ali život s njom neće biti ništa zanimljiviji nego život s nekim vernim psom.

"Konačno" rekao je Klaudio i nasmešio se svom drugu. Činilo se da su obojica želela što pre da završe s tim.

Pa, s obzirom da Davona neće ostati dugo u Americi, ne sme biti grub prema njoj. Nije njena krivica što je život ovde umnogome drugačiji nego u Grčkoj. Mora se potruditi da joj uspomene budu lepe i potraju do kraja života.

"Nikolas Spiros?" začuo je odjednom prijatan glas iza leđa i okrenuo se. Pred njim je bila lepa crnka s kožnim koferom u ruci. Oči su joj bile sjajne i bilo je očito da je vrlo uzbuđena. Bila je lepa, vrlo lepa, i Nikolas je odmah video da nema ni grama više nego što je potrebno.

"Ja sam Davona Populis" rekla je i pružila ruku koju je Nikolas automatski prihvatio. "Prepoznala sam vas, jer mi je vaš otac poslao sliku. A ovo mora da je vaš partner, Klaudio. Drago mi je što smo se upoznali" rekla je u jednom dahu.

Nikolas je još uvek netremice gledao u lepu ženu pred sobom. Ona je govorila engleski s blagim naglaskom, ali bez greške. Još uvek nije mogao da se sabere od iznenađenja. A onda je shvatio da je još uvek drži za ruku.

"O, izvinite, gospođice Populis... Nisam mislio da govorite engleski..."

"Naravno da govorim engleski" nasmešila se i otkrila dva niza sjajnih belih zuba. "Četiri godine sam studirala u Atini. Zato je moja porodica i pristala na sve ovo. Moj otac se plašio da će imati u kući usedelicu. Jedini način da nekako spase situaciju bio je da me pošalje u Ameriku."

Klaudio se nasmejao. Prvi put je bio u situaciji da vidi Nikolasa tako iznenađenog, da ne zna šta da kaže.

"Znači, vi ste za... naš dogovor, gospođice Populis?"

"Davona... Ne, naravno da nisam. Nadam se da ne moramo nastaviti da persiramo jedno drugom" rekla je odjednom. Nije to ništa lično, ali ja mislim da su ugovoreni brakovi prosto varvarski. Možemo napisati našim porodicama da smo odlučili da se ne venčamo i tako će svako moći da nastavi svojim putem. To je u redu, zar ne?"

"O, da... naravno" složio se Nikolas zbunjeno. "Ni ja nisam za ugovorene brakove."

"Znači to smo uredili" rekla je Davona i nasmešila se s olakšanjem. "Nemate pojma koliko mi je bilo neprijatno zbog svega. A sada, što se tiče vašeg posla... Priznajem da sam se osećala krivom što dolazim znajući da od braka neće biti ništa i zato sam u Atini pronašla radnju koja bi po pristupačnim cenama rado izvozila lanene proizvode. Donela sam i uzorke, pa ako vas zanima..."

Nikolas je spremno uzeo njen kofer, uredio da se ostalo donese u kancelariju i namerno izbegavao Klaudijev pogled. Zaista, koliko je njegov otac mudar, palo mu je na pamet

* * *

Sledećih sedam meseci Nikolas se koncentrisao samo na to da osvoji Davonu. Cveće, bombonjere i izlasci bili su svakodnevni, ali, trud se isplatio. Davona je konačno pristala da se uda za njega i sada su, dve godine kasnije, Klaudio i njih dvoje slavili dvogodišnjicu njihovog braka.

Posle izvrsne večere pili su kafu i razgovarali o napadu na Perl Harbur koji se desio pet dana pre toga.

"I ti misliš da je glupo braniti zemlju u kojoj živiš?" upitao je Nikolas Klaudija. "Amerika je prema nama bila dobra od kad smo došli. Sad je red da joj nešto vratimo."

"Priznajem da je to vrlo plemenito, ali, ja sam pre svega Sicilijanac, a tek onda Amerikanac."

Davona je pošla da skuva još kafe. Znala je kakav razgovor sledi.

"I ja imam dve zemlje. Ne zaboravi da su Grci prvi imali demokratiju. Osećam potrebu da je branim i mislim da je to jedino pravo."

"Demokratija?" upitao je Klaudio uz smeh. "Rimljani su nekada vladali velikim carstvom i tada dugo nije bilo rata..."

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Dva prijatelja često su se prepirala u vezi sa politikom, ali to nije smanjivalo njihovu privrženost.

"Nisi valjda učinio nešto glupo, Nikolase!" upitao je Klaudio odjednom shvativši da stvar nije tako naivna.

"Ništa glupo, Klaudio, nešto hrabro. Nikolas se danas prijavio kao dobrovoljac..." rekla je Davona stavivši ruku na rame svog muža. "Ima još tri dana da stvari uredi i isplovi..."

"To se i moglo očekivati od jednog Grka! Drago mi je što ja nemam nekih osećaja prema demokratiji koja je vladala pre bogzna koliko vekova u mojoj zemlji. Neko mora ostati i voditi poslove."

"O tome sam i hteo da porazgovaramo. Hteo bih da otkupiš moj deo. Klaudio. Nije u redu da ti sam vodiš poslove, a ja da delim profit."

Davona je krenula u kuhinju da skuva još kafe. Pred njima je duga noć. Njen muž je tvrdoglav čovek i Klaudiju neće preostati ništa drugo nego da prihvati njegov predlog. Dok je čekala da voda provri, ponovo je pročitala oglas u novinama koji je videla toga jutra. Jedan stari, ali upotrebljiv hotel bio je na prodaju u Njujorku. Bila bi to savršena investicija. Bila je sigurna da će moći da ubedi Nikolasa da ga kupe, a dok on bude odsutan, ona će moći sama da se brine o njemu.

"Ima li još kafe, Davona?" začula je Nikolasov glas iz dnevne sobe.

Samo trenutak, mili..." doviknula je završavajući sa kuvanjem kafe. Još jednom je bacila pogled na zaokruženi oglas u novinama. Već je imala i pogodan naziv za hotel: "Spier Internacional." Kad Nikolas čuje njen plan o lancu takvih hotela širom Amerike, slatko će se smejati. Ipak, imaće o čemu da mašta dok bude daleko. No, za nju, to je bio ostvarljiv san. Ako oboje budu mnogo radili, san će postati java.

2.

August, 1985.

Stariji čovek u dobro skrojenom odelu nestrpljivo je pogledao na sat. Majk Spier dolazio je iz Pariza, a njegov avion kasnio je dvadeset minuta. Nisu imali još mnogo vremena.

Setivši se koliko je puta na istom mestu čekao Majkovog oca, Kelvin Metklaf oseti da ga prolazi jeza. Taj ostareli čovek kojeg je toga jutra ostavio na imanju nimalo nije ličio na čoveka punog snage za kojeg je godinama radio. Iako lekari nisu želeli da priznaju. Kelvin je osećao da starac neće dočekati novi dan.

Velika, luksuzna kola sa znakom "spier internacional", čekala su pred vratima. Još sat vremena vožnje po lošem putu do ranča, Nikolas je svoju smrt isplanirao baš kao i većinu stvari u svom velikom carstvu proteklih pedesetak godina. Želeo je da umre kod kuće. Kelvin je znao da Nikolasov sin Majk o tome ne sme da čuje do poslednjeg trenutka.

Ostali putnici u odeljku za ličnosti na visokom položaju bili su srećni. Kelvin je izvadio maramicu i obrisao čelo. Protekla nedelja bila je naporna u svakom pogledu. Kelvin je slučajno saznao da dva člana odbora planiraju nešto iza leđa Nikolasu i odmah se za to pobrinuo na jedini moguć način. Sada se pitao kako će Majk to primiti i da li će shvatiti njegovu želju da poštedi njegovog oca na samrti. Da li će ovim njegova karijera biti završena?

Avion se konačno spustio i Kelvin je odahnuo. Dlanovi su mu se znojili, ali je znao da vlada sobom. Važno je da stignu na vreme.

Majk je sigurnim korakom grabio prema prolazu i bilo ga je lako zapaziti. Bio je visok i vrlo nalik svom ocu. Savršenog držanja i u skupom odelu, padao je u oči čak i u grupi muškaraca njegovih godina. Imao je klasične crte lica, malo duži nos i crnu kosu i oči.

"Hajdemo, Kelvine" rekao je pruživši svoju lepu ruku. Bilo je očito da ga nešto brine i pored ljubaznog osmeha.

Prtljag će stići kasnije. Džim nas čeka napolju" požurio je da kaže Kelvin. Osećao je neizmernu tugu. Voleo je da radi za Nikolasa. Majk obećava mnogo, ali godine rada s njegovim ocem bile su najbolje godine Kelvinovog života i on će ih se dugo sećati.

Majk je stajao kraj bazena i gledao u ogromnu, elegantnu građevinu pred sobom. „Spier Palas“. Bio je to najnoviji hotel i najmodernija kockarnica u Atlantik Sitiju. Sve je bilo sjajno i velelepno, ali, ono što je tom mestu davalo ono nešto bila je mala bronzana pločica na kojoj je bilo napisano: "U spomen Nikolasu Spirosu, 1912-1985". Od novca koji bi ovo mesto trebalo da donese, Majk je planirao da otvori slična u najvećim gradovima sveta, baš kao što je i obećao svom ocu.

Okrenuo se oko sebe i uzdahnuo. Prošlo je već godinu dana od smrti njegovog oca, a on nije daleko odmakao. Moglo bi se čak reći da je na neki način izneverio oca. Umesto da je na vreme počeo da uči svoj posao, on je studirao i za vreme praznika provodio se po svim glavnim gradovima sveta. Da je bar odrastao ranije, prošlo mu je kroz glavu.

Zašto je mislio da će njegov otac večno živeti i brinuti se o poslovima? Možda zato što je njegov otac uvek bio onaj koji dobija. Radio je mnogo, preživeo drugi svetski rat, vreme krize i stvorio čitavo carstvo u svetu zvano "Spier Internacional". Nije mu moglo biti lako. Davona, njegova majka, umrla je dve nedelje po njegovom rođenju i Nikolas se nikad više nije oženio. Često mu je pričao o njoj i Majk je nekoliko puta čuo priču o tome kako su se upoznali. Kao dete, Majk nije mnogo osećao nedostatak jednog roditelja. Nikolas se pobrinuo da ima najbolju domaćicu, vaspitačicu, a sam je bio sa sinom koliko god je to bilo moguće. Sve do pre nekoliko godina Majk nije shvatio koliko odricanja je moralo biti iza njihovih zajedničkih sati, iza svake utakmice i bioskopa. Kao nov predsednik, znao je koliko je sednica moralo biti otkazano zbog njegovih dečjih hirova, ali, njegov otac nikada mu ništa nije prebacio.

I Kelvinu Metklifu je bio vrlo zahvalan. Zahvaljujući njemu mogao je da preuzme veliki i odgovoran posao koji je do tada uspešno vodio njegov otac. Dvojica članova bili su isplaćeni i tako je Majk imao najveći deo deonica, ali i prilično problema s gotovinom. Znao je da je rizično, ali je sve stavio na jednu kartu, na "Spier Palas". Svoje prezime Spiros zamenio je sa Spier, a to ime nosio je i čitav lanac njegovih hotela.

Čeka ga mnogo posla, pomislio je i krenuo u kazino. S osmehom na licu zastao bi pored stolova koji su nudili brz i lak dolazak do novca. Svuda je vladala atmosfera opuštenosti i bogatstva. Nekoliko žena okrenulo se da pogleda privlačnog muškarca koji samo što je ušao.

Majk je bio vrlo pažljiv i izbegavao je publicitet. Bilo je lakše ući i videti šta se događa kao običan gost, a ne vlasnik.

"Igra nije teška, gospođe" rekao je jedan od dilera prijateljskim glasom. Pored njega je bila grupa starijih žena koje očito nikad ranije nisu bile u kazinu. "Pokazaću vam, ako hoćete."

"Nikada nismo igrale. Jeste li sigurni da imate vremena da nam pokažete kako se igra?"

"Naravno. Imamo sve vreme ovoga sveta. Važno je da se zabavimo, zar ne? Zapamtite samo da slike i desetice vrede deset. Kec može da bude jedan, ili jedanaest. Kako hoćete. Ostale karte broje koliko piše na njima. Potrebno je da sakupite dvadeset jedan, ili da budete što bliže, a da ne pređete taj broj."

Sve žene oduševljeno su slušale objašnjenja.

"To znači da vi sad imate osamnaest u rukama?"

"Tačno. Kraljica i osmica. Uzmite sad vi."

"Četiri i šest. Imam deset. Znači li to da treba da uzmem još jednu kartu?"

"Da. Još jedna može samo da popravi stvar" rekao je i dao starici još jednu kartu. Bio je to kec.

"O, pa to je jedanaest... to jest, dvadeset i jedan! Znači li to da sam pobedila?"

"Naravno!"

Sve žene bile su prosto oduševljene igrom. Diler je delio njihovo oduševljenje i Majk zadovoljno produži dalje. Nov čovek bio je dobar na svom poslu. Njegovo osoblje trebalo je da se raduje kada bi neko od igrača dobio, ali isto tako da izrazi saučešće kada bi izgubio.

Okrenuo se oko sebe i pogledao na sat. Bilo je devet sati i tek je trebalo da stignu ljudi čija je strast kocka. U kockarnici nije bilo satova i to je bilo urađeno s namerom. Ljudi su se tako zadržavali i opuštenu igrali ne razmišljajući da je kasno i da obični ljudi davno spavaju dok oni dobijaju ili gube na kocki. Svetlo je unutra bilo uvek isto. Buka s ulica nije se čula jer je cela zgrada bila dobro izolovana.

Pošto je posetio sve veće kockarnice sveta, Majk je svoju napravio po ugledu na najbolje evropske i dao joj ponešto američkog. Smetalo mu je to što su američke kockarnice prebučne i u njima nema one prefinjenosti koja vlada u evropskim. Za njega je važno pravilo velikih kockara da u svemu treba imati stila. Lako je kad se dobija, ali treba očuvati dostojanstvo i kad se gubi po svojoj želji. Iako je na tome prilično gubio, Majk je nudio hranu i piće po relativno niskoj ceni. Tako je privlačio posetioce, koji bi okušali sreću, ne mogavši da odole izazovu.

"Poziva se gospodin Braun. Gospodin Braun poziva se da dođe u bar" začulo se odjednom i Majk zastade da vidi šta će se desiti.

Sem Braun bilo je ime nepostojeće osobe i bilo je šifra za ljude koji su radili u osiguravanju kockarnice. Dva čoveka u civilu brzo su sišla do bara. Jedan gost očito je popio malo više i počeo je nedolično da se ponaša. To je bilo nezamislivo za kazino takvog renomea i dvojica čuvara brzo su ga izvela napolje. Nije bilo žalbi, buke niti bilo kakve neprijatnosti.

"Mogu li nešto da učinim?" upitao je Flip Varner odjednom se stvorivši pored Majka. "Čuo sam poziv."

"Sve je u redu, Flipe" rekao je Majk uz osmeh.

Flip je bio njegov najbolji prijatelj i radio je za njega. Imao je trideset i dve godine, ali je izgledao mlađe. Bio je niskog rasta i zbog toga je najčešće nosio čizme sa malom potpeticom. Njegove neboplave oči i prijatan izraz lica su uglavnom i bili razlog zbog kojeg su olako

shvaćeni u vojnoj školi pre mnogo godina. Međutim, "Torton Akademija" bila je dobra škola u svakom pogledu. I Flip i Majk ubrzo su naučili kako da se brane.

"Kako stvari stoje u drugim salama, Flipe?" upitao je Majk pogledavši u jednu od kamera iznad njih. Kamere su bile postavljene i zbog igrača i zbog zaposlenih. Znajući da ih neko nadgleda, zaposleni su vodili računa da sve bude u redu i sem u izuzetnim slučajevima tako je i bilo.

"Sve je u redu večeras. Oni za stolom četrnaest malo su glasni, ali, do sada nemaju mnogo sreće."

"Nije čudo što su glasni kad im igra ne ide od ruke" rekao je Majk. "Samo nek oni nastave da igraju, sve će doći na svoje mesto."

"Znaš li šta sam čuo... U jednoj kockarnici povremeno puštaju u salu čist kiseonik da se igračima ne bi spavalo."

"Nama tako nešto nije potrebno. Mi pošaljemo Natašu da uzme narudžbe za piće i svi se razbude za tren."

"Slažem se" rekao je Flip kroz smeh. Majk je, kao i obično, bio u pravu. "Idem da proverim kako radi onaj novi radnik, a onda ću biti gore, ako ti zatrebam."

"Želite li da popijete nešto, gospodine Spier?" upitala je nova, mlada konobarica uz osmeh. Bilo je očito da je vlasnik kazina privlači. *Ipak, možda je reč samo o njihovoj igri*, pomisli Majk setivši se šta mu je Emi rekla. Među konobaricama počelo je čudno takmičenje. Svake večeri svaka bi dala dolar u zajedničku kasu, a sve u očekivanju koju će od njih Majk prvu pozvati da izađe sa njim.

"Jedan viski s ledom" rekao je uz osmeh. "Nema potrebe da žurite. Biću za stolom za poker."

Pošao je dalje, razmišljajući kako da prekine tu glupu igru. Nije izlazio sa svojim osobljem i nije mu padalo na pamet da prekrši svoj princip da bi se igra završila. Međutim, nije mogao dugo da se preda tom problemu. Jedan od igrača pokera upravo se žalio da su ulozi u igri mali.

"Ja ću se pobrinuti za to, Henri" rekao je Majk prilazeći stolu. "Ako se ne varam, vi biste želeli da igrate s većim ulogom?"

"Da, naravno. Mi u Malvakiju ne igramo na sitno..."

"Ne brinite. I mi nudimo takvu mogućnost našim gostima. Imamo igru gde se ulaže pet stotina dolara. Da li vam to odgovara?"

"Savršeno. Imaću o čemu da pričam kad se vratim kući" rekao je gost zadovoljno.

"U redu. Henri će vas povesti na pravo mesto."

"Hvala vam, gospodine Spier. Cenim vaš trud."

"Evo vašeg pića, gospodine Spier" rekla je lepa konobarica prilazeći. "Završavam sa poslom za jedan sat. Jeste li sigurni da vam ništa više nije potrebno?"

"Sasvim. Hvala" rekao je Majk uz osmeh. Ipak, kad je video da je uz svoj viski dobio i telefonski broj konobarice, ponovo se zabrinuo. Devojke su stvarno bile uporne.

Pošto je popio svoje piće, Majk je krenuo prema kancelarijama. Vrata kancelarije Emi Varner bila su odškrinuta. Emi je sedela na ivici stola i razgovarala s nekim telefonom.

"Ali to je ludost, Reje! Za taj novac možemo dobiti neku vrhunsku tačku i nema potrebe da toliko investiramo u njih..."

Emi je zatresla glavom i blistava plava kosa zalepršala je oko njenih ramena. Majk joj se oduvek divio i često bi poželeo bar da je dotakne. Emi je bila prava lepotica... *Ipak, ona je samo prijateljica i ne sme razmišljati o njoj kao o ženi.* Doduše, on je davno primetio da se dopada Emi, ali je upravo zbog toga naročito pazio da joj ne da povoda za više od prijateljstva. Bila je Flipova sestra i on nije tip čoveka koji bi tako nešto iskoristio na pogrešan način. Znao je da je živela s nekim čovekom u Njujorku, ali veza je pukla pred samo venčanje i Emi nije htela da razgovara o tome ni sa Flipom ni sa njim. Međutim, kad je poželela da ode iz Njujorka, Majk joj je odmah predložio posao koji je savršeno radila.

Flip mu je rekao da pazi na Emi kako se ne bi zaljubila u nekog ko bi je olako shvatio, ali od kad je Emi gotovo predložila da izađe s njim, Majk ni sam nije znao na čemu je. Povremeno bi je izveo na večeru ili na piće, ali bi svaki put naglašavao da su njih dvoje najbolji prijatelji i ništa više. To je bilo potrebno radi nje, ali i radi njega. Da Emi nije bila tako privlačna, sve bi bilo mnogo lakše...

"Nova godina?" upitala je Emi zvonkim glasom i to ga je vratilo u stvarnost. "Moraću sve da proverim i javiću ti za sve rezervacije. Ipak, moraš mi reći šta te tačno zanima. Tvoj predlog je prava ludost.."

Nova godina, pomisli Majk i uzdahnu. Čudno je kako se svega dobro seća. Emi je upravo punila sedamnaest godina, a on je bio u poseti Varnerovima. Planirali su da izađu na ples, ali devojka koja je trebalo da izađe s njim, iznenada je javila da ne može da izađe. Ni Emin rođak nije mogao da se pojavi i tako je Majk izveo Emi. Izgledala je divno. Još se dobro sećao njene haljine

"Zdravo, Majk" rekla je Emi primetivši ga pored vrata. "Šta mogu da učinim za tebe?"

"Oh... Hteo sam nešto da te zamolim" rekao je pokušavajući da zaboravi na uspomene. Sva sreća te je toliko stariji i mudriji od Emi. "Radi se o tom glupom nadmetanju konobarica, Emi. Čini mi se da počinju da preteruju. Maločas sam dobio telefonski broj jedne od njih."

"Možda te brine to što te ne žele zbog tebe, već zbog igre?"

"Dobro, dobro, ne moraš još i ti... Možda je moja sujeta velika, ali ipak mislim da bi trebalo nešto učiniti. One su tu da misle na goste, a ne na mene."

"Mogao bi da pozoveš jednu na večeru i time bi sve došlo na svoje mesto. Mogao bi čak da podeliš novac sa njom."

"Emi..."

"Samo sam se šalila, šefe" zadirivala ga je umiljato. "Znam šta misliš o izlascima sa svojim osobljem. Smisliću ja već nešto. Prepusti to meni, Majk."

"Ti si divna, Emi" rekao je Majk zadovoljno. "Bez tebe i Flipa ne bih mogao da vodim ovo mesto. Ako još nisi večerala, mogli bismo da pojedemo hamburger. To je najbolji način da ti pokažem svoju zahvalnost."

Emi se od srca nasmejala. Majk je obožavao hamburgere. Šef kuhinje, Susman, prosto bi pozeleneo kad bi Majk naručio jedan od svojih omiljenih hamburgera.

"Mogu li sutra uveče da izostanem, Majk. Toni je postavio novu tačku i trebalo bi da je vidim. Sprema program za Novu godinu."

"Naravno. A što se hamburgera tiče..."

Emi je napravila grimasu i Majk se nasmejao. Kad je izašao, nije bio siguran da zna zbog čega je u stvari pomalo razočaran. Nije mogao da planira neku romantičnu večeru. Ovako će i dalje biti na distanci. Emi je dobar drug i ništa više...

Majk je bio zabrinut, ali ne više zbog nadmetanja konobarica. "Spier Palas" nije donosio onoliko koliko je trebalo i koliko je planirao. Nešto nije bilo u redu od samog početka. Naravno, s vremena na vreme isplaćivani su veliki dobici, ali to je bilo normalno. Procenat je pokazivao da negde postoji greška. Neko mora da vara na vrlo vešt način, razmišljao je.

Iako nije bio sujeveren, Majk je ponekad bio sklon da misli kako ga od početka prati nesreća. Mesto je bilo divno, ali od dobijanja dozvole, pa do otvaranja i rada, samo su se nizali različiti problemi. Prvo, otvaranje je kasnilo čitavih šest meseci. Sada, u proteklih četiri meseca bilo je najrazličitijih problema. Gotovo svakodnevno bilo je problema za čije rešavanje je bilo potrebno mnogo novca. U početku je mislio da je to zbog toga što je potrebno da se sve uhoda, ali, sada se činilo da svakim danom stvari postaju sve gore.

"Telefon za gospođu Džefris. Gospođa Valeri Džefris da se javi na telefon" začuo je prijatan glas preko razglasa.

Ipak, možda je trebalo osobno pozvati jednu tako uglednu damu. Bila je to žena jednog od najbogatijih ljudi u Teksasu koji su se bavili naftom.

"Gospodin Pajk. Gospodin Lens Pajk da se javi na telefon" začuo je i požurio u taj deo sale. To nije bilo pravo ime nekog gosta, već šifra

kojom su zvali upravo njega. Neka opasnost, prođe mu kroz glavu. Brzo je digao prvu slušalicu i začuo Elisin glas.

"Elis? Majk ovde."

"Sten traži vašu pomoć. Kaže da se Rik Dvajer uzvrpoljio oko gospođe Džefris. Mislio je da biste vi lično bolje uredili stvar."

"Hvala, Elis" rekao je odahnuvši. "Krećem."

Prišao je liftu i pošao na dvadeset i prvi sprat. Lift je bio od stakla i iz njega se pružao prelep pogled na grad. Čim je ušao u bar, Valeri Džefris pala mu je u oči. Pored nje je sedeo Rik, posednički je držeći u zagrljaju. Majk im je prišao uz osmeh.

"Dobro veće, gospođo Džefris. Upravo sam čuo da vas zovu na telefon, pa sam pomislio da je nešto važno. Elis će vam rado pročitati poruku ako joj se javite preko bilo kojeg telefona."

"Hvala, gospodine Spier. Laska mi vaša pažnja. Šta sam učinila da privučem vašu osobnu pažnju?" upitala je smešeći se zavodnički.

"Možda je to zbog haljine. Skoro je tako lepa kao vi."

"O, gospodine Spier!" rekla je ustajući i pošla prema telefonu. Na sebi je imala prelepu haljinu koja je otkrivala očuvano lepo telo. Dijamantska ogrlica i narukvica svemu su davale posebnu čar. Gospođa Džefris bila je važan gost i Majk se pitao kako to da je odabrala Rika za društvo.

"Zabavljaš se, Rik?" upitao je Majk čim se ugledna dama udaljila.

"Pa... da, gospodine Spier" rekao je Rik osetivši se nelagodno.

"To je dobro. Lepo je što si pravio društvo gospođi Džefris, ali ona je moja prijateljica."

Rik je izvadio maramicu i nervozno obrisao čelo. Bilo je očigledno da postaje sve nervozniji.

"Izvinite, gospodine Spier. Hoćete... li biti ljubazni da joj kažete da sam iznenada morao da odem?"

"Naravno, Rik. Zašto ne kreneš u luku? Čuo sam da je stiglo mnogo bogatih udovica poslednjim brodom. Siguran sam da ćeš naći neku koja će moći da plati tvoje usluge."

Majk je gledao za Rikom sve dok se vrata lifta nisu zatvorila ispred njega. Onda je prišao telefonu i nazvao Elis.

"Elis? Majk Spier ovde. Molim vas javite mi ako se Rik Dvajer pojavi ponovo večeras."

Tako, to je bilo u redu. Naručio je bocu najboljeg vina i seo za sto rezervisan za njega. Nadao se da će gospođa Džefris da mu se pridruži.

"Žao mi je, ali je Rik morao iznenada da ode" rekao je ustajući čim se gospođa Džefris pojavila. "Da li ste raspoloženi za čašu šampanjca?"

Gospođa Džefris se nasmejala. Niz belih zuba na preplanulom licu delovao je zanosno. Spremno je prihvatila čašu šampanjca.

"Znači, Rik je iznenada morao da ode? Verovatno zahvaljujući vlasniku ovog divnog zdanja..."

"Pa..." priznao je shvativši da je razumela njegove razloge.

"Mislila sam da je žigolo, ali znate kako je... Čovek se uvek nada. Ne smem ni da priznam od kad mi tako privlačan muškarac nije prilazio."

"Ne mogu da verujem, gospođo Džefris" šarmantno se osmehnuo. Znao je da je i te kako svesna svog dobrog izgleda. "Svaki muškarac u ovoj prostoriji bio bi srećan da bude sa vama."

"Uključujući i ovoga za stolom?"

"Naravno!"

"Pa, gospodine Spier, da nazdravimo ovom trenutku? I svemu što imate na umu..

* * *

Već se dugo nije osećao tako dobro. Valeri Džefris bila je izuzetna osoba. Bila je lepa, seksi i umela je da uzbudi čoveka do krajnjih granica.

"O, Majk, ne ostavljaj me sad..." prošaputala je privlačeći ga ponovo sebi.

"Zar opet?" upitao je šaljivo milujući je po grudima.

"Molim te..." rekla je tihim glasom pripijajući mu se sve bliže. Majk je željno uzeo. Bila je topla, meka i poželjna. Nije mogao da prestane. Njegovo telo želelo je ljubav baš kao i njeno. Groznica strasti trajala je već nekoliko sati, ali još nije popuštala. Kad su konačno ležali jedno pored drugog izmoreni i zadovoljni, nežno je pomilovao po ravnom stomaku.

"Bendžamin Frenklin napisao je jedno pismo u kojem je savetovao mlađeg prijatelja. Rekao je da izabere stariju ženu, jer one su uvek tako zahvalne."

"Ti si kao dobro vino" priznao je Majk. "Bila si divna" rekao je ponovo tražeći prolaz do njenog najintimnijeg mesta.

"Zar opet?"

"Noć još nije završena, gospođo Džefris."

"Val" ispravila ga je mazno.

3.

Majk je otvorio vrata i provirio napolje. Nikoga nije bilo u hodniku. Brzo je izašao i bešumno zatvorio vrata za sobom. Moraće da javi u cvećaru da Valeri uz doručak serviraju žutu ružu. Pošao je prema liftu lagano zviždućući jednu omiljenu melodiju. Onda se trgnuo. Bilo je četiri sata ujutru. Većina gostiju spava u ovo doba.

Ispred jednih vrata bila su kolica sa poslužavnikom. Mora da su tu stavljena nedavno. Njegova posluga brinula se da se sve kupi sa hodnika svaki sat. Ispred jednih vrata stajale su dobro uglancane cipele. Njegov čovek, Džejk Peterson, brinuo se da svi gosti budu zadovoljni uslugom. Čišćenje cipela bilo je besplatno, ali je većina gostiju davala Džejku dobru napojnicu za trud.

"Spier Palas" svima je nudio najraznovrsnije usluge. Bili su tu hemijska čistiona, salon za ulepšavanje, prodavnice i sve je radilo dvadeset i četiri sata.

Nazvao je cvećaru i naručio cvet za Valeri, a onda pošao u svoj privatni lift koji ga je odvezao na dvadeset i drugi sprat. Njegov stan bio je prostran i lepo uređen. Imao je četiri spavaće sobe, kuhinju, ogromnu dnevnu sobu, nekoliko kupatila i veliki vrt na samom vrhu zgrade.

Upalio je svetlo i uzeo privatnu poštu. Bila je tu koverta od Kelvina Metklafa u kojoj je imao izveštaj o poslovanju svojih hotela. Sve je, kao i obično, poslovalo sa profitom, samo je "Spier Palas" radio s gubitkom. To ga je ponovo oneraspoložilo. Ako se stvari ne promene, moraće da se odrekne onoga što je najviše voleo i do čega mu je posebno bilo stalo. *Dva meseca su dovoljno dug period da sve krene nabolje, razmišljao je.*

Ostatak pošte sastojao se mahom iz različitih pozivnica na prijeme, bankete, aukcije i dobrotvorne akcije. Jednu po jednu, otvarao ih je i bacao u korpu za otpatke. Ipak, jedna razglednica ga je nasmejala.

"Još uvek živim na istom mestu, ali sam danas upoznao ženu koja stanuje pored. Daj mi nedelju dana."

Potpisa nije bilo, ali je Majk prepoznao rukopis Džeka Hamfrija. Majk, Flip i Džek bili su najbolji prijatelji na akademiji. Stavio je razglednicu na sto, da bi je sutradan pokazao Flipu i Emi i krenuo da se presvuče.

Majkova spavaća soba bila je ogromna. Zidovi su bili prekriveni posterima iz filmova Džona Forda, mahom sa Džonom Vejnom i drugim glavnim glumcima. Jedna vrata vodila su u vrt, a tu je bila i mini gimnastička dvorana s opremom za rekreaciju.

Deset minuta kasnije Majk se istuširao i presvukao u svoju omiljenu pamučnu pižamu. Ipak, znao je da neće odmah moći da zaspi i zato se vratio u dnevnu sobu. Pogledaće neki film na svom ogromnom televizoru i onda ići na spavanje, odlučio je. Naravno, to će biti neki od bezbroj puta gledanih Fordovih filmova. Uzevši nekoliko kesica sa kikirikijem, kokicama i čokoladnim bombonama, stavio je traku u svoj video rekorder. Film *"Nosila je žutu traku"* odgovaraće njegovom raspoloženju.

Mada je film bio izvanredan, Majk se teško koncentrisao na radnju. Zagonetka oko gubitaka u "Spier Palasu" nije mu dala mira. Kad bi bar imao neki način da otkrije sabotazu...

Uzdahnuo je i isključio televizor. Potreban mu je prijatelj, neko kome će moći da kaže šta ga tišti, šta ga raduje. Valeri je dobra za jednu noć, možda dve, ali to nije ono pravo... Istoga časa setio se Emi. Kako se ranije toga nije setio? Brzo je počeo da se oblači. Emi najčešće leže kasno...

Ulice Atlantik Sitija bile su pune vozila. Njegov "porše" brzo je grabio prema delu grada u kojem je Emi živela. Većina njegovih zaposlenih živela je podalje od gradske vreve. Osam sati rada u kazinu i hotelu bilo je sasvim dovoljno za svakoga.

Kad je zaustavio kola ispred njene zgrade, video je svetio u Eminoj dnevnoj sobi. Pošao je do vrata i pre nego što je zazvonio, trže se. Šta da joj kaže kad mu otvori vrata? Ona će ga pitati zašto dolazi tako kasno, a on joj nikada nije lagao. Kako da joj kaže za Valeri? Ne, to ne može...

Dvadeset minuta kasnije Majk je ponovo bio u svom stanu. Šta li Emi radi budna tako kasno, pitao se ležući u krevet. Možda ima momka o kojem on ništa ne zna. Ipak, ta pomisao nije mu bila prijatna.

* * *

Emi je gledala kako se Majkov "porše" udaljava. Umalo da ne otvori vrata i pozove ga da uđe, ali je njen ponos sprečio. *Tako je bolje*, razmišljala je.

Pismo koje je pisala tako kasno bilo je još pred njom. Uzela ga je i još jednom glasno pročitala.

"Stive, ja te ne volim i ne bih se mogla udati za tebe čak i da si slobodan. Žao mi je što misliš da je tvoj brak promašaj, ali ako i dođeš ovamo, ne možemo se videti."

Možda je pregruba, ali to je jedini način sa Stivom. Pre sedam meseci sve su raščistili i nema potrebe ponovo razmišljati o svemu. Međutim, njegovo pismo dočekalo je kad se vratila s posla. Proteklih meseci Stiv joj je nedostajao, baš kao i ove noći, ali Emi je znala da

odgovor nije u njemu. Kad je zamolio da se uda za njega, shvatila je da on nije čovek za kojeg želi da se uda i da se samo zavaravala dok je bila s njim. Bio joj je drag i na neki način se osećala sigurnom što pored sebe ima nekog kome je stalo do nje, ali, ona voli samo Majka. Nema više načina da se zavarava. Već predugo ga voli da bi ostavila da sve teče svojim tokom. Mora nešto da preduzme i učini nešto da joj Majk uzvrati ljubav.

Ali, prvo se mora dobro ispavati. Legla je i razmislila šta je čeka sutradan. U jedanaest mora da ugovori sastanak sa Majkom i vidi za sastanak sa Rejom. Emi je radila šest dana u nedelji, ali bi čak i nedeljom vrlo često odlazila na posao da se pobrine za ponešto. Iako je to značilo malo slobodnog vremena, Emi je uživala u svom poslu.

"O, Ketii..." rekla je osetivši da joj se njena mačka pridružila na krevetu. "Možeš ostati, ali ako hoćeš da spavaš. Umorna sam za igru" rekla je.

Keti kao da je razumela svaku reč. Zatresla je repom i onda se vratila u dnevnu sobu. Iako je bilo strogo zabranjeno držati kućne ljubimce, Emi nije mogla da odoli kad je videla napušteno mače jedne večeri. Uostalom, Keti je bila poslušna i bila je dobro društvo.

Sklopila je oči, ali san nije dolazio. Uspomene su počele da oživljavaju. Setila se kako je njena majka običavala da dolazi da joj poželi laku noć, poljubi je, ali i da joj ispriča neku priču. Kasnije joj je otac govorio da bi kasnili na prijeme zbog tih njenih priča. Imala je samo tri godine kad joj je majka umrla. Bila je još mala da bi shvatila šta to znači, ali i tada i kasnije, majka joj je mnogo nedostajala.

Po naravi je bila na oca. Uvek je morala da dobije ono što je želela. Flip je već imao veliki bicikl kad je ona napunila šest godina. Ona je morala da ima isti. Danima je mučila Flipa da je nauči da ga vozi da bi za svoj rođendan dobila isti poklon.

Kad je napunila dvanaest godina, Emi je želela da ode u neku školu kao i Flip. Međutim, bilo joj je žao da ostavi oca samog. Zato je morala da se pobrine da mu nađe odgovarajuću ženu. Rita, njegova sekretarica, bila je idealno rešenje za Emi.

Pošto se približavala Nova godina, Emi je zamolila svog oca da da Riti slobodno popodne da bi joj pomogla oko kupovine poklona. Rita je imala dobar ukus i bila je od velike pomoći. Naravno, kada je planirana proslava, ona nije mogla da prođe bez Rite. Tako se vremenom ništa u porodici nije moglo zamisliti bez Rite. Izlazili su u park, posećivali priredbe i odlazili u bioskop. Rita je naučila Emi kako se organizuju kućne proslave, prijemi za sve prilike i uvek je za sve bilo lepše kad bi tu bila i Rita. Kad je njen otac konačno zaprosio Ritu, svi su to već dugo očekivali. Naročito Emi.

Dani u skupom internatu bili su najlepší dani Eminog školovanja. Učila je nekoliko stranih jezika i bila izvanredan učenik,

a kasnije student. Kao poklon nakon diplomiranja usledilo je putovanje u Rim i Pariz. Leto s ocem i Ritom u Evropi bilo je nezaboravno za sve.

Sa istom odlučnošću kojom je došla do svega u životu Emi je odlučila i da osvoji Majka. Čak je pažljivo proučila s kakvim devojkama je ranije izlazio. Zaključila je da voli dugokose devojke i zato pustila da njena plava kosa poraste preko ramena. Majk je voleo filmove Džona Forda i zato ih je gledala po nekoliko puta. Ni jedan joj nije smeo promaći. Voleo je i jedrenje i Emi je naučila sve i svašta o jedrenju. Oblačila se elegantno i puno pridavala svom izgledu, ali Majk kao da to nije primećivao.

Kad bi se setila noći pre šest godina kad je pokušala da ga zavede, Emi bi pocrvenela. Trebalo je da izađu Flip sa devojkom, Majk sa svojom tadašnjom devojkom stjuardesom i ona s nekim rođakom. Kad je javio da stjuardesa ne može da izađe s njima, Emi se brzo pobrinula da Norman takođe odustane od zajedničkog izlaska.

"Čini se da smo oboje ostali sami večeras. Misliš li da ćeš moći sa mnom celo veče?" upitao je Majk.

"Celo veče? Da li je to pretnja ili obećanje?" upitala je Emi prolazeći prstima kroz kosu.

Majk se samo nasmejao. Flipova sestra imala je čudan smisao za humor. Međutim, ona kao da se uplašila da je pogrešila. Nije trebalo da bude detinjasta i duhovita, već zavodljiva. Ipak, pre nego što je smislila šta da kaže, trebalo je naručiti piće. Šta da naruči? Flipova devojka želela je "martini". Da li bi njoj dali isto, ili bi je podsetili da to nije piće za decu?

"Zašto da ne? Nova godina je... ali to važi samo za danas" rekao je Flip vodeći računa o mlađoj sestri.

"Dobro me pogledaj, Majk. Izgledam li kao dete?" upitala je pomalo uvređeno.

"Naravno da ne izgledaš, Emi. Samo, još mi je pred očima devojčica koja je volela da sedi u mom krilu" rekao je Majk kroz smeh.

"To i nije tako loše. Nemam ništa protiv ni sada. Samo reci."

Iako je pocrvenela, Emi nije bilo žao što mu je to rekla. Samo, kako će on to shvatiti? Hoće li bar primetiti njenu haljinu sa dubokim izrezom? Bila je nervozna kao nikada do tada. Piće joj je malo pomoglo, ali su joj noge bile nesigurne. Ipak, nešto je bilo drugačije. Nije više bila nervozna.

"Emi..." začula je Majkov glas i pogledala ga sa strahom u očima. Da li je to pozvao da igraju?

Na podijumu je sve bilo u redu. Ipak, Majk je nije držao tako blizu kao što je većina parova igrala. Još je smatrao detetom. Kad je naslonila glavu na njegovo rame, uplašeno je pogledao.

"Emi, da li ti je loše?"

"Ne... Dobro sam" rekla je, ali je Majk već poveo prema drugom kraju podijuma. Bila je tako zbunjena da nije znala šta da kaže. Ipak, ako postoji pravi trenutak da mu kaže šta oseća, onda je to ovaj. "Hajdemo u krevet, Majk."

Majk je iznenađeno pogledao. Sigurno nije mislila ono što je rekla. Da jeste, sigurno bi joj bilo bar neprijatno.

"Naravno. Sad ću te povesti kući. Izgledaš malo umorno."

"Nisam tako mislila. Hoću da oboje idemo u krevet."

"Emi!" rekao je šokirano. "Pa, moram reći da mi to laska... ali... cenim te previše da bih to učinio. Ti si sestra mog najboljeg druga i jednostavno to ne bih mogao da uradim Flipu."

"Ja i ne želim da bilo šta učiniš Flipu. Ja želim da spavam s tobom!"

Majk se malo odmakao od nje, a onda se nasmejao glasno. Tek posle nekoliko trenutaka privukao je sebi i poljubio u čelo.

"Šala je divna, Emi! Za trenutak mi se činilo da misliš ozbiljno, ali morao sam da znam da je sve samo šala. Oduvek imaš smisla za humor!"

Emi se takođe nasmejala, ali joj nije bilo do smeha. On misli da se ona šali! Ipak, to je bolje nego da je jednostavno odbio. No, sebi je morala da prizna da je i ovaj način zboleo.

Gledala je u mrak i uzdahnula. Bilo je užasno biti jedina žena na svetu koju Majk poštuje. Naravno, ona ni posle neslavne Nove godine nije odustala. Kad god bi Majk dolazio u goste, trudila se da je primeti. I tako, sada ima dvadeset i tri godine, i još uvek se trudi da nešto među njima promeni. Da neuzvraćena ljubav nije bolna, sve bi bilo dobro. Ovako, pod maskom duhovite zrele devojkice ona je i dalje pokušavala da ga privuče.

Bilo je trenutaka kada nimalo nije bilo lako raditi s Majkom. Vodila je računa o tome da mnogo toga u "Spier Palasu" funkcioniše dobro, a Majk je to prihvatao kao normalno. Posle napornog rada ona bi se ipak vraćala kući sama.

Znala je šta se odvija između njega i Valeri Džefris. Iako je gošća imala četrdesetak godina, on je bio sa njom, a ne sa Emi. Da li je to ljubomora, pitala se nadajući se da će san konačno doneti zasluženi odmor.

* * *

Doručak je bio izvrstan. Majk je popio poslednji gutljaj kafe i pošao u obilazak kockarnice. Bilo je rano i malo ljudi je koristilo mogućnosti igre u prostorijama. Ipak, pored jednog automata, primetio je čoveka na kojem je odmah primetio nešto neobično. Bio je srednjih godina i strastveno je povlačio ručku automata koji je za dobijene poene izbacivao novac. Međutim, kad je nekoliko novčića

palo na pod, nije se ni pomerio da ih uzme. To je bilo neobično. Većina igrača mislila je da to donosi nesreću.

"Čini mi se da je to vaš novac" rekao je prišavši mu.

"O, da. Verovatno jeste" rekao je gost s nervoznim smeškom. "Hvala, drugar."

Majk je kročio unazad, a gost se sagnuo da pokupi novac. Ipak, jednu ruku i dalje je držao sa strane mašine. Njegov rukav ipak se dovoljno podigao pri tom i Majk spazi žicu koja je stizala do mašine. Nije gubio vreme. Prišao je jednom zidu i pritisnuo jedno dugme. Istoga časa dva čoveka iz obezbeđenja bila su pred njim.

"Mislim da ga imamo" rekao je. "Sačekajte da ponovo odigra i onda ga izvedite."

Nekoliko trenutaka kasnije začulo se zujanje i gost je dobio trideset hiljada dolara. Mašina je bila provaljena.

"Molim vas pođite sa nama, gospodine" rekao je jedan od ljudi iz obezbeđenja. "Tako veliki dobitak ne isplaćuje se ovde."

Za trenutak se činilo da će čovek da se pobuni, ali Majkovi ljudi bili su profesionalci. Izveli su ga pre nego što je imao prilike da bilo šta kaže.

"Glupan!" rekla je jedna od konobarica ne primetivši o čemu je reč. "Trebalo je da nastavi. Ponekad se ovakve stvari dešavaju dva puta za redom!"

"On gubi, ali vi možete da dobijete" rekao je Majk iz osmeh.

"Baš vam hvala" rekla je konobarica. "Hoćete li deo ako stvarno dobijem?"

"Ne, hvala. Sve će biti vaše" rekao je uz osmeh. "Ja sam za danas imao dosta sreće."

Varalica na mašini uklapao se u sve ostalo. Majk je bio četvrti koji ga je ispitivao. Čovek je bio nervozan i spremno je prihvatio šolju kafe koju mu je Majk ponudio.

"Pa, gospodine Tarnere, recite nam šta se stvarno desilo" rekao je Majk.

"Već sam sve ispričao. Sreo sam čoveka u baru koji mi je dao ovu stvar" rekao je pokazujući na žicu koja je pala u oči prilikom njegovog saginjanja. "Čini mi se da je neki pronalazač i da se bavi elektronikom. Pokazao mi je kako se s ovim radi i morao sam da mu obećam da to neću koristiti nigde sem ovde. Trebalo je da dođem do glavnog dobitka i nestanem."

"Koliko puta ste dobili tako mnogo novca, gospodine Tarnere?"

"Dva puta. Juče i maločas... Nije mi bilo dosta. Kad se čovek kocka postaje gramziv. Imamo rezervacije za let i trebalo je da odem, ali sam pomislio da neće škoditi ako pokušam još jednom..."

"Šta se desilo s novcem koji ste dobili?"

"To je ono najbolje u svemu. Rekao je da sav novac ostaje meni. Njemu nije potreban. Hteo je da se osveti nekom odavde. Rekao je da je prethodne večeri izgubio veliku sumu. Ja... čak nisam ni unovčio ček. Još ga imam!"

Deset minuta kasnije Majk je već razgovarao sa doktorom Raučom koji ga je uverio da se to više neće desiti. To ga je malo umirilo, ali i potvrdilo njegove sumnje.

Emi je sedela sa Majkom i Flipom i slušala priču o varalici koji je rano tog dana uhvaćen na delu. Majk je izgledao umoran i njoj ga bi žao, ali kad se setila da je noć proveo sa Valeri, pomisli da je to i zaslužio.

"Mislim da ću posetiti Klaudija Petrelija. Ako je neko veliko ime umešano u ovo, on će sigurno moći da mi kaže nešto više."

"Petreli?" upitao je Flip i pobledeo. "Jesi li siguran da je to dobra ideja, Majk? Petreli je u Čikagu. On možda ne zna nikog u Džersiju."

"Klaudio zna mnogo toga. Možda zna i nešto o ovome."

Flip nije rekao više ništa, ali je Majku bilo jasno zašto se tako zabrinuo. Klaudio Petreli bio je uticajan i moćan čovek, a kad je to bilo potrebno, uradio bi nešto beskompromisno. Ni on sam nije želeo da ima neke veze sa Mafijom, ali Klaudio je bio najbolji prijatelj njegovog oca i on sam bio mu je kum. Njegovo carstvo bilo je ogromno i imao je uticaja daleko van Čikaga, ali, taj čovek nije lagao. Od njega će bar dobiti jasan odgovor.

"A Džek Hamfri?" upitala je Emi. "Ako Petreli ne može da pomogne, možda će Džek moći."

"Džek? To je odlična ideja, Emi?" rekao je Majk i nasmešio se. "Odmah ću ga pozvati."

Kad se taksijem vozio na aerodrom, Majk je bio dobro raspoložen. Obaviće taj razgovor u Čikagu, a Emi će učiniti sve da Džeka dovede u "Spier Palas".

"Dobar dan. gospodine Spier" rekla je ljubazna stjuardesa i pavela Majka do sedišta u prvoj klasi. Čim je avion poleteo, Majk se zamislio i sećanja o tome kako je upoznao Flipa počela su da naviru.

4.

Bio je septembar 1968. i aerodrom je bio pun učenika koji su se prikupljali da započnu ili nastave školovanje na akademiji. Većina momaka imala je bradu i dugu kosu, a nosile su se obične bele majice i farmerke. Međutim, ta godina bila je divna zbog mode kojoj su devojke počele da robuju. Bilo je vreme mini mode. Pocrnele od dugog letnjeg raspusta, devojke su prosto izluđivale svojim golim nogama i majicama bez grudnjaka.

Majk je znao da nepristojno zuri, ali jednostavno nije mogao da odoli iskušenju. Devojka duge plave kose u izuzetno kratkoj suknji žurila je negde. Dok je prolazio pored nje, Majk se malo uozbiljio, pokušavajući da deluje starije. Zašto nije mogao da se upiše na neki koledž, već baš na Vojnu akademiju? Zašto je njegov otac tako konzervativno želeo samo najbolje za svog sina?

Devojka je odjednom zastala da namesti kaiš na sandali i Majk se takođe zaustavio. U isto vreme dečak kestenjaste kose zastao je da vidi natpis koji je govorio kuda dalje da bi stigao do autobusa koji vodi pitomce na akademiju. Međutim, kad je shvatio da je ono što čini nepristojno, Majk se okrenuo i udario u zbunjenog dečaka. Sve što je ovaj nosio našlo se na zemlji.

"Izvini... Dozvoli da ti pomognem" požurio je da kaže Majk.

"Mislim da si mi učinio uslugu" rekao je dečak ugledavši devojku u mini suknji. "Da ovoga nije bilo, propustio bih taj divan prizor."

"Hej, šta je ovo?" upitao je Majk uzevši malu pljosku koja je takođe bila na zemlji.

"Viski. Jedan moj prijatelj mi je rekao da je to jedini način da se preživi u Tortonu."

"Torton... Vojna akademija? Tamo i ja idem! Ja sam Majk Spier."

"Filip Varner, ali me prijatelji zovu Flip."

"Vojna akademija! Torton! Ovamo momci!" začuli su glas starijeg čoveka i pogledali se. Trebalo je požuriti.

Još nisu ni stigli do akademije, a Majk i Flip bili su najbolji prijatelji. Majk je morao da prizna da nije mislio na piće, ali je zato nosio dvanaest časopisa "Plejboj" sa sobom. Zajedno su mislili na dve najvažnije stvari, zaključili su.

"Torton akademija" bila je impresivno zdanje. Majk i Flip bili su u istoj sobi i to im je dalo elana za težak početak. Čak im se činilo da njihovi školski dani neće biti tako strašni kao što su očekivali.

Međutim, kad su upoznali Džeka Hamfrija, starijeg učenika kojeg su morali u svemu da slušaju, njihove iluzije bile su srušene. Činilo se da je posebno strog prema Flipu i njemu. Iako je njihova soba bila mnogo urednija od drugih, uvek su oni bili kažnjavani za

neurednost i tako ostajali da ribaju hodnike preko vikenda. Minusi su padali na svakom koraku. Uvek su bili nepažljivi, neuredni i prljavi, po Džeku. Dva dečaka mislila su da ih stariji dečak ne podnosi. Petog dana njihovog boravka Majk je zatekao Flipa kako briše raskrvavljen nos.

"Flipe! Šta se desilo?"

"Opet onaj Hamfri. Rekao je da mi je kosa predugačka i da ga podsećam na devojčicu. Tako sam morao da vežem maramu da mi kosa ne bi padala na lice..."

"I zato ti sad nos krvari?"

"Ne, Kovalski me je privukao sebi... pred drugim učenicima, pa sam ga udario. Naravno, on mi je vratio i tako... Mislim da je sad sve u redu" rekao je Flip brišući nos.

"Ti si udario Kovalskog?" upitao je Majk s nevericom. Kovalski je bio visok i jedan od najjačih momaka.

"Šta sam drugo mogao da učinim? Da me je poljubio. .. svi bi mislili..." rekao je Flip ne mogavši ni da završi rečenicu.

"U redu, Flipe. Ja ću ići sa tobom u ponedeljak, u slučaju da te Kovalski ponovo napadne."

"Hvala, Majk, ali ti ćeš zakasniti na svoj čas, zar ne?"

"Ne brini ti ništa. Toliko toga sam već pogrešno uradio da to neće biti ništa neobično. Baci mi taj peškir. Pokvasiću ga hladnom vodom" Kad je Flip bio dobro, zagledao se kroz prozor, dok je Majk sređivao svoje stvari.

"Bolje da i ti nešto učiniš... Ima još samo deset minuta do pregleda soba i večere."

"Idi bez mene, Majk. Nisam gladan."

"Ne dolazi u obzir. Ako se ne pojaviš, Kovalski će pomisliti da si kukavica."

"I biće u pravu. Ja se zaista bojim, Majk. Udario sam ga tako jako da nije mogao da dođe sebi. Znaš i sam kakav je..."

"Nije to ništa. Sutra počinješ da učiš boks. Imam dva para pravih rukavica."

"Stvarno, Majk? To je divno!"

Flipu je bilo potrebno samopouzdanje i Majk je želeo da mu pomogne. Ipak, kad se začulo kucanje na vratima, prsto se videlo kako je nervozan pred susret sa Hamfrijem.

Džek Hamfri bio je jak, visok momak koji je podsećao na profesionalnog rvača. Iako je imao riđu kosu, svako ga se tako plašio da ga niko nije nazvao riđokosim. Tražio je puno poštovanje i voleo da uteruje strah u kosti mlađim kolegama.

"Pa, da vidimo šta su ove šepRTLje danas uradile?" rekao je ulazeći. Flip je disao teško, a dlanovi su mu bili znojavi. "Umivaonik je čist, ogledalo čisto... Vrata su čista, pločice čiste. Ipak, šta je s ovim

podom? Meni se čini da je prljav..." rekao je raskopčavajući pantalone. Onda se besramno pomokrio na blistav pod. Bez imalo srama. "Varner i Spier! Na raport! Nema izlaska u grad do daljnjeg. A sada počistite ovo" rekao je hladno.

Flip i Majk samo su se pogledali, a Džek je mirno izašao. Bili su i osećali se potpuno bespomoćnim.

"Kopile!" procedio je Majk nekoliko trenutaka kasnije.

"Šta ćemo?" upitao je Flip.

"Očistiti pod" rekao je Majk ljutito. "Ipak, mislim da bismo već morali da smislimo nešto za tog..." rekao je ne završivši rečenicu od besa.

Sledećeg dana razgovarali su s jednim starijim drugom. On im je rekao da Džek uvek ima nekoga koga posebno kinji, ali i to da su to uvek dečaci koji imaju crtu vođe u svom karakteru. Rekao im je da je Džek sigurno oduševljen njima, jer ih ne bi bez razloga ponižavao iz dana u dan. Hteo je, razmišljao je glasno, da vidi hoće li dečaci nešto preduzeti.

Međutim, ceo mesec prošao je bedno. Majk i Flip svakodnevno su morali da idu na raport za nešto što nisu učinili. Ono što je bilo najgore bila je činjenica da nisu mogli u grad. Dok su njihovi drugovi gledali najnovije filmove, njih dvojica morala su da se zadovoljavaju filmovima koji su prikazivani na akademiji, a koje su već nekoliko puta gledali. Svake subote nadali su se da će se stvari promeniti, ali umesto protnene na dobro, dobij ali bi sve teže i neprijatnije zadatke.

"To đubre! Sad mi ga je dosta! Mogao bih golim rukama da ga udavim" negodovao je Flip ko zna koje subote po redu.

"Smiri se, Flipe. Paket koji sam poručio poštom stigao je ovog jutra. Sad je vreme da predemo s reči na delo" uveravao ga je Majk raspoloženo.

"Daj da vidim" tražio je Flip i Majk mu je pokazao kapsule. Izgledale su potpuno normalno, kao vitamini koji se s vremena na vreme uzimaju. "Jesi li siguran da će nam uspeti?"

"Potpuno. Kome si još rekao za ovo?"

"Endiju Rošu. Njegov stariji brat je Džekov cimer. Rekao sam mu da vlada neko novo oboljenje... Dobija se preko lakih žena i prvi simptom je plava mokraća. Leči se samo bolnički. Endi mi je obećao da će ćutati, a to znači da za to zna baš svako na akademiji."

Majk se nasmejao zadovoljno, a Flip mu se pridružio. Prvi put toga meseca bili su dobre volje. Trebalo je samo iskoristiti priliku, ući u Džekovu sobu i sipati kapsulu u njegovu čašu s vodom... ili viskijem koji je Džek mnogo voleo. Ipak, trebalo je sačekati petak.

Dani su tekli sporo i Flip i Majk nestrpljivo su očekivali Džekov pregled njihove sobe, nadajući se njegovoj omiljenoj svinjariji u njihovoj sobi. Pre pregleda soba Majk se ušunjao u Džekovu sobu,

sipao sadržaj kapsule u njegov omiljen viski, a Flip je za to vreme čuvao stražu. Kad se već znalo za novu bolest i to da je četvorica njihovih drugova već imaju, Džek je konačno došao u pregled.

"Umivaonik je čist, ogledalo čisto... Vrata su čista, i pločice takođe... Ali pod, momci! Pod nije čist" rekao je ponavljajući gadost koju su Majk i Flip željno iščekivali.

Nekoliko trenutaka Džek i dečaci nisu reagovali. A onda, užasan strah ovlada Džekom. Okrenuo se brzo ne trudeći se da im kaže da počiste pod. Žurio je da nazove svoju devojkicu u gradu.

Sledećeg dana Majk i Flip bili su u vrsti nervozniji nego pre. Džek je bio ljut, nepristupačan, ali sva zaduženja dobili su drugi momci. Njima su ostala ona najmanja. Bili su iznenađeni i samo su čekali šta će Džek reći kad ostanu nasamo.

"Dobro, šeprtlje... Vaša šala zaista je dobra. Moram priznati da imate najviše soli u glavi i drago mi je što niste odmah ispričali sve ostalima. Da sam čuo nešto o onome što se sinoć zbilo, ne biste živi izašli odavde! Sada mi bolje recite šta ste uradili."

Majk je brzo objasnio stvar, a Flip je uzbuđeno slušao. Džek ipak nije izgledao oduševljen.

"Priznajem da je za to potreban i razum i hrabrost. Mogao sam da vas..." počeo je, ali onda se nasmejao. "Nego, imate li još tih kapsula? Mogli bismo da ih isprobamo na Kovalskom!"

* * *

"Želite li neko piće, gospodine Spier?" začuo je glas lepe stjuardese koji ga je vratio u stvarnost.

"Samo kafu... bez šećera."

"Dame i gospodo, kapetan Luis je upravo isključio znak protiv pušenja. Očekujemo nešto turbulencije pa predlažemo da ostanete vezani radi vaše sigurnosti. Letimo na visini od četrnaest hiljada metara i stižemo u Čikago oko trinaest sati."

Jedna stjuardesa demonstrirala je korišćenje maske u slučaju pada, ali je Majk nije pažljivo slušao. Pitao se šta će saznati od Klaudija Petreljija. Možda njegov kum ne zna ništa...

* * *

Đina Danelo užurbano je grabila prema drugom kraju bazena. Uživala je u plivanju i lepom vremenu, kao i u svom novom kupaćem kostimu. Njena crna kosa bila je ispod bele kape za plivanje, a sat za merenje brzine bio je namešten kao u svakom bazenu za trening plivača. Njen ritam bio je savršen, ali tome je mogla da zahvali samo Emi Varner. Bila je to njihova mala tajna. Na studijama je Đina bila u najboljem timu, ali njen trener nije bio zadovoljan ritmom plivanja kojeg nije mogla da se otarasi. Radili su intenzivno mesec dana, ali

rezultata nije bilo. Đini je malo trebalo da već odustane od svega, kad joj je Emi pomogla na neobičan način. Prvo je morala da obeća da će pokušati još jednom i da neće odustati još nedelju dana.

"Gledala sam kako plivaš i mislim da imam odlično rešenje" rekla joj je Emi kad su ostale same. "Da bi preplivala bazen potrebno ti je šesnaest zamaha. Onda se okrećeš, zar ne?"

"Tačno. Ali, to je tako i ja ne znam..."

"Znaćeš. Šesnaest zamaha odgovara pesmici koju smo učili još kao deca, dva puta ponovljenoj. Jedan krompir, dva krompira..." rekla je Emi i devojke su se glasno nasmejale. "Ponavljaj je da postigneš ritam, a onda ćemo videti kako to funkcioniše u vodi."

Od tada problema nije bilo. Đina je vrlo brzo savladala ritam i plivala prvoklasno.

"Odlično, ĐĐna! Sada sam sigurna da ćeš pobediti!"

Iako je to značilo da će brojati krompire i do hiljadu, Đina je istrajala. Na kraju sezone bila je najbolja i dobila lep pehar za svoj trud.

Telefon je zazvonio, ali Đina nije gubila ritam. Znala je da će ujak Klaudio ili neko drugi odgovoriti na poziv, a i to da sigurno nije za nju. Imala je jedno pravilo da nikom ne daje svoj kućni broj telefona. Bolje je ne razlašavati to da je Klaudio Petreli njen ujak, kako ga je zvala. On joj nije bio tako blizak rod, ali ona ga je mnogo volela i zvala ga tako već godinama.

Završila je sa plivanjem i krenula ka ivici bazena na koji je ujak Klaudio bio vrlo ponosan. Najviše je to bilo zbog nje, jer je svim silama želeo da se ona u njegovoj kući oseća kao kod svoje kuće. *Šteta što Diksi ne misli tako*, razmišljala je. Klaudijeva žena od početka nije krila da joj se ne dopada ideja da Đina živi sa njima. Želela je da Klaudio svu svoju pažnju i ljubav pruža svom jedincu Vinsu.

Diksi i Vins su otišli negde još pre sat vremena i Đina je pretpostavljala da su otišli u kupovinu. Kupovina i uopšte rasipanje novca na Vinsa bila Diksina strast. Bio je tek na prvoj godini studija kad mu je kupila novog "jaguara." Godina još nije bila ni istekla kad ga je slupao, ali je brzo dobio novi. Ovaj koji je sada vozio bio je peti po redu. Diksi se uvek brinula da Vins ima sve što poželi, od najboljih kola, do odeće i muzičkih uređaja.

Đina ga je mrzela. Glavni razlog za to bila je činjenica da je bio loš sin Klaudiju. Naravno, pred ocem je Vins bio dobar i uzoran sin, ali, čim Klaudio nije bio prisutan, Vins je pokazivao svoje pravo lice. Đina je svakog leta dolazila u Čikago samo zbog svoje ljubavi prema ujaku. On je možda bio Don u tom ogromnom gradu, ali ona ga se nimalo nije plašila. Za to nije ni bilo razloga i ona mu je bila vrlo privržena i spremna da pomogne.

Plivala je još neko vreme, ali čim je začula Vinsova kola, Đina je skupila svoje stvari i požurila u svoju sobu. Osećala se sigurnom tek kad je za sobom zaključala vrata. Možda je to bila samo njena uobrazilja, ali Đina se plašila Vinsa. Ovoga leta njen dalji rođak počeo je čudno da je zagleda. Sve do sada nije je ni primećivao, ali sada, kad bi je gledao, osećala se neprijatno.

Ušla je u kupatilo i svukla kupaći kostim. Pored Vinsa pokušavala je da izgleda neprivačno i neugledno, ali on to kao da nije primećivao.

Petnaest minuta kasnije obukla je pantalone i majicu i požurila dole. Bilo je vreme da se spremi večera, ili ručak, kako su ga ovde zvali. Njihova kuvarica bila je na godišnjem odmoru, a Diksi je kuhinju izbegavala koliko god je to bilo moguće. Kad se Đina ponudila da kuva, Diksi je to obručke prihvatila. Međutim, Đini to nije smetalo. Volela je da radi, a tako je bila podalje i od Vinsa i od Diksi.

Stajala je pored sudopere kad je taksi stao pred vratima. Iz njega je izašao privlačan muškarac koji joj je bio prilično poznat. Platilo je taksisti i pošao na ulaz koji je vodio u kancelariju njenog ujaka. Iako se trudila da ne obraća mnogo pažnje onima s kojima je Klaudio radio, ovoga puta posetilac je zainteresovao.

Kad je završila sa pravljenjem salate, Đina je duboko udahnula i iznela dva lepo dekorisana tanjira za Diksi i Vinsa na terasu.

"Evo i jela" rekla je zastajući na terasi. Diksi je bila ispružena ispod jednog drveta i lenjo je pogledala. Njena kosa bila je crvena, ali pošto je nijansa bila drugačija nego juče, Đina je zaključila da je Diksi išla u salon lepote.

"Hvala, Đina" rekla je konačno i pridigla še na laktove. Iako je imala više od pedeset godina, Diksi je to odbijala da prizna. Njene česte posete banjama o kojima je pričala, u stvari su bile posete vrhunskim doktorima plastične hirurgije. "Nije trebalo da ovoliko spremaš" rekla je videvši ručak. "Tvoj ujak bi voleo da se odmoriš na svom letovanju."

"Nije to ništa. Ja volim da kuvam."

"Vins?" uzvikhula je uz osmeh. "Dođi da ručaš, mili. Đina je spremila jelo. Idem da napuderišem nos i odmah se vraćam" rekla je Đini i ustala.

Vins je izašao iz vode i zategnuo svoje mišiće. Od gimnazijskih dana dizao je tegove i voleo je da pokazuje svoje mišiće kad god je imao priliku. Međutim, Đininom oštrom oku nije promaklo to da se Vins ugojio od prošlog leta. To je sigurno bilo zbog učestalih poseta restoranima i piću.

"Užasno je vruće, zar ne, Đina?" upitao je brišući lice. Možda je drugim ženama i bio privlačan, ali ono što je njoj smetalo poticalo je

iz njegove ličnosti, a ne zbog izgleda. Mada se trudila da se to ne primeti, Đina je u njegovoj blizini bila nervozna i da nije bilo njenog ujaka, ni jedan dan ne bi ostala u toj kući.

"Šta nije u redu, Đina?" upitao je prilazeći joj sasvim blizu. Kad je uhvatio oko struka i privukao sebi, osetila je neodoljivu želju da pobegne što dalje. "Vidim samo dva tanjira. Misliš da si predobra da bi jela sa nama?"

"Naravno da ne mislim! Nisam gladna..." rekla je pokušavajući da se otrgne iz njegovih jakih ruku.

"Ne volim mršave žene, Đina. Naročito ne kad mislim na seks sa njima."

"Đina?" začuli su Diksin glas i Vins je istoga časa pustio. "Da li bi htela da pripremiš neki koktel pre jela? Znaš da nisam baš vična..."

"Naravno... Odmah se vraćam" požurila je da kaže i udalji se od Vinsa.

"Treba li ti pomoć?" upitao je Vins uz ciničan osmeh.

"Ne, hvala ... Brzo ću i sama" rekla je i ušla u kuhinju. Dok je mešala koktel, ruke su joj se tresle. Čim je to bilo gotovo i čim im je iznela piće, požurila je u svoju sobu.

Kad bi je Vins gledao, imala je osećaj da je vidi bez odeće. Iako se trudila da ne misli na to, osećala je da je i ove noći čeka noćna mora. Nije smela ni da pomisli šta bi se desilo da ona i Vins ostanu sami u kući.

* * *

Majk je sedeo u udobnoj kožnoj fotelji Klaudijeve kancelarije. Iako je video Klaudija na sahrani svoga oca, nikada ranije ga nije posetio u njegovoj kući.

"Poslednji put smo lepo razgovarali pre devet godina na tvom dvadeset i prvom rođendan, zar ne Majk?"

"Tačno" rekao je Majk i klimnuo glavom. "Nismo bili sigurni da li ćete doći sve dok se vaša kola nisu zaustavila ispred ulaza. Moj otac je rekao da proslava ne bi bila kompletna bez mog kuma."

Klaudio se nasmejao i bore su napustile njegovo lice. Nije izgledao kao don, već kao pravi prijatelj njegovog oca. Kosa mu je bila seda, ali njegove oči su i dalje bile bistre i pronicljive. Majk se još uvek sećao kako se u početku plašio Klaudija. Tek kasnije je uvideo kako taj čovek ima veliko i toplo srce za one koji su mu dragi. Voleo je njegove posete i kao dete uživao u skupocenim poklonima koje je dobijao od svog kuma. Za jedan rođendan doneo mu je avion sa daljinskim upravljačem i proveo celo popodne u igri s njim. I sada je bio zadovoljan što ga vidi, ali ipak mu nije promakla činjenica da je Klaudio zbog nečeg vrlo zabrinut.

"Pa, Majk?" rekao je i nasuo piće u kristalne čaše. "Znam da nisi došao samo da vidiš svog kuma. Šta nije u redu?"

Majk je popio gutljaj pića i počeo da priča. Bio je potpuno iskren i ništa nije izostavio. Problemi, oko njegove najnovije kockarnice previše su bili veliki da bi nešto zatajio ili ulepšao. Kad je završio, Klaudio je duboko uzdahnuo.

"Ti znaš koliko mi je tvoj otac bio drag, Majk. Bili smo različiti, ali smo poštovali jedan drugog."

"Znam to" rekao je Majk i klimnuo glavom. Priča o načinu na koji su njegov otac i Klaudio počeli po dolasku u Ameriku bila mu je poznata.

"Da sam hteo da ti ometem rad, ne bi ni otvorio tu kockarnicu. Zaboravljaš da sam Sicilijanac. Mi reagujemo na vreme. Tvoj neprijatelj nije jedan od naših. Ne ume da dođe do onog što želi na pravi način. Čini mi se da je to neka kukavica koja precenjuje svoje snage. To mora da je neki Grk."

Majk se nasmejao. Klaudio je uvek naglašavao razliku između Grka i Italijana, ali nije vređao.

"I, šta da preduzmem?"

"Dobro ću da otvorim oči i uši, Majk. Imam poznanike u Džersiju. Ipak, nemoj da zaboraviš da ti porodica Petreli nikad neće naneti zlo. Jeste da si Grk, ali pošto sam ti kum, ti si deo porodice, Majk" rekao je uz blag osmeh.

"Kako su Diksi i Vins?"

Klaudio se malo namrštitio i uzdahnuo. Za trenutak je Majku bilo žao, što je uopšte postavio to pitanje.

"Diksi hoće na jug preko zime. Ne dopada joj se Čikago. Ide joj se u Palm Springs gde može do mile volje da igra golf. Misli da je vreme da se povučem i posao predam Vinsu." Majk ga nije prekidao. Dobro je znao da nije njegovo da se meša u porodične stvari. "Dosta o tome" rekao je Klaudio očito ne želeći da priča o svom sinu. "Pričaj mi o toj kockarnici, Majk. Kako posao inače ide?"

"Posao ide odlično i mesto je predivno. Mnogo novca uloženo je tu i zato me brine što je profit tako mali. Nekoliko konferencija i simpozijuma održaće se u narednim nedeljama."

"To nije dovoljno" rekao je Klaudio i zatresao glavom. "Potrebno je više reklame za početak."

"Planiramo nešto veće u januaru... ako dotle budemo radili."

"Radićete" rekao je Klaudio i zagledao se u Majkove oči. "Svako ko krene protiv tebe i moj je neprijatelj. A sada se vrati svojim poslovima, Majk. I nemoj da se ne čujemo i ne vidimo tako dugo."

Klaudio je ustao i tako je razgovor bio završen. Dok se vozio na aerodrom, Majk se osećao mnogo bolje. Veliki teret pao mu je s leđa. Pa ipak, umesto da sasvim prestane da brine, Majk nije mogao sasvim da se opusti. Radovalo ga je to što je odmah imao let za Njujork, a onda pošto se nađe sa Džekom, stići će na večeru sa Emi.

Emi je pozvala Loti Perkins, poslednju od šest konobarica koje su bile odlučile da izađu sa Majkom i tako dobiju novac u koji su se kladile. Nasmešila joj se i zaključila da je crvenokosa konobarica zaista lepa devojka.

"Samo kratko, Loti. Imam poruku za tebe od gospodina Spiera. Želi da mu se pridružiš danas za večerom. Tačno u osam!"

"O, hvala vam, gospođice Varner! Biću tačna!"

Lotino lice odavalo je zadovoljstvo koje su nesumnjivo osetile sve konobarice s kojima je Emi razgovarala. Time je razgovor bio završen i sve su se devojke vratile na posao. Majku će se sigurno dopasti način na koji je ovo uredila. U osam sati svih šest devojaka doći će da večera sa njim. Pošto će biti zajedno, novac će se podeliti na šest delova i svaka devojka dobiće onoliko koliko je uložila.

Prošla je prstima kroz kosu i pogledala kroz prozor. Nekoliko gostiju uživalo je na suncu pored bazena. Nekoliko starijih žena za jednim stolom posmatralo je lepo građenog mladića koji je skakao sa najviše skakaonice. Pre nego što bi skočio, poslao bi poljubac za sto i onda hrabro skočio. Bio je privlačan i Emi je pomislila da bi mogao da bude glumac. Dok je plivao napolje, dočekao ga je aplauz oduševljenih žena. Kad je izašao, njegov osmeh otkrio je dva niza belih zuba i lepo lice. Obrisao se i seo pored jedne od žena. Ona ga je zagrlila i poljubila u obraz.

Emi je uzdahnula. Možda je ta žena provela život u iščekivanju tako lepog čoveka, ali sada je sasvim sigurno morala da plati ovakvo društvo. Onda je starica podigla ruku i čovek od oko pedeset godina požurio im je u susret. Pored njega je bila prelepa devojka. Svi su se izljubili i Emi je laknulo. Tek tada je prepoznala gospođu Donaldson. Mladić joj je bio unuk, a devojka je sutradan trebalo da se uda za njenog unuka.

Telefon na njenom stolu je zazvonio i Emi požuri da podigne slušalicu. Bio je to Majk. Ipak, veza je bila loša i jedva mu je poznala glas,

"Zdravo, Majk. Veza je loša. Daj mi svoj broj pa ću te nazvati" predložila je.

"Nemoguće" rekao je Majk kroz smeh. "Zovem te iz aviona. Ako pogledaš kroz prozor, možda ćeš me videti kako ti mašem. Idem u Njujork" nastavio je ozbiljnim glasom "po Džeka, a onda se zajedno vraćamo na večeru. Molim te javi Susmanu da će biti jedan više za stolom. Očekujem da hamburgeri budu prvoklasni. Vidimo se za nekoliko sati. Sastanak sa Klaudijem prošao je dobro. Sve ću ti ispričati kad..."

Veza se odjednom prekinula i Emi je uz osmeh spustila slušalicu.

Samo je Majk mogao da je nazove iz aviona zbog jednog hamburgera. Ipak, to je radovalo.

Posla je bilo na pretek i Emi je bila zabrinuta. "Spier Palas" je trebao još radne snage. Znala je da će morati da kaže Majku za te poteškoće, ali je odlučila da to može da sačeka sutrašnji dan. Pomisao na to kako je dogovorila večeru sa šest devojaka sa Majkom vratila joj je dobro raspoloženje. Biće to pravo iznenađenje za sve.

Celo popodne Emi je zvala agencije za zapošljavanje. Bile su im potrebne tri sobarice, jedan recepcioner, dva liftboja i tri čoveka za ispomoć u kuhinji. Atlantik Siti bio je grad koji ne pati od nezaposlenih i Emi se pitala kako će obezbediti sve te ljude. Iz dana u dan taj problem postajao je sve veći. Upravo je završila sa svakodnevnim obavezama kad je začula kucanje na vratima. Nadajući se da to nije neko ko želi da da otkaz, Emi je otvorila vrata.

"Stigli smo!" rekao je Majk uz osmeh, a za njim je ušao visoki muškarac riđe kose. "Obećao sam mu sobu s pogledom na bazen i mogućnost da te ponovo vidi" rekao je okrećući se prema Džeku.

"Zdravo, Džek! Drago mi je što te ponovo vidim" rekla je zagledajući lepo razvijenog muškarca pred sobom.

"Emi?" rekao je Džek gledajući je s nevericom. "Na ulici te ne bih ni prepoznao! Nema više ogrebotina na kolenima?"

Emi se nasmejala i prišla mu u zagrljaj. Još se dobro sećala jula kad je Džek bio kod njih u poseti. Bilo je to leto kad je rolerbord bio u modi. Majk, Flip i Džek bili su pravi majstori u vožnji. Emi je svim srcem želela da nauči vožnju, ali su joj kolena zbog toga često bila prekrivena flasterima.

"Gde je Flip, Emi?" upitao je Majk, pomalo nezadovoljan što je vidi u tuđem zagrljaju. Da li je moguće da je ljubomorana na Džeka?

"Zvao je malopre. Rekao je da mora da se pobrine o nečemu, ali da će nam se pridružiti kasnije. Rekla sam Susmanu da će biti još sedam ljudi za večerom. Imaš sastanak sa šest konobarica, Majk." Nekoliko trenutaka Majk je zapanjeno gledao, ali onda se glasno nasmejao.

"Ti si divna, Emi!"

"Hoćeš li da pokažem Džeku "Spier Palas" pre večere?"

"Naravno. Odlična ideja... Ipak, ne. Bolje da ja to uradim. Pođi i ti sa nama. Ti ćeš mu pokazati ono što ja zaboravim."

Išli su hodnikom i pričali. Majk sa jedne, Džek sa njene druge strane. Bila je više nego zadovoljna načinom na koji se sve završilo. Malo rivalstva moglo bi da joj pomogne da pridobije Majka. Bila je sve srećnija što je prihvatila posao za Majka.

* * *

Stresao se i pogledao na sat. Bilo je mračno, a hladan vetar nosio je prljavštinu preko polupraznog parkirališta. Njegova veza namerno je kasnila. Trebalo je da ga to iznervira i tako je i bilo. Pod normalnim okolnostima čekao bi deset minuta i otišao, ali ovo nisu bile normalne okolnosti.

Da stvar bude gora, dan je bio težak i bilo je mnogo komaraca. Kola nisu imala rashladni uređaj i tako je sve bilo nepodnošljivo. Možda je vreme da kupi nova kola. Ipak, ta kola bila su dar njegovog oca posle diplomiranja i mnogo ih je voleo. Tamni oblaci kolali su nebom, a u daljini se čula grmljavina. Te noći biće kiše i oluje, razmišljao je. Bio je ljut.

Odjednom je začuo zaustavljanje kola i oblak prašine obavi ga. Nije bilo razloga da se taj nitkov parkira tako daleko, ali to je takođe bio deo plana da ga iznervira. Onda se staklo na prozoru spustilo i čovek u kolima podiže kovertu. Ustao je i prišao pridošlim kolima. Iako to ni sebi nije želeo da prizna, bilo ga je strah. Dok je pružao kovertu, srce mu je ubrzano tuklo.

"Gde je spisak?"

"Večeras će ga promeniti i mislio sam da nema koristi od onog starog. Sve će biti rešeno do sutra. Mogu ga doneti rano izjutra."

Znao je da previše priča, ali nije mogao da ne objasni o čemu je reč. Bio je nervozan i glas mu je podrhtavao. Vozač se nasmejao. To je bilo zastrašujuće. Čovek je instinktivno znao da takav osmeh biva upućen žrtvi koju nameravaju da ubiju.

"Nisi dobro mislio. Naši prijatelji će biti nestrpljivi. Možda je vreme da dobiješ lekciju i sve ovo shvatiš ozbiljno."

"Imaću ga do sutra. Obećavam."

Vozač je klimnuo glavom i staklo na prozoru bešumno se podiglo. Onda je naglo krenuo i čovek je jedva imao vremena da skoči u stranu da ne bi stradao. Kad su kola nestala s vidika, čovek oseti olakšanje. Znao je koliko je opasno raditi s tim ljudima. Dok je prilazio kolima kolena su mu klecala.

Ušao je u kola i zaključao vrata. To je bilo glupo, ali se tako osećao bolje. Samo to što je ubacio kola u brzinu i krenuo sa tog mesta bilo je dovoljno da se oseti mirnijim. On je pokušao svog šefa da odgovori od putovanja u Čikago, ali nije uspeo, jer nije mogao otvoreno da kaže da zna ko je iza sabotaža. Svi su sigurni dok Majk Spier ne sazna da je to osoba kod koje je išao po pomoć. Porodica Petreli želela je "Spier Palas" dovoljno, da do njega dođe na ovaj ili onaj način.

Grad je bio pun bezbrižnih turista kojima je zavideo. Kad bi bar mogao da bude miran i ne misli ni na šta više nego na to gde će spavati i šta jesti...

Kad je prvi put došao u kontakt sa Petrelijevima, nameravao je sve da kaže Majku. Međutim, tada mu je postalo jasno koliko su ti ljudi mudri. Majku je bilo stalo do kazina, a Petrelijevi su imali svoje načine da dođu do onoga što žele. A on, on se našao u situaciji da im daje podatke, imena i planove. Petrelijevi su mislili da su ga dovoljno

ucenili i da im je u šaci, a njemu je bilo potrebno vreme. Mora da postoji neki način da iz svega toga izađe...

* * *

Kad se Emi dovezla kući bilo je blizu ponoći. Ostavila je Majka, Flipa i Džeka da razgovaraju i prisećaju se svojih dana na akademiji. Majk i Džek pili su viski, a Filip je bio veran svojoj votki.

"Keti?" pozvala je i mačka joj se brzo našla kraj nogu. "Tako sam umorna" rekla je i sagla se da pomiluje mačku. "Mislim da ću pravo u krevet."

Istuširala se na brzinu, obukla spavaćicu i krenula u spavaću sobu. Keti je već bila na njenom krevetu.

"Keti... Znaš ti dobro da tu ne možeš da ostaneš. Nađi svoj jastuk" rekla je i stavila ruke na bokove. Keti se protegla, pogledala je povređeno i onda laganim korakom sišla sa kreveta. Emi je lagano pomilovala po leđima i onda se spustila na krevet. Ugasila je svetlo i zagrlila svoj jastuk. Niko, čak ni Keti nije smeo da spava na njenom jastuku.

Znala je da je to detinjasto, ali bila je neobično vezana za taj jastuk više od petnaest godina. Prvo je pripadao njenoj majci, a onda ga je ponela sa sobom u koledž. Čak i kad su putovali u Evropu, njen jastuk imao je mesta među prtljagom. Sa njom je proživio godine studija, čak i onu godinu u Njujorku. Dva dana godišnje nestrpljivo bi ga čekala da stigne sa čišćenja, a ostali se nisu mogli zamisliti bez njega. Sve drugo moglo je da ode, nestane, ali ne i taj jastuk.

Iz razmišljanja je prenela Keti. Skočila je na njen krevet i sklupčala se kraj njenih nogu. Onda je zevnula i soba se ponovo našla u tišini. Emi je nekoliko trenutaka uživala u miru, a onda se prepustila okrepljujućem snu.

* * *

Dva čoveka sedela su u kolima i u tišini pušila. Konačno se zgrada našla u mraku. Bilo je dva posle ponoći i saobraćaj u toj ulici bio je slab. Vozač je klimnuo glavom i onda su obojica bez reči izašla iz kola i krenula u zgradu.

Za visokog čoveka bila je šala otvoriti ulazna vrata. Bez reči su išli hodnikom pokrivenim mekih tepihom i zastali tek ispred stana broj dvanaest. Unutra je bilo tiho. Iako su vrata bila zaključana, visokom muškarcu nije trebalo više od jedne minute da ih bešumno otvori. U stanu je bilo dovoljno svetlosti s ulice i nije bilo potrebe da upale svetio. Plan stana ranije su proučili. Koštao je sedam stotina i četrdeset dolara mesečno i bio vrlo komforan. Spavaća soba bila je na kraju hodnika s leve strane.

Žena je čvrsto spavala sklupčana po strance. Visok čovek pokaza na mačku kraj njenih nogu. Ovaj drugi već zamahnu, ali ga ovaj bez reći spreči. Možda bi bilo zadovoljstvo ubiti mačku, ali to bi moglo samo da iskomplikuje stvari.

Obojica su zurila u usnulu ženu. Ona se malo promeškoljila i tako se njena spavačica pomerila tako da im otkrije deo lepih grudi. Iako im je obojici ista stvar pala na pamet, ni jedan nije pokazao bilo kakvo osećanje. Znali su šta se mora desiti ako nešto učine protiv naređenja.

Konačno se stariji čovek pomerio. Borba je bila kratka i retko kad su imali tako lak zadatak.

Emi je probudila vrlo živa noćna mora. U stvari, to je bila java koje nije u prvom času bila svesna. Istoga časa pokušala je da ispljune tkaninu koju je neko gurao u njena usta. Onda se nešto našlo na njenoj glavi i zavladao je tama. Otimala se koliko je mogla, ali ruke i noge brzo su joj bile vezane. Sve se odvijalo brzo i bez reći. Uskoro je neko podigao i izneo napolje. Čula je zatvaranje vrata svoga stana. Onda su brzo bili pored kola u koja su je spustili na zadnje sedište i zatvorili vrata. Ni reč nije bila progovorena, a kola su naglo krenula.

Emi je osećala paničan strah. Ma koliko da je to želela ovo nije bio san i Emi je to znala. Gde li je nose? Šta će uraditi s njom? Nije smela ni da pomisli... Pomisao da bi joj na bilo koji način mogli nauditi bila joj je odvratna i strah je ponovo ovladao njom. Ipak, ako misli na to, biće joj sve teže. Biće bespomoćna, a mora da postoji način na koji se može izvući iz svega toga.

Odjednom se setila. Gledala je film o otmici jednog tajnog agenta. Brojao je skretanja i razdaljinu između njih i tako je uspeo da se vrati u poznati deo grada.

Kola su se malo nagnula i skrenula levo. Brojala je sekunde koristeći se starim sistemom kojem je još otac u detinjstvu naučio. Deo kojim su se vozili dobro je poznavala i tačno je znala raskrsnice na kojima su skretali dok nisu došli na otvoreni put. Opet oseti paničan strah. Nije mogla da bude sigurna koliko idu na sat. Tu brojanje nije pomagalo. Ipak je nastavila da broji da bi odvratila misli od onog što je bilo oko nje. Možda će imati priliku da sve ispriča policiji...

Ipak, mora pokušati da apsorbuje sve zvuke. Voz, autobus, avion, sirena, sve što bi moglo da joj pomogne da identifikuje kraj u kojem se nalaze.

Kola su odjednom usporila i skrenula desno. Krivina je bila veoma oštra. A onda joj se učinilo da čuje vozila ispod njih. Bili su na nadvožnjaku. Međutim, tek tad je obuze panika. Bili su na starom putu koji je vodio na jug grada. I dalje je brojala minute i bila je skoro

sigurna da je u pravu. Bilo je sasvim malo saobraćaja, a mimoišli su se samo sa nekoliko kamiona.

Oko petnaest minuta kasnije našli su se na sporednom putu. Vezanih ruku i nogu, Emi se jedva zadržavala na sedištu. Put je bio užasan. Na sreću, ili nesreću, kako joj se činilo, njime su išli samo nekoliko minuta i onda stali.

Tresla se od straha. Dok su se kola kretala osećala se ipak malo sigurnijom. Ako je njihovo putovanje došlo kraju, sigurno će učiniti ono zbog čega su je doveli ovamo. Dva čoveka bez reči su izašla iz kola i zatvorila vrata za sobom. Emi je osećala miris truleži. Onda je začula čudno škriputanje pored kola. Vetar? Lišće... Ili pacovi? Duboko je udahнула pokušavajući da se smiri. U daljini se čula grmljavina. Zašto je baš sve tako užasno i zloslutno? Šta li ova dvojica rade? Čekanje je postajalo nedpodnošljivo. Htela je da vrišti, ali oni su mislili na sve.

Osluškivala je napeto, shvatajući da čuje i ono što u normalnim okolnostima ne bi čula. Negde je učila da se jedno čulo nesrazmerno razvija ako je drugo oštećeno. Grmljavina je bila jača i bliža i Emi se stresla. Vetar je doneo nešto što je lupilo o ivicu kola. Zar su je ostavili samu na tom usamljenom mestu? Na čudan način ta pomisao učinila joj se isto tako strašnom kao i njihovo prisustvo.

Obuze je stravičan strah. Šta sad? Čim su se kola zaustavila prestala je da broji i sad joj je mozak radio grozničavom brzinom. Koliko vremena je moglo proći? Pet minuta? Ništa osim vetra i grmljavine nije se čulo. Mora nešto da preduzme, prođe joj kroz glavu. S naporom se pridigla i sela. Ruke su joj bile vezane na leđima i svaki pokret je boleo. Ipak, ako misli bilo šta da učini, bolje da proba da prekine kanap kojim su joj ruke vezane. Dvojica kidnapera mogu se vratiti svakog časa.

Dok je pokušavala da preseče i olabavi konopac kojim su joj ruke bile vezane, Emi je osećala kako joj se zarezuje u meku kožu. Ipak, nije odustajala. Činilo joj se da su prošli sati dok joj ruke nisu bile slobodne. Brzo je skinula kesu sa glave i okrenula se oko sebe. Nikoga u blizini. Brzo je odvezala konopac i protegla noge. Sve je bolelo.

Međutim, kao što je i očekivala, kidnaperi su sa sobom poneli ključeve. Prvo je zaključala sva vrata, a onda počela da se preslišava kako je Flip nekada davno palio kola bez ključeva. Trebalo joj je dosta vremena dok nije našla prave žice.

A onda, motor je uključen i svetla su osvetljavala smetište na koje su je dovezli. Ubacila je kola u brzinu i snažno pritisla papučicu za gas. Još uvek nije verovala da će uspeti da pobegne. Šta ako u kolima nema dovoljno goriva?

Ne, ne sme da misli na to. Mora se koncentrisati na vožnju, razmišljala je. Kad je stigla na glavni put, već je padala kiša i munje su paralele nebo. Pred njenim očima još uvek je bio prizor koji verovatno nikad neće zaboraviti. Na putu koji je vodio s ogromnog smetišta, pred njom se u jednom času našao ogroman pacov. Stajao je na sredini puta, a dok ga je Emi paralisano gledala, on se mirno sklonio sa puta. Bila je ispunjena gađenjem, strahom i tresla se od zime.

Ipak, kad se konačno našla na glavnom putu, Emi se osetila bolje. To je sada značilo sigurnost. No, kuda dalje? Znala je da kući ne sme, jer to nije sigurno. Mogli bi ponovo doći...

Kiša je padala sve jače i Emi pronađe prekidač za uključivanje brisača. Kola su bila japanska i praktično još nova. Jedino što su učinili njoj u korist što su je ostavili u tako dobrim i brzim kolima. Suze su joj navrle na oči i ona ih brzo obrisa. Mora se smiriti i dovesti ta kola negde. Brisači su radili i dalje, a Emi je isto tako automatski vozila. Nije više osećala ni bol, ni strah, samo umor.

Činilo joj se da satima vozi. Sva sreća te su u kolima ostavili dovoljno goriva, pomislila je ugledavši svetla kazina. Sve je izgledalo divno i pomisao da će za nekoliko minuta sve biti završeno, bila je dovoljna da se nasmeši.

Emi nije razmišljala kuda ide, sve dok se nije našla pred kazinom. Parkirala je kola, jače se obavila ćebetom i pošla. Bila je bosa, a hladan beton činio se hladnim poput leda.

Dva čoveka u jednim kolima zabezegnuto su je zagledali, ali Emi nije obraćala pažnju. Žurila je prema liftovima. Prišla je privatnom Majkovom liftu i pritisnula šifru. Radila je automatski, želeći samo da bude pored jedinog čoveka kojem je verovala i čija pomoć joj je sada bila neophodna.

6.

Majk je sedeo ispred ogromnog ekrana i po ko zna koji put gledao film "Čovek koji je ubio Liberti Valensa". Prošlo je četiri sata ujutru. Sa Džekom i Flipom ostao je do pola dva i tako su razgovarali o svojim dogodovštinama i problemima "Spier Palasa." Kad se vratio, nije mogao da spava. Jeo je čokoladne bombone i gledao već drugi film. Većinu dijaloga u filmovima znao je napamet, ali mu to nije umanjivalo uživanje. Svaki put kad bi gledao jedan od Fordovih filmova, bilo je kao da ide u posetu starom prijatelju.

Odjednom, zvono na vratima trglo ga je iz razmišljanja. Namrštio se i isključio rekorder. Samo dve osobe znale su njegovu šifru, šef obezbeđenja i Emi. Ni jedno ni drugo ne bi ga uznemiravalo u ovo doba, a da pre toga ne nazove. Požurio je prema vratima i pogledao kroz špijunku. Emi je stajala pred vratima uvijena u ćebe. Lice joj je bilo belo kao kreč, i jedva se držala na nogama.

"Emi? Šta se desilo?" upitao je brzo otvorivši vrata i povukavši je unutra. Dok je držao za ruku, osetio je da se trese celim telom.

Emi je pokušala da progovori. Otvorila je usta, ali glasa nije bilo. Sada, pored Majka, bila je sigurna, ali i slaba i preplašena zbog svega što se desilo i što se moglo desiti. Sve što je mogla bilo je da se privije uz njega. Majk je čvrsto zagrlio i poveo prema kauču. Ostavio je za trenutak i usuo dupli viski. Emi je bila u šoku i piće će joj dobro doći da se malo opusti.

Ruke su joj se tako tresle da nije mogla da drži čašu. Majk joj je prineo ustima. Poslušno je ispila piće i onda mu ponovo pala u zagrljaj. Počela je glasno da jeca i suze su nastavile da se kotrljaju niz njeno blede lice.

"Hej, sve je u redu, Emi. Hajde, smiri se. Ne plači, sve je dobro" tešio je blago.

Kako se privijala uz njega, ćebe se malo odmaklo i Majk primeti da nema ništa do tanke svilene spavačice ispod. Za trenutak ga obuze želja da je poljubi i uteši na način na koji je želeo. Znao je da je to glupost, ali svom razumu nije mogao da naređuje. Emi je njegov prijatelj i u nevolji je, podsećao se.

"Dobro je, Emi. Ne plači" ponavljao je. "Doneću ti nešto da obučeš."

Kad je ustao, osetio je olakšanje. Emi je bila u šoku i nije mogla da primeti kakve je želje njena blizina probudila u njemu. Pronašao je plavi plišani ogrtač i vratio se.

"Obuci ovo" rekao je pružajući joj ga. "Ti se sredi malo, a ja ću da donesem neko slabije piće. Ti piješ belo vino, zar ne?"

Emine oči još uvek su bile pune suza, ali je uspela da klimne glavom. Majk je pošao u drugi kraj sobe i sipao vino u dve prelepe čaše. Kad se vratio, Emi je već bila u ogrtaču. Bio joj je veliki, ali to nije smetalo. Pokrivao je od glave do pete. Učinilo mu se da se malo smirila.

"Hajde, Emi. Da čujem šta se desilo" rekao je mekim glasom. Seo je nasuprot njoj, namerno održavajući distancu. Izgledala je tako ranjivo i lepo, da je tako bilo bolje. Njena plava kosa u neredu joj je padala niz ramena, a nekoliko pramenova padalo joj je na lice. Njene plave oči bile su krupne i pune poverenja.

Popila je gutljaj vina i privila uz sebe mek ogrtač kao da joj je hladno. Kad je počela da priča, glas joj je bio slab i pomalo je podrhtavao.

"Dva čoveka su provalila u moj stan. Vezali su mi ruke i noge, stavili flaster na usta i nešto na glavu. Onda su me odvezli na ono staro smetište van grada i ostavili tamo. Uspela sam da se oslobodim i dođem ovamo. Njihova kola su tu na parkingu."

"Gospode bože!" rekao je i sam prebledevši za trenutak. "Jesu li te povredili, Emi?"

"Ne" rekla je slabim glasom. "Mislim da su hteli samo da me zaplaše. I uspeali su, Majk! Nikad u životu nisam se tako uplašila!"

"Dobro, sačekaj malo. Odmah ću pozvati Džeka. Hoćeš li da pozovem i Flipa?"

"Ne" rekla je i zatresla glavom. "Sada je sve dobro, Majk. Samo se bojim da se vratim u svoj stan. Mogli bi biti tamo. Tebe sam se prvog setila i... zato sam došla ovamo."

"Učinila si pravu stvar. Sada se opusti, Emi. Samo ću da telefoniram i odmah se vraćam."

Dok je pozivao Džeka. Majk je imao ozbiljan izgled lica. Bio je siguran da se Emina otmica samo nadovezuje na probleme koje ima u "Spier Palasu". To ga je ljutilo. Nema tog čoveka kojem će bilo po koju cenu dozvoliti da povredi Emi!

* * *

Flipove ruke podrhtavale su dok se u taksiju približavao kazinu na kraju luke. Tu još nikad nije okušao sreću i nadao se da ga niko neće prepoznati.

"Tri dolara i četrdeset ceriti, gospodine" rekao je vozač stajući.

"Zadržite kusur" rekao je Flip dajući mu pet dolara i požurio prema osvetljenom kazinu. Iako je bilo dva sata posle ponoći, sve je bilo osvetljeno kao po danu.

Unutrašnjost je bila još blistavija. Mnogo ljudi nadalo se i te večeri da dobije novac na kocki. Pošao je prema stolu gde se igrao poker, podsećajući se da će samo da gleda, a onda da se vrati u "Spier Palas."

Mada je za stolom jedno mesto bilo slobodno, Flip ni je seo da igra. Svi su govorili da je to samo stvar želje. Majk nije podnosio ljude koji nisu mogli da odole kocki i znao je da bi izgubio posao kad bi Majk saznao da je bio ovde. Međutim, čim su igrači počeli da dele karte, njegovi dlanovi počeli su da se znoje. Jedan od ljudi već je bio pijan, a ni druga dvojica nisu igrala bolje. Kad bi im se pridružio, ne bi imali šanse, razmišljao je Flip.

"Pridruži nam se, dečko" rekao je onaj pijani čovek i mahnuo prema njemu. "Ima mesta za još jednog."

Flip je taman otvorio usta da ga odbije, ali onda se predomislio. Nešto ga je neodoljivo vuklo prema tom praznom mestu. Uostalom, jedan krug nikome neće škoditi. Uvek može da prestane, pomislio je.

"Dobro več, gospodine. Hoćete li da popijete nešto?" lepa konobarica istoga časa stvorila se kraj njega.

"Naravno. Jednu votku" rekao je Flip sedajući. "Molim žetone" rekao je gurnuvši novac prema čoveku koji je delio.

"Za sve?" upitao je ovaj iznenađeno.

"Za sve" rekao je Flip.

Bila je to njegova jednomesečna plata, ali šta mari. Uvek može ponovo da unovči žetone koje ne potroši u igri. Znajući da ima više od svih za stolom, Flip se osećao dobro. Zapalio je cigaretu i počeo da igra. Samo da pobjedi jedan krug i odmah će otići. Ipak, stara groznica koju je osećao sa kartama u rukama obuzela ga je još u prvom krugu.

* * *

Džek je nervozno koračao gore-dole, dok je Majk sedeo na ivici kauča na kojem je bila Emi. Iako im je sve ispričala sasvim mirno, Džek je bio svestan da se nalazi na ivici histerije.

"Šta misliš, da li treba da pozovemo policiju?"

"Policiju?" upitao je Džek iznenađeno. "Policiju u Atlantik Sitiju? Ne bi me iznenadilo kad bi oni bili iza svega ovoga."

Majk je klimnuo glavom. Čak i to je bilo moguće. On je sam bio svedok da policija nije stigla nigde u svojoj istrazi kad je jedan brod sa njegovom robom bio opljačkan. Ovoga puta imali su još manje nade. Emi nije videla otmičare, a ni jedna reč nije bila izgovorena. Nikakvog traga nisu imali.

"Raspitao sam se za kola. Ukradena su ranije u toku večeri. Nema sumnje, Majk. Radi se o profesionalcima. Emi ne sme da ostane sama u stanu. Mogli bi se vratiti."

Emi se stresla. Znala je da se više nikad neće osećati sigurnom u svom stanu.

"Šta da radim, Džek?"

Džek je oklevao, tražeći prave reči. Bio je svestan da je Majk više nego drag Emi, a tako je osećao i Majk, mada to nije želeo da prizna.

Majk je bio tvrdoglav. Džek je osećao da je najbolje da ih baci jedno drugom u zagrljaj. Najbolje da to i učini, a da Majk misli da je sve to njegova ideja.

"Imamo samo dve mogućnosti. Mogu da se uselim kod tebe i budem tvoj čuvar, ili se ti možeš preseliti kod nekog..."

"Ona će se preseliti!"

Majk je to tako odlučno rekao da su ga Emi i Džek zabezegnuto pogledali. Videvši šta je učinio, Majk se osećao neprijatno i brzo je nastavio, kao da se opravdava.

"Ne sumnjam ja u tvoje sposobnosti, Džek. Znam da bi dobro štitió Emi, ali, ti si mi potreban ovde. Mislím da bismo morali da nađemo drugo rešenje za Emi."

"Ali kako?" upitala je Emi. "Trebalo mi je mesec dana da nađem taj stan."

"Mogla bi da se preseliš ovamo kod Majka" rekao je Džek jednostavno. "On ima nekoliko soba viška i to bi bilo idealno rešenje. Preko dana ću ja paziti na tebe, a preko noći si ovde sasvim sigurna. To ti ne bi smetalo, zar ne, Majk?"

Kad je ugledao paničan strah u Majkovim očima, Džek se gotovo nasmejavao. Ipak, on je nestao tako brzo da ga Emi nije ni primetila. Kad se okrenula prema njemu, Majk je već klimao glavom odobravajući Džekov predlog.

"To je savršeno rešenje, Džek. Trebalo je da se sam setim. Odmah ćemo preseliti Emine stvari. Ti napravi spisak svega što ti je potrebno i Džek i ja ćemo sve doneti."

"Jesi li siguran da je to u redu?" upitala je Emi sumnjičavo. "Obećavam da ti neću smetati, Majk."

"Ti mi nikako ne možeš smetati. Ovaj stan je prevelik da bi mi smetala. Samo nam reci šta da donesemo i mi ćemo ti doneti."

"Pa... Možete li mi doneti jastuk? Na krevetu je i ima vezenu navlaku. A trebaće mi i odeća. Donesite sve što je u ormaru. O, skoro sam zaboravila na Ketí!"

"Ketí?" upitao je Majk zbunjeno. "Nisam znao da s nekim deliš sobu."

"Ketí je moja mačka. Našla sam je kad sam išla kući jedne večeri... pa sam je povelá kući."

"Nema problema, Emi" rekao je Majk spremno. "Ovde ima dovoljno mesta i za tvoju mačku. Nego, ima li još nešto što bi ti trebalo? Nadam se da nemaš nekoliko maloletne dece koja su pobjegla od kuće."

"Ne, za sada."

"Hajdemo, Džek" rekao je Majk ustajući. Na licu mu je bio osmeh koji je Emi toliko volela. "Uzećemo kombi i dopremiti sve što nađemo."

Možeš da pogledaš neki film, Emi, dok se ne vratimo. Grickalice su u kuhinji. Hoćeš li smeti da ostaneš sama?"

"Naravno" rekla je Emi uz osmeh. Ispratila ih je do vrata i za tren samo što nije poljubila Majka, kao što žene ljube svoje muževe na odlasku.

Možda ova otmica i nije tako loša stvar, prođe joj kroz glavu. Naravno da je sve što je bilo iza nje užasno, ali da se to nije desilo, ona se ne bi preselila kod Majka. Sad kad su njih dvojica otišla, stan je bio ogroman i nekako pust. Iako je bila iscrpljena, bila je previše nervozna da bi odmah legla da spava. Pronašla je "Rio Grande" i stavila kasetu u rekorder. Onda je pošla u kuhinju da uzme nešto da gricka. Dok njih dvojica ne stignu, Džon Vejn će joj sasvim lepo praviti društvo.

Majkova kuhinja bila je pravo iznenađenje za Emi. Ona je očekivala staklo i metal, a pred njom je bila topla kuhinja sva u drvetu. Zaveses su bile crvenobeles, a takav je bio i stolnjak na stolu. Svuda po zidu visile su najrazličitije posude, a Emi nije znala ni čemu koja služi. Prvi put u životu bilo joj je žao što nije naučila da kuva.

Otvorila je nekoliko pregrada i onda gotovo glasno uzviknula. Pred njom je bilo pravo skladište slatkiša i različitih grickalica. Majk je očito obožavao filmove, ali i grickanje slatkiša uz to. Nasmejala se prizoru, uzela nekoliko kesica i vratila se u sobu. Film je već počeo i ona se udobno namestila da ga gleda. Ipak, Vejn nije ubio ni svog prvog Indijanca kad je zaspala od iscrpljenosti.

Već je skoro svanulo kad su se Majk i Džek vratili sa Eminim stvarima. Televizor nije bio isključen, ali Emi je spavala na kauču. Majk je isključio televizor i pokazao Džeku da ga sledi. Uneli su stvari u najveći slobodnu sobu i razmestili krevet. Onda se Majk vratio po Emi.

Džek je uneo Ketu i stavio je pored kreveta. Međutim, osetivši slobodu, Keti je bez razmišljanja skočila na krevet i sklupčala se na Eminom jastuku. Onda je Majk ušao sa Emi u naručju. Čvrsto je spavala i nije se ni pomerila. Čim je ugledala Emi, Keti se promeškolljila, i onda nevoljko skočila na pod. Tu se protegla i legla. Majk i Džek samo su se pogledali i tiho izašli iz sobe.

"Jesi li za doručak? Mogao bih da pozovem Flipa da nam se pridruži."

Džek je trenutak oklevao, a onda je klimnuo glavom.

"Slažem se, ali pod uslovom da ne moram da jedem jedan od onih užasnih hamburgera" rekao je šaljivo.

7.

Diksi Petreli sedela je za svojim stolom u teniskom klubu "Hilkrest" i žudno upijala sve što se dešavalo oko nje. Bili su tu prekrasni teniski tereni i imućni ljudi koji su igrali tenis, razgovarali i pijuckali ponešto. Konačno se Vinsov čas završio i njegov nastavnik već je ušao da bi se pridružio sestrama Neš za ručak. Pričalo se da one zajedno izlaze sa njim i Diksi je to, naravno, znala.

Pogledala je na svoj zlatan sat i odlučila da pričeka još nekoliko minuta pre nego što naruči piće za oboje. Vins će se brzo istuširati, a onda joj se pridružiti.

Kad bi mislila o svom sinu, Diksi bi se nesvesno smešila. Vins je imao sve potrebne kvalitete. Dobro je građen i izgleda kao bogat mlad čovek koji pred sobom ima lepu budućnost. Naravno, imao je nekoliko stvari koje je želela da ispravi, ali Diksi je bila sigurna da će vremenom i to doći na svoje mesto. Trebalo je da bude ugladeniji, i ona će se pobrinuti da tako i bude. Sve što Klaudijev novac može da pruži, ona će mu omogućiti.

Sto za kojim je sedela bio je najbolji i na najboljem mestu. Bio je blizu ulaza i tako je mogla da vidi svakog ko bi ušao u klub. Ona je to koristila koliko god je bilo moguće, jer bi primetila svakog ko je nešto značio i čije društvo joj je imponovalo. Neki članovi samo bi joj klimnuli glavom, a neki bi prišli da porazgovaraju s njom. To što nikada nije igrala tenis u ovom slučaju nije bilo važno. Biti član kluba bila je stvar prestiža.

"Dva koktela, Rodžere" rekla je pozivajući konobara. "Moj sin će stići za minut."

Sve je savršeno proračunala. Piće je stiglo baš kad je Vins ušao u prostoriju. Kosa mu je bila još vlažna od tuširanja i nije izgledao nimalo srećan.

"Samo traćiš novac na taj glupi tenis" rekao je sedajući naspram svoje majke. "Taj glupan me nije naučio ničemu!"

"Vinse, mili. Pazi malo na svoj rečnik" rekla je Diksi uz osmeh i mahnula paru koji je upravo ušao. Gospođa i gospodin Abernat bili su vrlo ugledan bračni par i laskalo joj je poznanstvo s njima. "Časovi tenisa su važni, Vinse. Ti znaš koliko je važno družiti se sa pravim ljudima."

Vins je neraspoloženo pogledao i popio gutljaj svog pića. Mrzeo je koktel koji je naručila za njega, baš kao i tenis. On je više voleo viski, ali nije želeo da se svada sa Diksi toga jutro. Trebao mu je novac.

"Hoćeš li omlet, Vinse?" upitala je Diksi mekim glasom. U klubu je bilo pomodno doručkovati omlet.

Vins je klimnuo glavom, ne želeći da oneraspoloži majku. Ona je želela položaj u društvu i on nije želeo da ona vidi koliko mu je malo stalo do tih stvari.

"Imam dobre vesti, mama. Roni Abernat me je pozvao da igramo u parovima u nedelju."

"Ponosim se tobom, mili. To su ljudi s kojima treba biti u dobrim odnosima" rekla je zadovoljno.

Naravno, ona nije mogla da zna da će se Roni videti s Vinsom samo da bi nabavio kokain. Kad je konobar uzeo porudžbinu, Vins se malo približio majci preko stola.

"Žao mi je, mama, ali imam neke teškoće u planovima i potrebno mi je još novca. Na primer, trideset hiljada?"

Diksi ga je pogledala i bez reči izvadila čekovnu knjižicu. Novac nije bio problem, pod uslovom da se troši na pametan način.

"Kada će biti rezultata, mili? Pomalo postajem ne"strpljiva.

"Uskoro, mama. Vlasnik ne može još dugo pod ovim uslovima. Ovo je za inspektora... Mislim da će za trideset hiljada naći bezbroj stvari zbog kojih će zatvoriti bar kuhinju."

"Odlično!" uskliknula je Diksi.

Dok je pružala ček svom sinu, oči su joj svetlucale od zadovoljstva. Nije moglo još dugo da potraje to iščekivanje. Ni jedan "de luks" hotel nije mogao bez kuhinje. Hotel će propasti i Vins će joj ga kupiti. Kad ga bude imala, biće prihvatćena u najviše krugove... Klaudio će se ponositi Vinsom i njegovom sposobnošću da nešto učini sam, bez njegove pomoći. Vins je zurio u svoju majku. Imala je sanjalački izraz lica i pretpostavljao je da razmišlja o velikom, novom hotelu. Bio je dovoljno pametan da igra njenu igru.

"Mama?" upitao je čekajući da se vrati u stvarnost. "Nešto sam razmišljao. Kako bi bilo da promenimo ime hotela čim nam pripadne?"

"Ime?"

Vins se nasmejao. Ta ideja pala mu je na pamet još sinoć. Tako će podstaći njenu sujetu i imati dostupa do velikih suma novca.

"Diksi Bel" bi bilo lepo ime za kazino, zar ne?

"O, Vinse! Savršeno!" gotovo je uzviknula i prinela čipkanu maramicu očima. Drugom rukom nežno je stisnula njegovu. Bio je tako dobar sin.

Vins joj je uzvratio osmeh. To je bio dobar potez. Sasvim prirodno, do promene imena kazina neće doći. Zašto bi ga nazvao po svojoj majci? Ona je samo pion u njegovoj igri. Onoga dana kada mu pripadne "Spier Palas", pripašće mu i imperija Petreljevih. A tada, tada će moći sve što bude poželeo. Otac i majka tada muviše neće biti potrebni!

* * *

Trčala je kroz mračan hodnik, pokušavajući da umakne groznoj zveri. Tlo pod njenim nogama bilo je lepljivo i svakoga časa joj se činilo da će je čudovište stići. Padala je, ustajala i u strahu osluškivala disanje nemani iza sebe. Emi se činilo da brzo gubi snagu i da neće umaći...

"Mijao!"

Emi je vrisnula i trgla se iz sna, a Keti se uplašeno pomakla dalje od nje. Onda je bez dvoumljenja skočila dole sa kreveta i samo izdalje gledala šta je s Emi. Sedela je u strahu i pokušavala da se seti gde se nalazi. Bila je u Maj kovom stanu. Imala je noćnu moru i mora da je na smrt preplašila jadnu Keti.

"Hajde, Keti" pokazala joj je njeno mesto na krevetu. "Sve je u redu. Probudila sam se."

Keti je i dalje gledala i mrdala repom. *Mora da je gladna*, pomislila je Emi. Još uvek je bila u Majkovom ogrtaču. Ustala je i pošla u kuhinju. Našla je veliku kutiju hrane za Keti i sipala joj u njen tanjir. Opet je sve bilo u redu.

U stanu je bilo tiho. Majk je još uvek spavao, ili je već otišao na posao. Miris kafe privuče joj pogled na šporet. Međutim, kad je pogledala na kuhinjski sat, zastade joj dah. Bilo je skoro podne. Zakasnila je na posao... Tek tada primetila je i poruku na stolu. Nasmejala se i pročitala je.

"Nemoj da žuriš. Ne moraš ići na posao. Spremio sam hranu za Keti, a ima i specijalnog krema za nju. Kafa će biti topla."

Emi se nasmešila i otvorila frižider. U njemu je bilo mnogo krema kojim će se Keti danima sladiti. Onda je usula kafu i popila gutljaj. Tek tada bilo joj je jasno što je Majk mislio. Kafa je bila vrela. Posle dve šoljice Emi se osećala sposobnom da počne novi dan. Onda je sipala malo krema u Ketin tanjir i iznela ga na terasu. Iako je bila na dvadeset i drugom spratu, sve je bilo divno. Bilo je tu mnogo cveća, ležaljka za odmor i sunčanje i ogroman roštilj u jednom uglu.

"Šta kažeš na sve ovo, Keti?"

Keti je samo pogledala i zavrtela repom. Onda se zajurila na limunovo drvo, uživajući u prostoru. Emi je udahnula svež vazduh i okrenula se oko sebe. Francuska vrata koja su vodila u Majkovu spavaću sobu bila su otvorena. Veliki krevet bio je uredno namešten i sve je odavalo urednog čoveka. Emi se osmehnula i vratila se u kuhinju. Iako je bila tako blizu Majkove sobe, znala je da je put do nje još dugačak.

* * *

"Jaguar" je išao brzo i naglo skrenuo ulevo. Vins se nije trudio da uspori radi krivine. Kasnio je. Doručak sa majkom trajao je duže nego što je planirao.

Stigao je na aerodrom i parkirao kola pored bara. Kardineline veza čekala ga je za stolom u uglu. Lako ga je prepoznao. Bio je mlad i nervozan. Nije se uklapao u ambijent.

"Da li je posao urađen?" upitao je Vins prilazeći. Mladić je klimnuo glavom i Vins mu je pružio koverat. "Reci svom šefu da ima još novca. Možda ću sledeći put želeti nešto slično sa drugačijim rezultatom. Bićemo u vezi."

Nije ni seo za sto. Okrenuo se i vratio u svoja kola. U koverti je bilo deset hiljada dolara Diksinog novca. Pet hiljada za otmicu i pet za sanitarnog inspektora. Još deset hiljada potrošice da bi stekao naklonost ljudi koji rade za njegovog oca. Tako mu ostaje još deset hiljada za najfiniju robu koja stiže noćas jednim prekookeanskim brodom, razmišljao je.

Nekoliko minuta kasnije već je bio na putu. Saobraćaj nije bio gust te je imao vremena da udahne malo kokaina. Zaslužio ga je radeći brzo i efikasno. Žurio je kući. Dina je sama i on je nameravao da učini ono što je već danima želeo.

* * *

Flip je zaustavio kola i izašao. Bilo je vruće i parking je bio gotovo usijan. Jul u Atlantik Sitiju je nepodnošljiv, razmišljao je. Dok je pregledao Emine spiskove, sav se preznojio. Stigao je do vrata radnje s antikvitetima i ušao. U daljini se začulo zvonce. Radnja je bila mala, ali se u njoj nije osećao prijatno. Miris memle ispunio mu je nozdrve. Kad se stariji čovek pojavio iza tezge, Flip se i protiv svoje volje nasmešio. Taj čovek nije kriv za njegovo raspoloženje.

"Došao sam da podignem paket za gospođicu Varner" rekao je ljubazno.

"O, mora da mislite na Emi" rekao je starac prijatnim glasom. "Paket je tu, iza tezge. Imao sam malo problema oko pakovanja. Prvo sam ga uvio u ćebe da ne bi stradao. Četiri tabaka papira jedva su mi bila dovoljna da ga uvijem." Flip je zbunjeno zurio u paket neobičnog oblika. Onda se sagnuo i podigao ga. Bio je užasno težak. "Hajde, sinko, uzmi ga. Emi je rekla da će poslati ček i ja joj verujem. Recite joj da je ime Rosko."

Flip je s naporom uneo paket u kola. Ako su i ostali Emini pokloni tako veliki, trebaće mu autobus...

Sledeće mesto bila je ekskluzivna prodavnica u Petoj ulici.

"Došao sam po paket gospođice Varner" rekao je ušavši.

"Mislite, Emi!" rekla je starija žena oduševljeno. "Sve je spremno. Recite joj da je to unikat" rekla je žena pružajući mu paket. Ovaj je bar normalne veličine, razmišljao je Flip. Ostalo je još jedno mesto.

"Došao sam po Emin paket" rekao je ženi riđe kose koja se pojavila ispred pulta čim je ušao.

"Emi? To je prezime?" upitala je žena zlovoljno. Flip se nasmešio i rekao prezime. Laknulo mu je. Već je pomislio da svaki prodavač zna njegovu sestru poimence.

8.

"Ja sad idem!"

Đina je još jednom zamahnula prema ivici bazena i onda izašla. Ujak Klaudio stajao je pored bazena s koferom u ruci. Đina mu je prišla i trudeći se da ga ne pokvasi, poljubila ga u obraz.

"Reci Vinsu da se vraćam sutra popodne. Ako bude imao pitanja, Roberto se brine o svemu."

"Ostaviću mu poruku" rekla je Đina i klimnula glavom.

"Poruku? Zašto mu ne bi rekla?" upitao je Klaudio iznenađeno.

"Ja... možda neću biti kod kuće kad on dođe" rekla je zbunjeno.

"Slušaj, Đina. Znam da se vas dvoje niste baš dobro slagali, ali zar nije vreme da se to zaboravi? Vins se izmenio u poslednje vreme. Sumnjao sam da ću to ikada moći reći za njega, ali čini mi se da postaje malo odgovorniji." Đina je klimnula glavom. Nikada nije protivurečila ujaku. Klaudio je spustio kofer i uzevši peškir, stavio joj ga na ramena. "Tražim jednu uslugu, Đina. Upoznaj Vinsa malo bolje. Znam da nije savršen, ali ipak, moj je sin."

"Hoću, ujka Klaudio."

Djina je za trenutak sklopila oči. Iako je bila pažljiva, ujak Klaudio primetio je da izbegava Vinsa. Možda nije smela tako. Možda Vins i nije tako loš...

"Koje odelo si mi spakovala?" upitao je Klaudio uz osmeh. Nije voleo odela i svi su to znali.

"Plavo letnje i braon od tvida. Sada je u Njujorku toplo, ali po prognozi se očekuje malo zahlađenje sutra. Spakovala sam šest svilenih maramica. Nisam znala koju boju da stavim..."

"Dobro" rekao je Klaudio i podigao kofer. Onda joj je još jednom mahnuo i pošao prema kolima koja su ga čekala.

Djina je bila dobra devojka. Čak i Diksi morala je da se složi s tim. Kad bi bila sa Vinsom dobro bi uticala na njega, razmišljao je Klaudio u kolima.

"Pravo na aerodrom. Pole. Moram da razmislim uz put..."

Pol je klimnuo glavom i krenuo. Već petnaest godina radio je za Petrelija kao vozač i dobro je znao njegova raspoloženja. Gospodin Petreli bio je uznemiren. Sigurno zbog svog sina... Pol je mislio da je Vins obična ništarija sa prilično novca i moći, ali to nikada nikom ne bi rekao. Tako se nešto ne govori o Sicilijancima.

Klaudio je sklopio oči i predao se razmišljanju. Nema razloga da se Vins i Đina ne venčaju. Iako ga je zvala ujakom, Đina nije bila u krvnom srodstvu s njima. Njen otac radio je za njega sve dok nije bio ubijen, a kada se to desilo, Klaudio se osećao odgovornim da pomogne njegovoj kćeri. Uzeo je u svoj dom i nikada nije zažalio zbog toga.

Dina je bila dobra devojka. Bila je lepa devojka, ali je bila i pametna i umela je da pokaže poštovanje kao prava Italijanka. Vins neće lako naći bolju ženu od nje. Da, razmišljao je Klaudio, ništa ga ne bi tako usrećilo kao venčanje njegovog sina s njom.

* * *

Emi je preletela pogledom preko liste i klimnula glavom.

Dolazim da uzmem sastojke za nekoliko minuta. Testo se peče dosta dugo..."

Onda se nasmejala i pustila Susmana da priča. Plašila se poduhvata za koji se odlučila, ali sada nije želela da odustane. Bio je Majkov rođendan i ona će mu sama ispeći tortu. Susman je tu da je posavetuje, ali, to je sve.

"Ne, neću zaboraviti da uključim rernu, Susmane!" rekla je kroz smeh. "Hvala ti!" rekla je i spustila slušalicu.

Pre oko sat vremena zvao je Kelvin Metklaf i pošto mu je rekla ono zbog čega je zvao, rekao joj je da poželi Majku srećan rođendan. Ona sama nije znala da je Majku rođendan. Nije to čak ni spomenuo.

"Nikad neću zaboraviti dan kada se rodio. Nikolas je bio tako uzbuđen i čitav dan proveo je u bolnici sa Majkovom majkom, da sam ja vodio posao. Trebalo je da odlučim nešto što je moglo mnogo da nas košta" pričao je Kelvin.

"I kako se završilo" upitala ga je Emi.

"Tu sam već trideset godina..." rekao je Kelvin i tu su završili razgovor.

Emi je pogledala na sat i zaključala svoju kancelariju. Mnogo toga trebalo je uraditi do uveče. Flip je bio ljubazan da ode po poklone, a Susman joj je sastavio meni koji je i ona mogla da spremi. Džek je bio sa Majkom, i njegov zadatak je bio da ga drži podalje od stana gde su bile pripreme za iznenađenje večeri. Moraće da spremi večeru, razmišljala je u liftu, upakuje poklone, ispeče tortu, ukrasi terasu i dotera se. Sve to za manje od četiri sata... Možda će biti preumorna za zabavu, ali vredi pokušati, odlučila je. Biće to najlepší rođendan u njegovom životu...

* * *

"Gospodin Petreli? Moj otac vas poziva na piće u svoju kancelariju. Pođite za mnom."

Klaudio se nasmešio i pošao za lepom mladom devojkom. Sofija više nije bila dete. Kad je poslednji put bio u kući svog prijatelja Romanija bila je još devojčica. Međutim, sada je bila dovoljno porasla da zada svome ocu glavobolju.

"Klaudio, prijatelju moj!" uzviknuo je Djuzepe Romani i toplo zagrlio svog prijatelja. Sofija je uz osmeh izašla. "Šta misliš o mojoj Sofiji? Promenila se, zar ne?"

"Lepa devojka, baš kao i njena majka. Ali, Djuzepe, kad je vidim, setim se svojih godina. Sećam se dana kad se rodila."

"Danas će igrati na sestrinoj svadbi, a sutra počinjem da planiram njenu budućnost. Srećan si što imaš sina, Klaudio. Četiri kćeri dovoljno je da čovek poludi od brige."

Klaudio se nasmešio i pružio prijatelju jedan koverat.

"Za Rozanu. Mali poklon za ovaj srećan dan."

"Činiš mi čast" rekao je Djuzepe i stavio koverat na sto. Onda je nasuo dve čaše nekog pića i jednu pružio Klaudiju. "Priča se, Klaudio... Čuo sam neke glasine. Moje prijateljstvo prema tebi zahteva da ti to kažem" nastavio je ozbiljnim glasom.

Klaudio je popio gutljaj pića i pogledao prijatelja u oči. Djuzepe je bio odan. Počeo je da radi za njega, a onda se odvojio da bi uz njegovu pomoć počeo da radi za sebe. Zbog toga se osećao dužnikom i Klaudio je znao da može da mu veruje.

"Jedan moj čovek razgovarao je sa Kardinelom. Starac tvrdi da radi za tvoga sina, Klaudio. Znam šta misliš o Kardineli i zato sam rekao da je to nemoguće."

"Hvala ti, Djuzepe. Učinio si mi uslugu" rekao je Klaudio i klimnuo glavom. "Neću ti ostati dužan."

"Nije to ništa... Hajdemo, prijatelju" rekao je podigavši čašu. "Vreme je za igru. Moja kćerka će biti razočarana ako ne dođeš."

Klaudio je pošao za svojim domaćinom, ali jedva da je čuo orkestar. Imao je šezdeset i osam godina i odjednom su mu postale teške. Imao je nameru da se uskoro povuče iz posla, ali Djuzepeova vest ga je prilično zabrinula. Biće potrebno da snažnom rukom upravlja svojim poslom i vidi o čemu je reč.

* * *

Đina je bila sama i već se gotovo sat vremena sunčala. Diksi je otišla u neki klub, a Vins nije trebalo da se vrati do kasno uveče. Sunce je bilo prijatno i muzika iz vokmena još više je uspavljivala. Kad se Vinsov auto zaustavio, ona ga nije čula.

Vins je prvo ušao u kuću i pročitao njenu poruku koju je ostavila na stolu dnevne sobe. Njegova majka neće se vratiti brzo, a otac je otputovao. Zgužvao je papir i pobednički osmeh pređe mu preko lica. Sve se odvijalo dobro. Sad još samo da nađe Dinu. Kad je ugledao ispruženu kraj bazena, zastade mu dah. Bila je usnula na toplom suncu. Znao je da bi ga otac ubio da zna za ono što će joj učiniti, ali, on će je zaplašiti i neće se usuditi da mu bilo šta kaže.

"Hej, Đina, probudi se" rekao je prišavši joj i skinuvši joj slušalice sa ušiju.

"Vinse? Šta ti tu radiš?" upitala je brzo ugledavši ga nad sobom. Istoga časa obuzeo je paničan strah. Vins nije gubio vreme. Čvrsto je uhvatio za ruke i nasmejao se.

"Došao sam da ti pravim društvo. Ne bi bilo lepo da te ostavim sasvim samu u ovolikoj kući, zar ne?"

"O, meni to ne smeta... Tvoj otac će se vratiti svakog časa."

"Hajde, Đina. Pročitao sam tvoju poruku."

"Mislila sam, tvoja majka..." pokušala je Đina, kad je ugledala zao osmeh na njegovom licu. "Sigurna sam da će se uskoro vratiti."

"Oboje znamo vrlo dobro da to nije istina. Sami smo, Đina. To ti ne smeta, zar ne?"

"Naravno da mi ne smeta!" požurila je da kaže duboko udahnuvši. "Hladno mi je. Idem gore da se presvučem."

"Dozvoli da ti pomognem" rekao je kroz smeh i strgao gornji deo njenog kupaćeg kostima. "Ne bi ni za šta dozvolio da se prehladiš." Sledećeg časa osetila je njegovu težinu na svom telu. Njegove usne već su tražile njene. Bila je ispunjena gađenjem i očajničkim strahom.

"Vinse! Prestani! Ovoga časa!" vikala je boreći se.

"Ja samo pokušavam da te ugrijem, Đina! A za trenutak će ti biti vruće, stvarno vruće, Đina!"

"Molim te, Vinse... Prestani!" zapomagala je, ali ništa nije pomoglo. Životinjski je nasrnuo na nju. Bio je jak, a grudi su je bolele od njegovih dodira.

"Dosta, sad! Nisam te povredio... Znam šta radim. Prestani da se pretvaraš. Znam da uživaš isto kao i ja" nastavio je da priča usput se svlačeći. "Ne vredi da vrištiš. Niko te ne može čuti. Bolje da nam uštediš na vremenu ..."

Za trenutak je bila šokirana. Vins je bio u pravu. Nikog nije bilo u kući, a prvi komšije bili su daleko da bi je čule.

"Samo nastavi, Đina. Volim strastvene žene" govorio je s izrazom uživanja. "Ovo sam čuvao samo za tebe" rekao je i Đina je vrisnula videvši njegovo telo nad svojim.

"Ne! Vinse, ne!"

"Prestani da se prenamažeš! Nisam mislio da budem grub. Ako baš hoćeš..."

Bilo je užasno. Đini se činilo da joj se utroba para. Mučenje kao da je trajalo satima. Nijedna noćna mora nije bila tako strašna.

"Upozoravam te, o ovome ni reči" rekao je kad je sve bilo konačno gotovo. "Umem da budem zao kad me na to primoraju" dodao je oblačeći se.

Ležala je nepomično gledajući u nebo nad sobom. Do toga časa nije znala šta je mržnja. Onda je grubo povukao na noge i čvrsto uhvatio oko vrata.

"Jesi li me čula?"

Nemo je klimnula glavom. Svetle tačkice treperile su pred njenim očima, a kolena su joj klecala. Bilo joj je savršeno jasno šta je Vins imao na umu ukoliko samo prozbori o svemu.

"Ipak, moraću da te naučim još ponečem" dodao je i ušao u kuću.

9.

Džek Hamfri sedeo je u Majkovoju kancelariji i čitao. Onda je zatvorio poslednju fasciklu i zamišljeno prošao prstima kroz kosu. Bilo mu je jasno zbog čega je Majk tako zabrinut. Problemi o kojima je govorio zaista su sledili jedan za drugim. Majk mu je rekao i za svoj sastanak sa Klaudiom Petrelijem. Džek je znao dosta o donu i o svemu je imao svoje mišljenje. Iako je bio beskrupulozan, don nije lagao. Kad je podigao pogled, Majk ga je gledao netremice.

"Pa, šta misliš? Ima li tu nešto, ili sam ja paranoik?"

"Bojim se da imaš vrlo moćnog neprijatelja, Majk. Moramo da otkrijemo o kome je reč i zašto do svega ovoga dolazi."

"Laknulo mi je i pored svega. U početku sam mislio da nemam sreće. Još se dobro sećam problema koje je moj otac imao na početku. Sve je išlo naopako. Na kraju prve godine odbor je tražio od njega da proda sve, ali on nije pristao. Sada nam taj lanac hotela donosi najviše novca."

"Koliko ti vremena još imaš?"

"Nešto više od mesec dana."

"Nije baš mnogo..."

"Stvar dogovora, Džek. Imam dovoljno deonica da sve ovisi o meni... Kad je trebalo da postanem predsednik odbora, mišljenja su bila podeljena. Polovina je to smatrala normalnim zbog svega što je Nikolas učinio za njih, ali, bilo je i novih članova koji time nisu bili oduševljeni. Znaš taj tip ljudi."

"Znam. Njih ne zanima ništa do profit."

"Ipak sam pobedio" rekao je Majk popivši gutljaj kafe. "Šest prema pet. Tada sam predložio građenje kazina. Odbor je uložio minimum sredstava, a traži rezultate u roku od godinu dana. Kako stvari sada stoje, bankrotiraćemo mnogo pre toga roka."

"Zar je moguće da će cela kompanija bankrotirati?"

"Ne, nema šanse" rekao je Majk zatresavši glavom. "Spier internacional" radi dobro, osim ovoga... Počeo sam da prodajem svoje deonice da bih pokrio troškove. Mogu da podnesem još mesec dana, najviše šest nedelja. Naravno, ukoliko ne proradi moje tajno oružje..."

"A to je?"

"To si ti."

Džek se nasmejao, ali nije mu bilo do smeha. Možda nije teško otkriti ko stoji iza svega, ali, teško će biti boriti se s tim ljudima... Telefon je zazvonio i Majk je podigao slušalicu.

"Opet gospodin Piers, Džudi? Reci mu da pričeka malo. Piers je na liniji. On stoji iza kompanije koja je još prošlog meseca ponudila

da otkupi kazino i hotel. Odbio sam ga, naravno. Sad verovatno ima novu ponudu."

"Odlično! Reci mu da će tvoj menadžer, Džek Hamfri, doći da porazgovara s njim... za sat vremena. Onda ćemo videti šta stoji iza toga."

* * *

"U osamnaest i trideset? Da, mislim da će moći. Ime? O, sačekajte trenutak, molim vas. "

Đina je otvorila svoj adresar i rekla jedno ime nasumice.

"Jensen. Tako je. Meri Jensen."

Spustila se slušalicu i potrčala prema ormaru. Želela je samo jedno, da pobjegne glavom bez obzira iz te kuće.

Sve dok Vins nije otišao negde svojim kolima ostala je na terasi. Onda se naterala da ustane i umotala se u peškir. Prošlo je dovoljno vremena da se uveri da je Vins stvarno otišao. Istuširala se hladnom vodom, pokušavajući da odagna misli o užasnom iskustvu. Znala je da ništa ne sme da kaže ujaku. Nije joj preostalo ništa drugo nego da pobjegne. Ali kuda? Onda se odjednom setila razglednice koju je dobila od Emi pre dva nleseca. Emi je imala nov posao u Atlantik Sitiju.

Žurno je stavljala stvari u kofer, a ruke su joj se tresle i od straha i od pretrpljenog šoka. Ima dovoljno vremena da stigne na avion, a u Atlantik Sitiju biće sigurna. Bila je srećna što ni Emi nije spominjala ujaka Klaudija, a Klaudio takode nije imao pojma ko je Emi Varner. Niko joj neće ući u trag i tako je najbolje.

Odjednom je začula kola i stresla se. Možda je Vins... Pogledala je kroz prozor i odahnula. Bio je to taksi koji je pozvala. Potrčala je niz stepenice i gotovo uletela u kola.

"Na aerodrom, molim. Samo požurite!"

Sve dok se nisu približili aerodromu nije joj laknulo. Vins je neće naći...

"Na koji terminal, gospođice?" upitao je taksista.

"Panam... Letim u Los Andjelos u sedam sati" slagala je misleći na sve. Tako ni taksista neće moći da da pravu informaciju ako do toga dođe. Mora misliti na sve...

"Hoćete li da vam ponesem kofer?"

"Ne, hvala. Nije težak."

Platila je vožnju i ostavila mali bakšiš za taksistu. Tako ničim neće pasti u oči, razmišljala je. Onda je požurila unutra. U redu za karte nije bilo mnogo ljudi i ona je stala poslednja. Međutim, nešto oko karte jedne starije putnice nije bilo u redu i službenica na šalteru morala je da konsultuje šefa u vezi sa plaćanjem. Đina je postajala sve nervoznija. Zašto sve ide naopako? Vreme je prolazilo, a ona jps nije bila na redu. Bila je na ivici suza i histerije.

"Imam rezervaciju za let dvadeset i devet" rekla je kad je konačno stigla na red. "Meri Jensen."

"O, žao mi je. Moraćemo da napravimo izmenu. Putnici za taj let već su u avionu. Zar ne znate da morate doći ranije?"

Bila je to poslednja kap u prepunoj čaši.

"Ja sam stigla na vreme! Već četrdeset minuta čekam u redu. A sada nazovite upravu leta i recite da avion pričekava."

"Žao mi je, ali ja nemam prava na to."

"Onda pozovite nekoga ko ima! Za četrdeset minuta samo su četiri putnika dobila svoje karte. Sigurno ne biste voleli da pozovem vašeg pretpostavljenog..."

Službenica je pogledala i podigla slušalicu. Onda je nekome rekla da zadrži njen avion.

"Plaćate li čekom ili u gotovom, gospođice Jensen?"

"U gotovom. Nadam se da ne moram sad i da se identifikujem?"

"Pa, s obzirom da plaćate u gotovom, biće sve u redu. Prolaz broj dvanaest, gospođice Jensen" rekla je službenica pružajući joj kartu.

Đina je uzela i potrčala. Putnici koji su bili iza nje počeli su da aplaudiraju. Kad je ušla u avion, laknulo joj je. Sva sreća te je imala dovoljno gotovine. Da je morala da plati čekom, morala bi da se identifikuje. Tako bi Vins otkrio kuda je i kad otišla.

10.

Emi je sedela u kuhinji, pijuckala kafu i gledala kroz otvor rerne kako se peče torta. Susman joj je obećao da će njena torta biti najbolja čokoladna torta koju je ikada napravila. Znala je da bi bilo mnogo jednostavnije da je on sam napravio, ali ona je želela da iznenađenje za Majka bude potpuno. Tek kad je popila kafu setila se da ništa toga dana nije pojela. Jednostavno, nije imala vremena.

"Nema više krema, Keti" rekla je gledajući kako se Keti mota oko njenih nogu i iščekuje novu porciju. "Ako si gladna, ima još hrane na tvom tanjiru."

Sat na rerni je zazvonio iznenada i Emi žurno izvadi pečeno testo za tortu. Sada još treba da se ohladi, pa da je nafiluje, razmišljala je. Pošto će to potrajati bar sat vremena, možda bi mogla malo da odspava. Prethodne noći nije mnogo spavala. Džek i Majk doneli su njen budilnik i Emi ga navi da je probudi za sat vremena. Onda je legla i počela da zamišlja potok, livadu i plavo nebo. Ako bude razmišljala o lepim stvarima, brže će zaspati i odmoriti se. Međutim, upravo kad je počela da se opušta, pred njom se ponovo pojavi ogroman pacov kojeg je videla bežeći sa napuštenog smetišta.

Beskorisno je zavaravati se da će uspeti da zaspi, odlučila je ustajući. Isključila je alarm i odlučila na nastavi da radi da ne bi razmišljala o prošloj noći. Prvo će složiti stvari koje su prenete iz njenog stana, a onda izabrati šta da obuče uveče za proslavu. Preko celog zida sobe koju joj je Majk dodelio bio je velik regal. Kad je složila sve svoje stvari, samo trećina je bila zauzeta. Šta da obuče, pitala se na kraju. Neka svečana haljina, a veče na terasi nije prikladna. Ni obična haljina kakve nosi na posao nije baš odgovarajuća. Ipak, mora obući nešto u čemu će se osećati prijatno, a da to bude pomalo svečano radi Majka.

Setila se haljine koju je videla u butiku hotela. Bila je to lepršava haljina boje neba koja bi joj izvrsno pristajala. Ima još gotovo pola sata vremena da siđe i kupi je. Uzela je novčanik i požurila dole. Haljina koju je nameravala da kupi bila je nešto u čemu se Valeri Džefris sigurno ne bi pojavila na Majkovom rođendanu, ali, to još ništa ne znači. Valeri nije uspela da se useli kod Majka, a ona jeste.

* * *

Kad je Majk zaustavio kola ispred semafora, Džek je prigušeno zviznuo. Na prelazu je bila devojka u belom šortsu koji je otkrivao lepe i duge noge.

"Misli na posao, Džek. Neće nam biti lako..."

"Tačno" složio se Džek i zavalio se na udobnom sedištu. "Kako ti

sve to podnosiš, Majk? Okružen si prelepim devojkama i danju i noću."

"Stvar samokontrole. Nikada ne izlazim sa svojim osobljem."

"Pretpostavljam da se to ne odnosi na goste. Bio si sa mnom kad te je jutros nazvala gospođa Džefris. "

"Pa... svako pravilo ima svoj izuzetak" rekao je Majk i skrenuo ulevo.

"Kakav izuzetak! Video sam kako izgleda."

Majk se nasmejao i polako parkirao kola.

"Šta ja sad da radim? Da te čekam kao šofer?"

"Ne. Mogao bi biti od koristi i poći u banku preko puta na sastanak sa predsednikom. Zove se Lauel Čapman i išao je na "Jeil". Stavi ovo u džep sakoa. Ti si bio na istom koledžu, petnaest godina kasnije i još su govorili o trci Lauela Čapmana protiv "Harvarda". Reci da želiš da kupiš "Spier Palas" i da te zanima da li gospodin Piers ima dovoljno novca za isto. Ako budeš dobar, možda će ti nešto i otkriti, a sad nam je sve važno."

"Kad si sve to otkrio?"

"Dok si kucao moju posetnicu. Iskreno se nadam da se mastilo osušilo... I, ne zaboravi da piješ samo votku. On ima najbolje zalihe i misli da je najbolja na svetu."

Džek je sačekao da Majk pređe ulicu, a onda se uputio u veliku poslovnu zgradu. Gospodin Piers bio je očito dobar poslovni čovek. U predvorju je bilo prijatno posle podnevne žege i Džek duboko udahnu. Namestio je kravatu i pošao prema jednom od liftova. Nije voleo da nosi odela, ali posao je posao. Gospodin Piers ne bi ga shvatio ozbiljno da je drugačije obučen.

Kad se lift zaustavio i Džek izašao, našao se pred vratima od čistog mahagonija, a pod je bio pokriven mekim, sivim tepihom.

"Dobar dan, gospodine" začuo je prijatan glas mlade žene u haljini od sive svile i pogledao oko sebe. Sve je bilo zeleno i sivo. Čak je i žena imala zelenu maramu oko vrata. "Imate li zakazan sastanak?" upitala je gledajući ga sa zanimanjem.

"Da. Ja sam Džek Hamfri i gospodin Piers me očekuje."

"Sedite, gospodine Hamfri. Samo trenutak" rekla je i ušla u neku prostoriju ostavljajući ga samog. Džek je seo u fotelju od sive kože i još jednom pogledao oko sebe. U daljini se čuo rad pisaćih mašina.

"Gospodin Hamfri?" upitala je druga mlada žena ulazeći. I ona je bila u svilenjoj sivoj haljini i imala je zelenu ešarpu oko vrata. "Ja sam gospođica Marfi, glavna sekretarica gospodina Piersa. Hoćete li poći sa mnom?"

Džek je krenuo za njom ne propuštajući ništa. Imala je lepu riđu kosu, ali je ona bila skupljena u pundi. Imao je utisak da nimalo nije oduševljena svojim izgledom koji je očito bio deo dekora. Zašto je sve

moralo biti sivo ili zeleno, pitao se sve vreme. Onda su stigli do kraja hodnika i ona otvori teška vrata od mahagonija.

"Gospodine Piers, gospodin Hamfri."

Gospodin Piers bio je u sivom od glave do pete. Mogao je imati oko pedeset godina, bio je onizak i sedeo je za svojim masivnim stolom od mahagonija. Njegovo odelo bilo je savršenog kroja, ali sivo, baš kao i bledosiva košulja i malo tamnija kravata. Da li gospodin Piers nosi zeleno rublje, upitao se Džek.

"Molim vas sedite, gospodine Hamfri. Kolin, molim vas donesite kafu za gospodina Hamfrija." Mlada žena vratila se za sekundu. Dok mu je sipala kafu, Džek je posmatrao netremice. "To je sve, Kolin" rekao je gospodin Piers primetivši da devojka crveni zbog Džekovog pogleda. Ipak, pre nego što je izašla, Džek je uspeo da joj neprimetno namigne zbog čega je još više pocrvenela.

"Razgovarao sam sa gospodinom Spierom i on je rekao da ste vi njegov menadžer. Kao što znate, mi smo ponudili gospodinu Spieru da otkupimo njegov najnoviji hotel sa kockarnicom."

"Ponuda je bila smešno niska" rekao je Džek bez oklevanja. "Mogu vam reći da je gospodina Spiera zaista nasmejala do suza. Poslao me je ovamo da vidim zbog čega mu uopšte dosađujete."

"Saznali smo da "Spier Palas" posluje sa gubicima i ponuda je zbog toga možda naizgled niska. Mi obično ne kupujemo objekte koji dobro posluju, gospodine Hamfri."

"Kao pirane, zar ne, gospodine Piers? Napadate samo ranjene."

"Moglo bi se reći" rekao je gospodin u sivom i osmeh se pojavio na njegovom licu. "Poslovi se ne vode iz milosrđa, gospodine Hamfri. Mi pokušavamo da kupimo što jeftinije, a da kasnije prodamo što skuplje."

"Ali ko to mi, gospodine Piers? Gospodin Spier voli da zna s kim posluje."

"To je udruženje sa mnom na čelu. Mi ugovaramo poslove za naše klijente. Ja sam lično primio novu ponudu u utorak. Identitet naših klijenata je strogo poverljiva stvar, ako ste na to mislili."

"Dok ne znamo ko stoji iza toga, nema ništa od posla. Jednostavno, nismo zainteresovani. Gospodin Spier voli svoje neprijatelje da zove po imenu" rekao je Džek ustajući. Kad je stigao do vrata, okrenuo se i video nimalo zadovoljan izraz lica gospodina Piersa. Nije mogao da odoli iskušenju. "Zaista mislim da biste morali da nosite odela druge boje. U tom sivom izgledate kao na samrti."

Kolin Marfi išla je hodnikom kad se našao napolju. Video je da je s naporom ozbiljna.

"Kako to možete da podnesete?" upitao je uhvativši je za ruku. "Nešto nije u redu s čovekom koji sve oko sebe oblači u sivo. Cela zgrada izgleda kao oblačan dan."

Kolin ga je pogledala, šokirana njegovom slobodom. Ipak, nije rekla ništa.

"I zašto vas ne oblači u neku drugu boju, na primer zelenu da se slaže s bojom vaših očiju?"

"O, gospodine Hamfri!" rekla je na kraju i nasmejala se. On je uhvatio oko struka i kao da plešu poveo dalje do vrata njene kancelarije.

"Mogu li da dobijem čašu vode?" upitao je kad su stali. "Čini mi se da valcer više nije za mene."

"Samo trenutak, gospodine Hamfri" rekla je Kolin kroz smeh. "Sačekajte ovde i ja ću vam doneti čašu vode."

Čim je izašla, Džek je požurio prema njenom radnom stolu. Nije bio zaključan, jer verovatno nije nameravala nigde da se zadrži. Prešao je pogledom po svemu i onda počeo da pregleda kartice na kojima su verovatno bila imena ljudi s kojima su poslovali. Kad je stigao do slova P, brzo je prelazio s jedne na drugu. Bila je tu. Petreli iz Čikaga. To je ono što je tražio. Sve je počelo da dolazi na svoje mesto. Kad je Kolin ušla, već je sedeo na svojoj stolici.

"Spasili ste mi život, Kolin!" rekao je brzo pijuću vodu. Onda je ustao i nasmešio joj se. "Pozvao bih vas na ples, ali bojim se da moram u Čikago. Nadam se da ću dobiti kartu za avion kod kompanije "Western"."

"Ako ne dobijete, probajte "Midvest" rekla je Kolin ljubazno. "Prošlog utorka gospodin Piers leteo je u Čikago."

Dok je čekao lift, Džek se zadovoljno smeškao. Zahvaljujući Kolin saznao je da je Piers leteo u Čikago. A Petrelijevo ime bilo je među karticama. Možda Majk ne veruje da je Mafija iza svega, ali, činjenice su činjenice.

* * *

Majk je prekrstio noge i popio još jedan gutljaj odlične votke koju mu je Čapman ponudio. Zahvaljujući onome što mu je Džek rekao, saznao je da je Piers jedan od njihovih klijenata, i da je prošle nedelje uložio veliki iznos na ime nekog čoveka iz Čikaga. Njegova poseta bila je relativno plodna i ljubazno se zahvalio gospodinu Čapmanu na usluzi i prijatnom razgovoru.

Kasnije, dok su on i Džek razmenjivali iskustva, ipak nije hteo da bude nagao. Mislio je da je rano da bi se neki zaključci mogli doneti. Iza njih je bio dug i naporan dan. Pogledao je na svoj sat i zevnuo. Prošlo je šest.

Petnaesti juli. Danas mu je rođendan, a on je na to sasvim zaboravio. Bilo mu je teško kad se setio svojih rođendana kad je bio dete. Njegov otac priređivao je velike zabave na svim krajevima sveta i Majk je mogao da pozove svoje drugove. Čitave godine radovao bi se i iščekivao taj dan.

Za šesti rođendan išli su u Diznilend. Sledeće godine čitav vikend proveli su u zoološkom vrtu u San Dijegu. Majk je tada pročitao knjigu o avanturama Toma Sojera i zato su i oni išli na reku Misisipi. Kako je Majk odrastao, njegovi rođendani slavili su se na drugim kontinentima. Bili su u Londonu, Argentini, Aljasci i mnogim drugim mestima. Njegov otac umeo je da organizuje najinteresantnija putovanja. Kasnije, kad je upoznao Flipa i Džeka, slavili su zajedno. Međutim, kad bi mislio na svoje rođendane, najteže mu je bilo što nema više njegovog voljenog oca.

Emi ga je nazvala popodne i pitala da li je u redu da pozove Flipa i Džeka na večeru. Da se ona nije dosetila makar te zajedničke večere, bio bi to najtužniji njegov rođendan. Majka je zadivila Emina mirnoća. Posle onoga što se sinoć desilo, mnoge žene imale bi traume još danima. Ona je, umesto toga, spremala večeru za njih. Iako je još trebalo da svrati na dva mesta, obećao joj je da će biti tačni i naći se gore tačno u sedam. Najmanje što može da učini da bi joj se zahvalio bilo je da joj ponese cveće.

"Dobro veče, gospodine Spier. Upravo smo dobili sveže žute ruže" rekla je ljubazna prodavačica cveća.

"Ne ovoga puta, Freni. Treba mi nešto drugo" rekao je uz osmeh. Jedna žuta ruža već je bila njegov zaštitni znak posle provedene noći s nekom ženom. To nije bio pravi cvet za Emi.

"Šta kažete na plave i ljubičaste cvetove. Po nekom predanju kad im stisnete list, dobijete hrabrost i snagu."

"Ova dama je hrabra. Kakvo je ono ružičasto cveće? Ili, bolje ono belo."

"O, ljiljani... Oni su zaista divni, gospodine Spier."

"Odlično, Freni. Cveće je za gospođicu Varner."

"Za Emi? Hoćete li da ih pošaljem u njenu kancelariju?"

"Ne, sam ću ih poneti. Napravi lep buket, a ja se vraćam za nekoliko minuta. Moram da svratim i kupim neko vino."

Kad je konačno kupio tri boce belog vina i pošao po cveće za Emi, Majk je bio srećan, ali i uzbuđen kao tinejdžer na svom prvom sastanku.

* * *

Emi je olizala prst od čokolade i pogledala kroz prozor. Flip i Džek već su radili oko ogromnog roštilja. Ketu je trčala iz kuhinje na terasu i nazad, uzbuđena kao i oni. Završiti i ukrasiti tortu bilo je mnogo teže nego što je Emi mislila. Kad su drugi to radili, naročito Susman, izgledalo je lako. Ipak, uspela je u svemu i sada je trebalo još samo staviti natpis sa željom za srećan rođendan.

"Kako napreduješ, Emi?" upitali su Flip i Džek uglas.

"Zasada dobro. Još mi predstoji poruka. A ovo je ostalo za vas.."

rekla je dodajući im zdelu sa čokoladnim prelivom koji je preostao. Znala je dobro tu njihovu detinjastu želju da bi ih odbila.

"Ipak, požuri. Stići će za koji minut" doviknuli su joj i vratili se na terasu.

Nije bilo lako odabrati poruku za Majka. Emi se činilo da će iz svega morati da zaključi koliko joj znači, a nije želela da ga zbunjuje na rođendan. Ipak, na kraju se odlučila za najkraću poruku: "*Srećan rođendan, Majk*". To ne sme biti tako teško, razmišljala je žureći da ispiše slova posebnim kremom. Iako poslednje slovo Majkovog imena nije ispalo najbolje i bilo je nešto sitnije od ostalih, Emi je bila zadovoljna što je završila u času kad se začulo zvono na vratima. Zašto Majk uopšte zvoni u svom stanu, upitala se i požurila da otvori vrata. Kosa joj je bila u redu, a haljina na kraju ostala neumazana od posla sa čokoladom.

"Zdravo, lepotice! Dopada mi se ta haljina" rekao je Majk i spustio blag poljubac na njen obraz. Emi se nasmešila, presrećna zbog svog izbora. "Ovo je za tebe" rekao je i pružio joj buket.

Emi je za trenutak bila presrećna da bi bilo šta rekla.

Prvi put je dobila cveće od Majka.

"Hvala ti, Majk!" rekla je oduševljeno i poljubila ga. Cveće je bilo divno i za početak je bila prezadovoljna. Valjda će jednom i ona dobiti jednu žutu ružu od njega... "Hajdemo na terasu. Flip i Džek te čekaju."

Čim su stigli do vrata, Flip i Džek započeli su pesmu za srećan rođendan. Emi im se kroz smeh pridružila. Onda je sledio glasan aplauz.

"Nisam očekivao ništa od ovoga. Kako ste znali da mi je rođendan?"

"Emi nam je rekla. Mi smo se setili da je negde u julu, ali nismo znali datum" priznao je Flip.

"Kelvin Metklaf je rekao da je to danas. Zvao je nešto poslom, i rekao da ti poželim srećan rođendan u njegovo ime" rekla je Emi.

Flip je požurio da uruči Majku najmanji poklon, a Džek da im sipa piće.

"Emi se pobrinula za poklon. Ti ćeš sad morati da se pobrineš da ih otvoriš. Leđa su me zbolela dok sam ih sve doneo" žalio se Flip.

Prvi poklon bila je video traka "Tornado", prvi nemi film Džona Forda.

"Kako ste samo došli do ovoga?" upitao je Majk s nevericom.

"Pitaj Emi."

"Nazvala sam Muzej modernih umetnosti i oni su mi dali imena privatnih kolekcionara traka. Tako sam uspela da nađem čoveka koji je bio voljan da se oprostí sa trakom."

"Dobar posao, Emi. Bila bi dobar detektiv" pohvalio je Džek.

"Hajde, Majk. Nikad nećeš stići do onog najvećeg ako ovako nastaviš" požurivao ga je Flip.

Majk nije više želeo da ih drži u neizvesnosti.

"Lutka?" upitao je Džek zbunjeno, a Majk se nasmejao.

"Džon Vejn..." rekao je Majk i glasno se nasmejao. Lutka je bila na baterije i ruke sa pištoljima brzo su se pomerale.

"Otvori najveći paket, Majk" predložila je Emi kad se smeh malo utišao. "Flip umire od znatiželje."

Majk je počeo da odmotava ogroman poklon i uverio se da je užasno težak. Nešto u njemu bilo je umotano u ćebe i Majk nije imao pojma šta bi to moglo da bude.

"Glava irvasa!" uzviknuo je na kraju ushićeno. "Nije to ništa, Ketii" umirivao je mačku koja se uplašila. "Ova životinja je već dugo mrtva i preparirana. Kako si znala da sam oduvek maštao o ovome?" morao je da upita na kraju.

"Nisam znala. Jednostavno mi je palo na pamet. Zove se Rosko. Čovek u antikvarnici tako je rekao Flipu."

"Kakav rođendan! Ne možete ni sanjati koliko mi ovo znači!" rekao je i zagrlio Emi. Već se dugo nije osećao tako dobro, a na svemu je mogao da zahvali njoj. Džek je sinoć bio u pravu. On je već počeo da uživa u tome što deli svoj stan sa njom.

* * *

Đina je ušla u telefonsku govornicu i zatvorila vrata za sobom. Na aerodromu je bilo bučno i sad joj je bilo jasno zbog čega se ljudi ne odazivaju ako ih pozovu preko razglasa. Glas iz mikrofona nije se mogao razumeti. Peti put je okrenula Emin broj u poslednjih sat vremena, ali rezultata nije bilo. Prsti su joj se tresli i bila je van sebe od svega što joj se tog dana desilo.

Jedan stariji čovek kucnuo je o staklo. Očito mu se žurilo. Đina vrati razglednicu u tašnu i izađe. Bila je tako očajna što ne može da je nađe kod kuće da nije ni razmišljala o tome da je nađe u kazinu. Emi je sigurno još bila na poslu. Iako nije spomenula ime kazina, pošto je reč o najnovijem, verovatno će nekako uspeti da ga nađe, razmišljala je.

"Mogu li da vam pomognem?" upitala je sredovečna žena iza jednog šaltera kojem je prišla.

"Znam da će vam zvučati ludo, ali znate li možda ime najnovijeg kazina u gradu?" upitala je Đina ljubazno.

"Bojim se da ne bih znala reći... Ipak, mogu da pokušam da doznam. Sačekajte malo" predložila je i podigla slušalicu.

"To je zaista ljubazno, ali jeste li sigurni da vas ne zadržavam?"

"Večeras imam vremena na pretek. Već dva sata nemam posla. Prvo ćemo pokušati preko telefonske centrale."

Đina je sela, a ljubazna žena počela je da okreće brojeve. Devojka koju je dobila nije imala informaciju te joj je dala svog pretpostavljenog. Ovaj nije imao pojma, te ih je uputio na nekog trećeg. Međutim, taj treći im je rekao da moraju da pričekaju do devet ujutro kad bude radio taj deo kompanije. Žena, čiji je posao na aerodromu bio iznajmljivanje kola, bespomoćno je slegnula ramenima. Kuda sad, upitala je Đina.

Jedan visok čovek sa dva kofera ušao je i Đina mu je ponudila svoje mesto.

"Sedite gospodine, ja ne iznajmljujem kola."

"Samo vi sedite. Već tri sata sedim u avionu. Ovo je pravo olakšanje."

"Mogu li da vam pomognem, gospodine?" upitala je žena iza šaltera.

"Nadam se. Zovem se Morgan. Rezervisao sam kola."

"Tačno. Sve je spremno, gospodine Morgan. "Kadilak", zar ne?"

"U pravu ste."

"Dovešće vam kola pred ulaz. Želite li možda kartu grada?" upitala je službenica dok je potpisivao formular.

"Ne. hvala. Već deset godina dolazim ovamo. Ostajem u najnovijem hotelu sa kazinom "Spier Palasu"."

"Hvala vam, gospodine!" povikale su i Đina i službenica uglas.

* * *

Emi je upalila sveće na torti i iznela je na terasu. Bila je ponosna na svoj rad.

"Čokoladna torta?" upitao je Majk.

"Šta drugo? Sama sam je ispekla. Poželi nešto i ugasi sveće. " Majk je zatvorio oči, poželeo da nevolje oko kazina i hotela prestanu i onda ugasio sveće.

"Torta je divna, Emi... Ovo poslednje slovo malo je malo, ali ne smeta. Ti ćeš dobiti prvo parče" rekao je i svi su se od srca nasmejali.

11.

Vins je ugasio svetla i ušmrknuo malo kokaina. Bio je dobar kao što je vlasnik obećao. Kola njegove majke bila su na svom mestu pa malo seksa sa Đinom ne dolazi u obzir, ali, tako će bar moći da uzme malo gotovine od majke. Ima dovoljno vremena do povratka u svoj stan na žurku. Diksi je sedela na kauču i pijuckala „martini“. Kad je ušao, podigla je pogled.

"Zdravo, mili. Gde je Đina?"

"Ne znam" rekao je i slegnuo ramenima. "Zar nije ovde?"

"Mislim da nije. U kući je bio mrak kad sam se vratila pa sam mislila da ste zajedno izašli."

"Nisam je video, ali idem da pogledam da li je u svojoj sobi."

Dok se penjao na sprat, Vins je osetio kako mu se dlanovi znoje. U njenoj sobi je bio mrak, a u ormaru je nedostajalo dosta odeće. *Ta glupača je pobegla*, zaključio je besno.

"Do đavola!" rekao je promuklim glasom i podigao slušalicu. Mora brzo da smisli nešto. "Rej? Vins ovde. Pozovi nekoliko ljudi i neka me sačekaju u stanu. Imamo veliki problem."

Kad se vratio u dnevnu sobu, Diksi ga je pogledala znatiželjno.

"Jesi li je našao, mili?"

"Nisam, ali sam je pozvao na žurku u svoj stan. Mora da je negde prvo izašla, a odande će otići u stan."

"Drago mi je što si je pozvao, Vinse. Ne izlazi mnogo od kad je došla."

"Sad sam se setio. Možeš li mi dati malo gotovine, mama? Hoću da budem siguran da ćemo se dobro provesti."

"Ti nikad nemaš novca, mili" rekla je Diksi i uzdahnula, ali na licu joj je titrao zadovoljan osmeh. "Novčanik mi je na stočiću u hodniku. Uzmi koliko ti treba. Hoćeš li dovesti Đinu kući? Ne bih volela da je vozi neko kome ne verujem."

"Naravno, mama, sem ako ne bude htela da ostane u mojoj spavaćoj sobi."

"Možda je tako i pametnije. Nagovori je da ostane. Nije pametno da voziš posle nekoliko čašica."

Vins je uzeo pet stotina dolara iz majčinog novčanika, a onda se brzo odvezao u svoj stan u gradu. Njegov otac vraća se sutradan i dotle bi morao da nađe Đinu. Ako ne uspe, biće u grdnoj neprilici.

* * *

"Vrlo je važno da je čujem. Ne poznajem ni živu dušu osim nje u Atlantik Sitiju."

Ovoga puta Đina je molila glavnog čoveka zaduženog za sigurnost "Spier Palasa", nadajući se da će konačno videti Emi. Istu priču ponavljala je već treći put.

"Mislim da bih je mogao nazvati. Sačekajte malo, gospođice..."

"Đina. Samo joj recite da je traži Đina. Ona će znati ko sam."

"Henk ovde" rekao je šef sigurnosti. "Ovde je neko ko bi hteo da čuje gospođicu Varner. Kaže da se zove Đina i da nije odavde. Srednje visine, crne kose, sitna. Tačno. Evo, tu je..."

"Đina? Mislila sam da si u Čikagu!"

"Bila sam... ali... pričaću ti kad se vidimo" rekla je Đina na ivici suza.

"Gde si?"

"Tu sam u hotelu."

"Budi tu sa Henkom i odmah dolazim po tebe."

"Kaže da je sačekam i da će odmah sići" rekla je Đina vraćajući slušalicu. Henk se nasmešio. Sada je bio ljubazniji i poverljiviji.

"U redu je, Henk" rekla je Emi ulazeći žurno u njegovu kancelariju. "Majk ti zahvaljuje na brizi. Hajde, Đina" rekla je čvrsto je zagrlivši. "Uzmi svoje stvari i idemo. Čeka te veliko parče čokoladne torte."

"Jesu li uvek tako nepoverljivi kad je reč o zaposlenima?" upitala je Đina kad su ušle u lift. "Već sam se uplašila da neću moći ni da razgovaram s tobom."

"Ima razloga... Sinoć su dva čoveka pokušala da me kidnapuju."

"O, bože!"

"Sad je sve u redu, Đina. Nisu me povredili. Duga je to priča i ispričaću ti kad budemo imale više vremena."

"Ljudi koji ovamo dolaze mora da imaju novca na bacanje" rekla je Đina. Dok je čekala da je povežu sa Emi, gledala je lepo obučen svet kako pristiže u kazino.

"Tačno... ali to je dobra za nas" rekla je Emi. "Mi nikad ne gubimo."

"Ali zašto se onda svi ti ljudi kockaju?"

"Zato što svi veruju da će baš oni biti srećni i dobiti mnogo novca za kratko vreme i na lak način. To se, naravno, dešava i zato svi pokušavaju."

"Nisam navikla na sve ovo... to je sve" rekla je Đina.

"Čudila bi se da znaš kako se čovek na to navikne. Vrlo brzo. Nego, šta ti radiš u Atlantik Sitiju?"

Đina je oklevala. Sada joj je bilo drago što svog ujaka nikad nije spominjala imenom. Iako joj je Emi bila najbolja prijateljica, instinkt joj je govorio da to bolje da ostane tajna. Kad su joj roditelji umrli, počela je da živi sa svojim rođacima i Emi nikada nije pitala za detalje.

"Imam malo slobodnog vremena pa sam odlučila da te posetim. Znam da je trebalo da prvo nazovem, ali... žurila sam. Nevolje sa muškarcima. Ne bih da govorim o tome..."

"Nesreća za njega, sreća za mene. Zaista mi je drago što te vidim, Đina. Koliko možeš da ostaneš?"

"Pa... u stvari sam razmišljala da ostanem, ukoliko budem mogla da nađem posao. Mogu li da ostanem sa tobom dok ne dobijem prvu platu... nedelju dana na primer?"

"Pa, to je divno, Đina!" uzviknula je Emi. "Trebam skoro deset ljudi za razne poslove. Ti naravno mo žeš da biraš."

"Drago mi je što sam te konačno našla" rekla je i zagrlila Emi

kad su izašle iz lifta. "Sada mi još treba samo parče čokoladne torte."

"Đina!" uzviknuo je Flip ugledavši ih na vratima. "Pa, ti si sad prava devojka!"

"Nadam se" rekla je Đina kroz smeh i zagrlila ga. "Ti me nisi video od moje dvanaeste godine."

"I Džek Hamfri je tu..."

"O, divno" rekla je Đina zadovoljno. Dobro se sećala Džeka, njegove riđe kose i toga leta kad se zaljubila u njega.

"Džek pomaže Majku da obesi irvasovu glavu. Sećaš se Majka Spiera, zar ne?"

"Majk Spier? Naravno... kako ništa nisam povezala? Ovo je njegov hotel i kazino, zar ne?"

"Hajdemo na terasu" predložio je Flip klimnuvši glavom. "Svi smo te čekali."

"Zdravo, Đina" požurio je da kaže Džek.

"Drago mi je što te ponovo vidim, Džek" rekla je zagledajući ga. Bio je mnogo viši nego što ga se sećala, ali i privlačniji u isto vreme. Kad se Majk okrenuo prema njima, Đina zadržu dah. Bio je to privlačan mlad čovek koji je nedavno posetio njenog ujaka.

"Đina! Kako si se izmenila! Prošlo je tako mnogo vremena..." rekao je Majk prilazeći da je zagrlu.

"Ne baš..." promrmljala je Đina za sebe i nasmešila se.

12.

Helen Burkholc izašla je ispod tuša i umotala se u jedan od mekih hotelskih peškira. Pogledala se u ogledalo i zadovoljno zaključila da joj je frizura ostala nedirnuta. Rodžer joj je za večerom dao sto dolara i rekao joj da se lepo provede dok on bude na poslovnom sastanku. Trideset je potrošila kupivši lepu košulju, četrdeset i pet u salonu za ulepšavanje i ostalo joj je još dvadeset i pet dolara da potroši.

Kad je završila s oblačenjem bilo je prošlo jedanaest. Nosila je svoju novu košulju, lepu suknju i bila je zadovoljna svojim izgledom. Sasvim sigurno je izgledala mnogo mlađe nego što je bila. Dok je išla prema liftu, okrenula se oko sebe kao razdragana tinejdžerka. U deset minuta do dvanaest Rodžer će je čekati da zajedno gledaju ponoćni program. Njihova poseta Atlantik Sitiu završava se sutradan i zbog toga su i ona i Rodžer nameravali da se dobro provedu, a možda i uopšte da ne spavaju te noći.

"Hvala vama. Nemojte zaboraviti da me potražite kad sledeći put dođete u Atlantik Siti" rekla je Dona Džekobs uz svoj profesionalan osmeh.

Ovo je bilo lako, razmišljala je. Čovek nije želeo ništa posebno, samo pola sata uobičajenog seksa. Ima vremena još samo za jednog klijenta i onda može da krene kući. Zastala je na vratima i još jednom pogledala čoveka koji je sedeo na ivici kreveta i oblačio se. Žalio se da njegovu ženu više ne zanima seks. Pošto su im deca odrasla, čak se preselila i u drugu sobu. Iako nije trebalo da ga žali, Doni ga bi žao. Samo, šta bi bilo kad bi sve žene bile dobre prema svojim muževima? Šta bi ona radila?

"Hej, razvedri se..." rekla je mekim glasom. "Već dugo se nisam tako dobro zabavila, a ja bar mogu da izvedem poređenja."

Čovek na ivici kreveta pogledao je i zatreptao zbunjeno. Onda se širok osmeh pojavio na njegovom licu. Bio je u stvari dobar čovek.

"Nego, imaš li možda maramicu?" upitala je.

Zbunjeno je izvadio čistu maramicu iz džepa i pružio joj je. Očito nije shvatao u čemu je stvar. Dona je prinela svojim namazanim usnama i ostavila na njoj otisak.

"Samo je stavi u džep. Ako te žena pita, reci da si je pozajmio nekom na seminaru. Ni reči više, čak ni ako bude navaljivala. Kladim se da će brzo da se preseli u tvoju sobu" rekla je i namignula mu. Kad je izašla na hodnik, zadovoljno se nasmešila.

Ipak, najdraže joj je bilo to što neće još dugo raditi. Još dva meseca predavanja i nekoliko ispita, pa će postati zubar. Tako će moći da počne da radi ono o čemu je oduvek sanjala.

Pritisnula je dugme i uz uzdah sačekala lift. Ima još sat vremena do odlaska u sobu 682. Ima vremena da popije kafu i pojede sendvič. Sutra ima slobodan dan, razmišljala je. Nedeljom nikad nije radila. Ustajala bi oko jedanaest, učila do kasno popodne i onda posećivala svoje prijatelje.

* * *

"Hoćeš li da mi zakopčaš haljinu, mili?" upitala je Kerol Šuman i okrenula leđa Melu, svom suprugu.

Mel nije žurio. Kerol je imala lepa leđa. Kad je završio, okrenuo je lagano i nežno poljubio.

"Jesi li sigurna da želiš da gledamo taj program? Meni pada na pamet nešto mnogo lepše..."

"Ovde smo punih šest sati, Mel" rekla; je kroz smeh i poljubila ga. "Mislim da je vreme da se taj krevet već jednom namesti."

"Onda bolje izvadi paketić koji je pod tvojim jastukom."

"Kakav paketić?" upitala je i gotovo potrčala do kreveta. "O, Mel!" rekla je ugledavši lepo upakovan paketić. "Mislila sam da je ovo putovanje poklon za našu godišnjicu braka."

"Samo sitnica koju sam kupio danas popodne."

Kerol je nestrpljivo otvarala paketić. Da su bili kod kuće radila bi to pažljivo, pokušavajući da ne pocepa papir i sačuvala bi srebrnu traku. Sada to nije bilo važno. Ovde se čovek osećao opušten i nekako bogat.

"Dijamantski privezak?" rekla je jedva čujnim glasom. Oči su joj blistale dok je zagledala malo, sjajno srce. "Ali, mili, mi ne možemo sebi da priuštimo nešto takvo..."

"Naravno da možemo. Dok si ti bila na kupanju, ja sam dobio malo novca na kocki. Mislim da se predivno slaže uz tvoju svilenu haljinu."

Dok je Mel stavljao privezak na njen lančić, Kerol je blistala od sreće. Sa tim priveskom osećala se kao princeza.

Kad su razgovarali o tome kako da proslave svoju prvu godišnjicu braka, Mel je bio neodlučan. Živeli su svega dvadesetak milja dalje od Atlantik Sitija i radili u istoj fabrici. Od kad su bili u braku štedeli su za kuću i jedina zabava bili su im izlasci u bioskop. Ipak, oboje su bili svesni da bi im vikend u Atlantik Sitiju značio mnogo. Tačno pre nedelju dana Mel je pročitao oglas u kojem su videli svoju mogućnost za proslavu. "Spier Palas" nudio je aranžman od dve večeri po ceni od jedne, sa bocom šampanjca i kartama za ponoćni program uz to.

"Hajdemo, dušo. Program počinje za deset minuta. Kad se vratimo čekaće nas šampanjac."

Izašli su u hodnik i pošli prema liftu. Kerol je bila presrećna. Nije ni sanjala da jedan ovakav vikend može da bude tako uzbudljiv sa Melom.

* * *

Đina je izvadila pantalone i džemper iz kofera i uzdahnula. Emi, Flip i Džek obećali su joj obilazak kazina, dok je Majk morao da ode i završi neki posao. Još uvek joj je bilo neprijatno što je upala tako iznenada, ali Majk je insistirao da ostane u jednoj od njegovih soba i ona je na kraju pristala.

"Jesi li spremna?" upitala je Emi ušavši posle kucanja. "Flip je negde otišao, ali Džek i ja ići ćemo s tobom. Majk će završiti sa poslom za oko sat vremena pa ćemo se svi naći ovde."

"Da li ovo odgovara? Ja... pošla sam u žurbi i nisam ponela ništa naročito" rekla je Đina.

"Odlično je. U Atlantik Sitiju sve se nosi. Od svile i večernjih odela, pa do farmerki i kaubojskih čizama. Važno je da se čovek oseća prijatno."

"Emi? Jesi li sigurna da je u redu što ostajem ovde? Ja... ne bih volela da smetam tebi i Majku."

"Ne smetaš nam, Đina. Majk se ponaša kao najbolji drug i ništa više. Ništa se nije izmenilo od naših školskih dana."

"Zar nema drugog čoveka u tvom životu?"

"Bio je jedan, ali ništa od toga..."

"Znači, još uvek Majk?"

"Ne moraš mi ništa reći... Znam da je sve ludo" rekla je Emi i zatresla glavom. "Živela sam s jednim čovekom u Njujorku više od godinu dana, ali šta sam mogla? Dok smo vodili ljubav, ja sam zamišljala da to radim s Majkom."

"Pa, bar stanuješ s njim."

"Ali delimo ogroman stan, a ne krevet. Zato je i insistirao da ostaneš, Đina. On ne želi da bude sam sa mnom."

"Razumem..." rekla je Djina i odjednom se nasmejala.

"Sećam se tog smeha! Šta imaš na umu, Đina?"

"Ništa naročito. Nego, zašto ti ne bi ostala ovde, a ja ću sa Džekom da obiđem kazino? Nismo se videli godinama i ne bi me čudilo da ostanemo napolju do ujutru."

* * *

Flip je išao hodnikom i odjednom spazio priliku u jednom od ogromnih ogledala. Imao je ogromne podočnjake, a ruke su mu se tresle. Partija pokera prošle noći koštala ga je sna i cele plate. Okrenuo je ključ u bravi i požurio unutra. San mu je zaista neophodan. Osećao se užasno bespomoćno. Kad bi bar imao više novca, mogao bi da vrati sve što je izgubio... Samo, to je klopka u koju

je toliko puta pre toga pao. Mora se držati podalje od stolova, razmišljao je potišteno. Onda je skinuo sako i ispružio se na krevetu. Istoga časa pao je u san pun teških snova.

* * *

"Sve je divno" rekla je Đina i popila gutljaj iz vrsnog vina. "I vino i večera i pogled. Nadam se da mi neće biti dosadno pored tebe sledećih šest sati."

"Šest sati?"

"Da, bojim se punih šest. Rekla sam Emi da ću biti napolju do ujutru. Htela bih da joj pružim priliku da bude sama s Majkom."

"Pa, to je provodadžisanje, Đina!"

"Ne, ja samo neću da se pojavim i to je sve. Sve sam pokušala ranije, još dok smo Emi i ja zajedno išle u školu. Emi je pokušala sve, ali ništa nije uspelo."

"I tebi se dopadao Majk?"

"Stvarno?" upitao je Džek oduševljeno. "Da sam bar znao. Pitam se da li je to bilo one godine kad sam se zaljubio u tebe?"

Đina se nasmejala, ali ipak joj je bilo pomalo hladno oko srca. Događaj sa Vinsom bio je suviše svež da bi mogla sasvim da se opusti pored bilo koga.

"Hajdemo dole do butika. Obećao sam Majku da ću pripaziti na ljude koji su novi. Ali prvo moram u svoju sobu. Mogla bi da vidiš pogled na bazen u noći."

"Ne!"

"Šta nije u redu, Đina?" upitao je iznenađen njenom reakcijom. Bilo je očito da je bila na ivici suza i pored toga što se trudila da se ponaša normalno.

"Duga je to priča, Džek. Možda ću ti je ispričati jednog dana. Naravno da ćemo svratiti u tvoju sobu."

"Jesi li sigurna?"

"Sasvim sigurna."

* * *

Helen Burkholc nasmešila se srećnom paru koji je ušao na šestom spratu. Bili su mladi i očito zaljubljeni.

"Sva sreća te nemamo ovoliko ogledala u fabrici. Sve sekretarice bi se šminkale u liftu" rekla je mlada žena popravljajući frizuru.

"A šta bi tek deca ispisala na tim divnim ogledalima" rekla je Helen. Upravo su razmenjivali imena, očito simpatični jedni drugima kad je u lift ušla izuzetno lepa devojka. Svi troje su joj se nasmešili i ona im uzvratila uz osmeh.

"Idete li na ponoćni program, Helen?" upitala je Kerol.

"Moj muž, Rodžer će me čekati. Mogli bismo da sednemo za isti sto. Kažu da je program izvanredan..."

"Da, samo sedite na sredinu. Ima jedna divna tačka koja je zanimljiva samo odatle. Ja sam gledala program prošlog vikenda."

Lift je opet stao i dva čoveka su ušla i prekinula ih u razgovoru. Jedan je bio vrlo visok, a drugi je bio niži i vrlo nervozan. Nosio je staromodan kofer i loše skrojeno odelo.

"Učinite ono što vam kažemo i niko neće biti povređen" rekao je visoki muškarac i izvukao pištolj. "Novčanike, nakit i torbe ovamo!" rekao je i otvorio torbu.

Sve se desilo tako brzo da niko od prisutnih nije stigao bilo kako da reaguje. U liftu je vladala neprijatna tišina. Nizak čovek zaustavio je lift i držao uperen pištolj u svojim nervoznim rukama.

"Molim vas, nemojte uzeti moj privezak..." rekla je Kerol ne mogavši da zadrži suze. "To je poklon za godišnjicu braka..."

"Daj im ga, dušo" rekao je njen muž pokušavajući da je smiri svojim ponašanjem.

"Imate pametnog muža, gospođo" rekao je jedan od dvojice i bez dvoumljenja uzeo lančić sa priveskom.

Helen Burkholc dade im svoju torbicu, a mlada žena torbicu i minduše. Sve to uradile su bez reči, ali bilo je očigledno da su u šoku. Čim su stvari bile u koferu, niži čovek pritisnu dugme i lift krenu. Sve nije trajalo više od jedne minute.

"A sada me dobro slušajte. Mi izlazimo na sledećem spratu, a vi ćete ići do gore. Ako hoćete da ostanete živi, smešite se i bez ijedne reči."

Kad su se vrata lifta otvorila, izašli su, a lift je nastavio gore. Helen Burkholc glasno odahnu. Svima je laknulo.

"Nešto nije u redu?" upitao je Džek ušavši u lift. Ljudi su bili bleđi kao kreč i činilo se da su u šoku. Mel je zaustio da nešto kaže, ali nije imao reči. Onda je pročistio grlo i prošao prstima kroz kosu.

"Opljačkani smo! Dvojica sa pištoljima..."

"Ušli su na trećem spratu" rekla je Helen i sama se malo povrativši od šoka. "Mislim da je bolje da to odmah prijavimo."

"Ja ću se pobrinuti za to, gospođo" rekao je Džek i pokazao im svoju značku. Bio je jedan od onih koji brinu o obezbeđenju.

"Ispao sam kukavica" rekao je Mel zbunjeno. "Možda je trebalo da pritisnem dugme za uzbunu ili nešto..."

"Učinili ste ono što je bilo najbolje" rekao je Džek. "Nije pametno činiti bilo šta kad neko drži pištolj uperen u vas. A sada vas molim da pođete sa mnom u kancelariju. Gospodin Spier želeće listu stvari koje ste izgubili radi nadoknade."

"Trebalo bi da se nađem sa mužem radi ponoćnog programa" rekla je Helen. "Brinuće ako ne odem."

"Nema problema, gospođo. Reći ću da ga pozovu. Možete da pogledate program koji ide sat vremena kasnije. Sam ću se pobrinuti

da imate najbolja mesta... Djina, molim te pozovi Majka. Reci mu da ćemo ga čekati u kancelariji."

Djina je klimnula glavom i izašla iz lifta. Nikad nije videla nekog ko reaguje tako brzo. Čudno, ali Džek je podseća na ujaka Klaudija...

13.

Emi je stavila nogu u vodu i brzo je povukla. Bila je vrela. Kad izađe iz te kupke, verovatno će izgledati kao rak, razmišljala je. Majk je bio u dnevnoj sobi i otvorio bocu šampanjca. Emi je u toku večeri popila dosta šampanjca, ali još jedna čaša neće mnogo promeniti. Veliki peškir za kupanje kliznuo je pored njenih nogu i Emi je stajala naga na pomračini. Bolje da požuri dok se Majk ne pojavi. Ušla je u toplu vodu koja je strujala sa svih strana i istoga časa osetila kako se brzo opušta. Majk je znao kako da uživa, prođe joj kroz glavu. Majk je ušao sa dvema čašama šampanjca u rukama. Ugledavši peškir, nasmejao se.

"Zašto si pokvarila užitak Rosku?" upitao je šaljivo.

"Zato što je buljio u mene."

"Tako... Možda nije trebalo da otvorim i ovu flašu. Čini mi se da si dosta popila. Ali, u tvoje zdravlje, Emi" rekao je pružajući joj čašu. "Hvala ti na lepoj rođendanskoj proslavi."

"Toliko mi je drago što ti se dopala" rekla je uz osmeh. Odjednom više nije bila sigurna da je ono što čini mudro. Da nije otišla predaleko?

Majk je ušao u vodu i ispružio se pored nje. Bio je tako blizu da je Emi osetila ogromno uzbuđenje zbog te blizine. Možda bi bilo najbolje da izađe iz vode i ode u svoju sobu... Ipak, Majk bi video da je naga i šta bi time postigla?

"Nema ničeg lepšeg od ovoga posle napornog dana" rekao je Majk. Onda je prijateljski zagrlio oko struka.

Bilo je lepo biti pored Emi u toploj vodi. Ipak, zar tu ne bi trebalo da oseti materijal njenog kupaćeg kostima? Njena koža bila je meka i glatka. Celo njeno telo kao da je zadrhtalo od njegovog dodira. Sledećeg časa privukao je sebi i njene usne bile su pored njegovih. Poljubac je bio dug i strastven. Njegova ruka nesvesno je milovala njene gole grudi. Bože kako je lepa... lepšta od svake žene koju je imao. Kako je uopšte mogao da čeka tako dugo?

Kao kroz san oboje su začuli telefon. I dalje je ljubio, nadajući se da će telefon prestati da zvoni. Ipak, nekoje bio vrlo uporan. Odvojio je usne od njenih i zatresao glavu da je razbistri. Nešto nije bilo u redu. Rekao je da ga ne zovu sem u slučaju nečeg hitnog.

"Do đavola! Moram da se javim, Emi" rekao je i izašao iz vode.

Emi je uzdahnula. Čula je Majka kako se muva po kuhinji i bila je sigurna da nešto nije u redu. Izašla je iz vode i umotala se u peškir. Da je znala da će telefon da ih prekine, sasvim sigurno bi ga isključila. Majku nije trebalo više od pet minuta da se obuče i siđe

dole. Uz put je zaustavio prvu konobaricu i rekao joj da ga sledi. Kad je ušao, petoro ljudi podiglo je pogled prema njemu.

"Ovo je Majk Spier" rekao je Džek, a onda mu predstavio sve žrtve pljačke u liftu. "Upravo sačinjavamo listu pokradenih stvari."

"Dobro" rekao je Majk i klimnuo glavom. "Dozvolite da vam se prvo izvinim za ono što vam se desilo večeras. Naravno, nadoknadićemo vam vrednost onoga što vam je pokradeno. Ako ste za piće, Meri će vam doneti šta želite."

Onda je sa Džekom pošao u susednu kancelariju.

"Pa, Džek, šta misliš? Da li je i to jedna u nizu stvari?"

"Verovatno" rekao je Džek i klimnuo glavom. "Ovo su sve dobri ljudi, Majk. Mislim da neće praviti problema, ali sada su prilično uzbuđeni."

"Naravno da jesu!" rekao je Majk i pogledao kroz prozor. "Hvala ti što si reagovao tako brzo. Mislim da bih sada mogao da porazgovaram sa njima. Neka prvo uđu Šumanovi."

Kad je Džek izašao da pozove Kerol i njenog muža, Majk je ugasio veliki luster i upalio svetlo na svom radnom stolu. Nije želeo da se ljudi osećaju kao u policiji.

"Sedite" rekao je kad su ušli. "Zaista mi je žao zbog ovoga i hteo bih da vam nadoknadim ono što je u mojoj moći. Kao prvo, predlažem da vam ovo bude pesplatan boravak ovde. Sada da vidim vaš spisak nestalih stvari" rekao je, a dvoje mladih već se zahvalno smeškalo zbog njegovog prvog predloga. Na spisku nije bilo ničeg naročitog, osim lančića sa dijamantskim priveskom. Ipak, to je bar nešto što mogu da kupe u butiku u svako doba dana i noći.

"Butik je otvoren cele noći, Mel" rekao je prijateljski. "Daćete prodavcu ovu kartu i izabrati privezak kakav vam se dopadne."

"Hvala, gospodine Spier" rekao je Mel i pomalo nervozno prihvatio kartu. "Zaista cenim vaš gest. Vaš hotel je prvoklasan u svakom pogledu."

"To je najmanje što mogu da učinim" rekao je Majk. Mel je bio dobar čovek koji je otvoreno rekao da nije imao više od dvadeset dolara u džepu. Mogao je da kaže bilo koju sumu...

"Kerol, molim te sačekaj me napolju..." rekao je kad su krenuli napolje. "Moram nešto da kažem gospodinu Spieru."

Čim je Kerol izašla, Mel je prišao malo bliže stolu za kojim je Majk sedeo.

"Onaj privezak nije bio u stvari dijamant. Bio je lep, a ja nisam mogao da joj kupim ništa bolje za našu godišnjicu braka."

"Hvala što ste mi rekli, Mel. Ipak, ovoga puta uzmite pravi dijamant."

"Hvala vam, gospodine Spier. Zaista mi je drago što smo došli baš ovamo da proslavimo godišnjicu" rekao je Mel jedva nalazeći reči hvale od uzbuđenja.

Sledeća je ušla Dona Džekobs. Nasmejala se Majku i sela na stolicu naspram njega.

"Nema potrebe da se brinete oko mene, gospodine Spier. Moje minduše bile su bižuterija, ali sam imala pedeset dolara u novčaniku."

"Znam, Dona. Iz sobe 563, zar ne?"

"Tačno" rekla je lepa devojka i ustala. "Mogu li sada da idem? Za deset minuta imam... sastanak."

"Naravno, Dona, ali ponesi i ovo. Mislim da ti dugujemo bar jedan slobodan sat. Sto dolara, zar ne?"

"Da, ali nema potrebe da to radite, gospodine Spier. U to vreme sam bila slobodna."

"U butiku izaberi novu tašnu na naš račun" dodao je Majk ne mareći za ono što je govorila.

"Hej, pa vi ste pravi džentlmen, gospodine Spier. Moj broj je u imeniku ako..." dodala je kroz šalu i izašla.

Iako Majk nije sasvim navikao na to da veliki hotel mora imati i svoje devojke za razonodu, Dona mu je bila simpatična. Bila je lepa i pametna i bilo mu je drago što ne namerava još dugo da se bavi tim poslom. Kad diplomira, on će se potruditi da joj nade dobar posao, odlučio je.

"Dvadeset i pet dolara?" upitao je Majk kad mu je Helen Burkholc ispričala sve. "Sasvim sigurno ste imali više novca sa sobom. Većina žena koje ja znam nose torbe koje više liče na kofere i u njima imaju gotovo sve što bi im moglo zatrebati čak i na Severnom polu."

"U pravu ste, gospodine Spier, ali večeras sam nosila samo večernju torbicu u koju ne može bogzna šta da stane. Nosila sam samo maramicu, novac i slike mojih unučica."

"Zar vi imate unuke, Helen?"

"Da i nisam ih videla više od godinu dana. Moja kći živi na zapadnoj obali. Njen muž je nastavnik i ne zarađuje dovoljno za putovanja, naročito kad je reč o njih petoro. Najmlađi unuk ima već devet meseci a ja ga još nisam ni videla."

"Znači, te slike su vam bile važne?"

"Pa, jesu, ali kćerka će mi sigurno poslati druge. Sve je u redu, gospodine Spier."

"Voleo bih da vam ih vratim, Helen. U hotelu imamo odličnog fotografa. Da li biste vi i vaš muž mogli da ostanete još nedelju dana?" Helen je pogledala svog muža i on je klimnuo glavom. "Lepo, onda pozovite vašu kćerku i recite joj da je pozivamo sa njenom

porodicom da bude naš gost sledećeg vikenda. Ne možemo napraviti nove slike bez vaših unuka, zar ne?"

"I vi ćete platiti karte? Ali, gospodine Spier, to stvarno nije potrebno..."

"Sve je u redu, verujte mi. Želim da vam boravak ostane u lepoj, a ne u ružnoj uspomeni. Sada slobodno nazovite vašu kćerku, Helen." Helen je imala sreće sa linijom. Odmah je dobila vezu.

"Zdravo, Pegi. Ne, sve je u redu, mila. Desilo se nešto prelepo! Opljačkali su nas!"

* * *

Đina je usula čašu šampanjca i pružila je Emi.

"Džek i Majk se neće vratiti bar još sat vremena. Nas dve možemo da popijemo po čašu..."

"Samo izvoli, Đina. Ja sam popila previše. Ne verujem da će mi Majk ikada više ponuditi šampanjac."

"O?" rekla je Đina sa znatiželjom u glasu. Emi je uzdahnula. Sve je bilo kao nekada. Nikada nije mogla da taji bilo šta od Đine.

"Pošto ste otišli, ja sam popila još nekoliko čaša. Onda, kad se Majk vratio, predložila sam da se okupamo. .. kao u sauni. Tamo smo i bili kad si nazvala. Nisam ... imala kupaći kostim..."

"Tako znači! Prekinula sam vas u najnezgodniji čas, zar ne?"

"Trebalo mi je pet godina da Majka dovedem dotle, a sad će me verovatno izbegavati sledećih pet."

"Pa, možda i neće. Nemoj zaboraviti da sada živite u istom stanu, Emi."

* * *

Majk se zavalio u fotelju i uzdahnuo. Prošao je jedan sat izjutra, ali sve se na kraju dobro završilo. Sva sreća te su orobljeni ljudi bili fer. Ipak, šta li će se desiti sledeći put? Da li će tada moći da izbegne novinare i loš glas?

Uporno je pokušavao da se smiri, ali te večeri desilo se mnogo toga što ga je uznemiravalo. Stvar sa gostima bila je uređena, ali šta sa Emi? Da ih nije prekinuo telefon, šta bi se desilo? I, šta se s njim dešava? Kako je tako lako izgubio kontrolu nad sobom? Emi je sve činila namerno, to je bilo očigledno, ali zar on nije stariji i onaj koji treba da misli za oboje? Iz razmišljanja ga je prekinulo kucanja na vratima Bio je Džek.

"Gospodin Peterson kaže da je video dva čoveka koja su ušla u lift. Mislio sam da bi hteo da razgovaraš s njim."

"Sedi, Džek" rekao je starcu uz osmeh. "Možeš li da nam ih opišeš?"

"Pa, izgledali su obično, gospodine Spier. Jedan je bio moje visine, a drugi je bio poput gospodina Hamfrija. Lica im nisam zapamtio... Žao mi je, gospodine Spier."

"U redu je, Džejk. Jesi li ih nekad video u hotelu?"

"Ne. I imali su prljave cipele..."

"Kakve cipele su nosili, Džejk?"

"Onaj niži imao je cipele stare oko godinu dana. Odmah mi je palo u oči da ne vodi računa o njima. Ali onaj drugi... Drugi je imao interesantne cipele. Desna noga mu je kraća i ima podebljani đon na cipeli. Te cipele rade u ortopedskoj radnji u Mejn Stritu. Tu radi Voli, moj prijatelj. Mogu uvek da prepoznam njegov rad."

"Hvala ti, Džejk. Mnogo si nam pomogao. Drago mi je što si večeras radio na trećem spratu" rekao je Majk uz osmeh i gospodin Peterson je izašao.

"To je bilo savršeno, Majk" rekao je Džek. "Ja se nikad ne bih setio da ga pitam za cipele koje su nosili. Ujutru ću odmah otići do tog Volija i raspitati se o njegovim mušterijama."

"Odlično. Hajdemo u kratak obilazak pre spavanja. Emi i Dina sigurno već spavaju. Moram se malo opustiti pre spavanja."

* * *

"Frensina luda noć?" upitao je Džek s nevericom gladajući u Valeri Džefris. "Šališ se, Valeri. Bio je to jedan od najvrucih filmova šezdesetih. Gledao sam ga četiri puta i Frensi je imala crvenu kosu."

"Nosila sam periku" rekla je Valeri kroz smeh. Majk joj je usuo još jednu čašu pića i ona je prinela usnama. "Bila je to jedina stvar koju sam nosila... Pitaj Maksi... Ona je igrala Deniz, moju sobaricu."

"Madmazel Frensi uvek govori istinu" rekla je Maksi Edvard i Majk i Džek zbunjeno su se pogledali.

"Pa, priznajem da akcenat i glas odgovaraju" rekao je Majk. Još uvek nije mogao da veruje da sedi sa dve jedine i glavne glumice filma koji je mesecima raspaljivao njegovu maštu.

"Imam sjajnu ideju!" rekla je odjednom Maksi. "Hajdemo u Valerin apartman i odigrajmo poneku scenu za naše obožavaoce. Sigurna sam da se sećamo teksta bez preslišavanja..."

Dok je Maksi svlačila Valeri, Majk i Džek sedeli su blizu velikog kreveta. Ono o čemu su kao pubertetlije sanjali odigravalo se pred njihovim očima.

"Madmazel je umorna... Deniz će je skinuti i ostaviti da spava. Tako je već bolje" rekla je kad je Valeri ostala naga pred njima. Imala je divno telo i dva muškarca bez daha su je posmatrala. Dok je Deniz spretno svlačila, kao slučajno je dodirnula Valerine grudi i to izazva uzdah u nje.

"Tako sam usamljena, Deniz" rekla je Valeri mazno se protegnuvši na krevetu. "Pjera nema, a ovaj krevet je prevelik za mene."

""Onda će Deniz spavati sa madmazel. Videćete kako ćete brzo zaboraviti Pjera pored Deniz...

"Deniz! Kako to misliš?"

"Ovako, madmazel" rekla je Deniz i jednim pokretom oslobodila se haljine. Ispod nje nije nosila rublje. Imala je lepo telo i prekrasne grudi.

"Može li vas Pjer ovako uzbuditi, madmazel?" upitala je nežno ljubeći Valerine grudi. Obe žene počele su da se miluju i ljube tako strasno da ni dva posmatrača nisu ostala ravnodušna. Džek je odjednom prišao Deniz i uzeo je u naručje.

"Ali, još nismo završile sa scenom!"

"Nije važno" rekao je Džek ponevši Deniz u drugu sobu. Majk je već bio pored Valeri. Još jedna luda noć u njenom zagrljaju bila je pred njim.

14.

Lako se moglo uočiti da Vins Petreli nije zadovoljan. Sedeo je za svojim stolom u lepo nameštenom stanu i gledao u dva čoveka koja su stajala naspram njega.

"U ovim novinama nema ni reči o pljački!"

Dvojica su razmenila nervozne poglede. U avionu za Čikago već su razgovarali o tome.

"Radili smo samo ono što ste nam rekli, gospodine Petreli. Ušli smo u prvi lift koji nije imao liftboja. Sve što smo uzeli tu je pred vama."

Vins je nervozno otvorio kofer i ispraznio ga na sto. Jedan lančić sa lažnim dijamantom, dve torbice i jedne minduše od jeftinog materijala.

"Sve to ne vredi ništa! Trebalo je da odaberete žrtve!"

"Ali, gospodine Petreli, mi smo radili samo ono što nam je bilo rečeno."

"Napolje! Nemate dovoljno mozga ni da opljačkate prave ljude!"

Dvojica su požurila napolje. Činilo se da im je laknuo što mogu da izađu iz te sobe.

Vins je bio van sebe. Spier to nije ni osetio. Da je mogao, on bi se već odavno rešio Spiera. Već mesecima tu sedi, a ne može da preduzme ono što bi najradije učinio da bi se dokopao "Spier Palasa". Majk već dugo ne bi bio među živima da mu njegov otac nije kum. Da mu se išta slično desi, njegov otac ne bi dozvolio da ubica ostane nekažnjen, a on nije želeo da Klaudio dozna da je on iza svega.

No, nešto još može da učini s novcem koji je dobio od Diksi.

"Rej?" upitao je nazvavši jedan broj. "Vins ovde. Imam dvojicu koji bi morali da nauče da se za mene ne radi traljavo. Neka zapamte lekciju. Kad to završiš, dođi kod mene. Imam novi posao."

Kad je spustio slušalicu osmeh se pojavio na Vinsovom licu. Ako je Majk i uspeo da odoli svemu do sada, ne znači da će to i dalje moći, naročito ako nekoliko njegovih gostiju strada u njegovom hotelu. Plan koji je imao morao je da da rezultate.

* * *

Majk se trgao i pritisnuo budilnik. Osećao se užasno. Kroz san je čuo Emi i Đinu kako odlaze iz stana u neko nepristojno doba, nešto po njegovom dolasku u stan i nastavio da spava sve dok ga budilnik nije probudio.

Posle hladnog tuširanja osećao se nešto bolje. Imao je oko pola sata da se obuče i upristoji za neobičnu posetu koju je Džek isplanirao. Džesi, Džekov doušnik, odmah bi pogodio da je on Majk

Spier kad bi se obukao kao obično. Zato je ostavio svoj zlatan sat na stolu i obukao stare farmerke, patike i jedan široki džemper. Skuvao je kafu i upravo popio prvi gutljaj kad je telefon zazvonio. Džek mu je javio da je bio kod ortopeda koji mu je dao ime Džona Grina koji je platio račun za cipele za koje su se interesovali. Nije bilo načina da mu uđu u trag, a ime je verovatno bilo i lažno.

Majk je saslušao Džekov izveštaj i onda uzevši šolju pošao na terasu. Vreme je bilo lepo, a iz daljine se čula lupa radnika koji su u blizini gradili novi hotel.

Bilo je skoro vreme da se nađe sa Džekom. Ušao je u kuhinju i tek tad primetio ceduljicu zakačenu na irvasov zub.

"Gospodinu Majku Spieru od Roska. Hej, šefe, nemojte zaboraviti da isključite taj prokleti telefon večeras. Mislim da bi ona želela jednu žutu ružu. Vaš prijatelj, Rosko."

Majk nije mogao a da se ne nasmeje. Međutim, brzo mu je bilo jasno da u ruci drži dokaz istinskog problema. Sinoć je verovao da ga Emi želi zbog previše šampanjca, ali kad je ovo pisala morala je biti sasvim trezna. To što je veče proveo sa Valeri značilo je da želi da zaboravi na Emi i ono što se desilo dok su bili sami. Nakon jedne večeri kakva je mogla biti sinoć, ne bi bilo povratka za njih dvoje. Emi mu nikad više ne bi bila dobar drug, niti bi mogla da nastavi da radi kao ranije. No, sad mora da žuri i nema vremena da razmišlja o tome. Samo, kako je Emi saznala za žute ruže?

* * *

Čim je stigao kući, Klaudio Petreli pozvao je Vinsa. Vins je znao zbog čega i bio je nervozan. Đine nije bilo kod kuće, a on joj nije uspeo ući u trag.

"Zdravo, tata" rekao je Vins uz osmeh, ali dlanovi su mu se znojili.

"Zatvori vrata!"

Vins je ponovo poslušao. Grlo mu je bilo suvo. Otac mu je bio van sebe od besa i on je to znao.

"Ti si poslednji video Đinu. Šta je rekla?"

"Ništa, tata... samo ono što sam ti rekao preko telefona. Razgovarali smo nekoliko minuta, a onda sam ja otišao. Kad sam se vratio, ona više nije bila kod kuće."

"Lažeš!" rekao je Klaudio hladno. "Dva čoveka tražila su je još pre ponoći juče. Ti si znao da je pobjegla!"

Vins je osetio hladan znoj kako mu se sliva niz leđa. Nešto je bilo trulo u njegovoj organizaciji, čim je Klaudio saznao sve.

"Ne znam, tata. Stvarno. Mislio sam da se uzbudila jer ja... jer..."

"Šta se desilo? Govori već jednom! Ako si je samo dotakao..."

"Sačekaj tata. Sve ću ti reći... Kad sam došao, sunčala se i ja sam je neko vreme posmatrao. Razmišljao sam kako bi bilo lepo imati je za ženu. Ti znaš da mi se oduvek dopadala. Onda sam je probudio i poljubio je. Hteo sam da je pitam da li će se udati za mene... ali se ona uplašila i pobešla u svoju sobu."

"Ti si stvarno glup, Vinse! Devojci kao Đina ne prilazi se kao nekoj sobarici."

"Razumem tata. Sigurno se uplašila da ću joj učiniti nešto nažao i pobešla, ne dajući mi priliku da je zaprosim. Stvarno nisam hteo da je uplašim tata. Ne bih je uplašio ni za šta na svetu."

"Znači, hoćeš da se oženiš sa Đinom?"

"Naravno, tata, kao što sam ti rekao. Hteo sam da je zaprosim kad ..."

"Dobro, dosta, Vinse, nemoj da preteruješ. Ovo je nešto najbolje što si mi mogao reći. Đina će konačno postati jedna Petreli. Čim je nađemo objavićemo veridbu."

* * *

Džek i Majk ušli su u omanji bar i Majk je pokušavao da se ponaša slično kao Džek. On kao da se nalazio na svom terenu.

"Zdravo, Ed. Kako ide? Da li je Džesi tu?"

Stariji čovek sa prljavom pregačom ispred sebe glavom je pokazao prema jednom uglu. Pet dolara koje je Džek stavio na šank samo je brzo stavio u džep. Prostorija je bila zadimljena, ali to gostima očito nije smetalo. Jedno društvo pažljivo je slušalo vic i odjednom prasnulo u glasan i neobuzdan smeh. Majk je čuo samo da je reč o kamili u pustinji i bi mu žao što nije čuo ceo vic.

Džesi je sedeo sam i Majku je bilo jasno da je nervozan čovek koji previše puši, malo jede i malo spava. Imao je dugu, masnu kosu koju nije šišao najmanje dve godine i prilično prljavu košulju bledozelene boje.

"Zdravo, Džesi. Ovo je Majk, moj prijatelj. Hteo bi da kupi nekoliko informacija."

"Nisi mi spominjao nikakvog prijatelja" rekao je Džesi nervozno gledajući po baru.

"Ali, ti nas nećeš razočarati, zar ne, Džesi?" upitao je Džek i stavio dvadeset dolara ispod pepeljare.

"Ne. Našao sam nešto, ali stvarno nije bilo lako. Ljudi ne vole da pričaju o takvim stvarima."

"Mi te za to plaćamo, Džesi zar ne?" rekao je Džek i ponovo stavio dvadeset dolara ispod pepeljare.

"Čuo sam od Kardinelija da su pokupili neku devojku i ostavili je na nekom smetištu. Hoćeš li da čuješ nešto o tome? Bili su to Al i

Roberto. Posao je uredio Kardeneli, ali nije bilo za njega. Bila je to usluga jednoj porodici koja nije iz grada."

"Kojoj porodici?"

Džesi nije rekao ništa, sve dok Džek nije stavio novih dvadeset dolara ispod pepeljare.

"Ta ista porodica stoji iza pljačke u liftu. Nisam siguran da sam zapam tio ime..."

"A možda će ti ovo osvežiti sećanje?" upitao je Džek i ponovio stvar s novcem.

"A možda i neće" rekao je Džesi. "Mogao bih loše da prođem. Ti ljudi ubijaju. Zar ne vidiš koliko sam nervozan?"

"Možda si zaslužio kratak odmor, Džesi? Nadam se da ćeš imati vremena za to" rekao je Džek i stavio pedeset dolara ispod pepeljare.

"Porodica Petreli" rekao je Džesi šapatom. "Sasvim sam siguran, Džek. Oni su iza svega. Žele da dođu do hotela i kazina po svaku cenu."

"U redu, Džesi. Možda ćeš nam još zatrebati. Bićemo u vezi" rekao je Džek i ustao.

"Moraš biti pažljiviji, Džesi" rekao je Majk ustajući. "Sećaš li se onog slučaja sa Magom Moretom?"

"Mag Moret?" upitao je Džesi zbunjeno. "A, da... u pravu ste. Hvala."

Majk i Džek su izašli i tek tu ga Džek upita šta je mislio s tim Magom Moretom.

"Ko je sad taj Moret? Ništa mi nisi rekao."

"Ne znam ni ja. Izmislio sam ime. Čini mi se da je Džesiju ipak nešto značilo što ga opominjem."

"O, Majk! Sada imamo tri stvari koje upućuju na Čikago. Zar i dalje misliš da to nema nikakve veze sa Petrelijem?"

"Naravno. Klaudio mi je dao reč, Džek!"

"Gospode bože, Majk! Nemoj mi reći da veruješ tim ljudima koji ne prezaju od ubistva! Jer, Klaudio Petreli to jeste. Čak se i drugi donovi plaše tog čoveka!."

"Poštuj ga. To nije isto. Zašto bi mi lagao? On je moj kum."

"Klaudio Petreli ti je kum?" upitao je Džek, a oči su mu se raširile od iznenađenja. "A Džesi kaže da on stoji iza svega. O, Majk... Da mi nisi prijatelj, ne bi mi palo na pamet da se uplićem u sve ovo."

15.

Emi je nešto beležila u svoj notes i pažljivo slušala glas sa druge strane telefona. Taj čovek zvao je već drugi put.

"Naravno, gospodine Piers. Preneću vašu poruku gospodinu Spieru. Hoćete li celog dana biti na tom mestu?"

Piers je ponovio broj i ona ga je zaokružila. Ista grupa ljudi po drugi put je predlagala cenu za "Spier Palas". Ona je mislila da su Majk i Džek već rešili šta će s tim čovekom, ali je ipak bila ljubazna.

"Gospođice Varner?" pozvala je Emina sekretarica i zastala na vratima. "Zvali su vas dok ste razgovarali na drugoj liniji. Čini se da ima nekih problema sa sanitarnim inspektorom. Rekla sam da ćete otići gore čim završite razgovor.

"Hvala, Džojosi, primi poruke ovde, a ja krećem ovoga časa."

Iako nije znala o čemu je reč, nije joj se dopalo što sanitarni inspektor pravi problema. Svakoga meseca imali su redovnu kontrolu i nikada nije bilo ni najmanjih primedbi. Kad je došla do glavnog restorana, na vratima je dočekala prvo neprijatno iznenađenje. "*Zatvoreno po nalogu sanitarne inspekcije.*" Za trenutak je ne shvatajući gledala u natpis, a onda je požurila dalje. Mora nešto brzo de preduzme. Hotel poput ovoga nije mogao ni jedan dan bez kuhinje i restorana. Osim toga, za to veče planiran je banket za vrlo važne goste koji su mnogo očekivali od Majka.

Onog časa kad je otvorila kuhinjska vrata, čula je svađu. Susman, šef kuhinje bio je očito van sebe. Svi su mu se sklanjali s puta dok je besno koračao gore-dole.

"Moja kuhinja ja čista! Nema ni govora o tome da je taj inspektor mogao da nađe nešto slično!"

"Susmane!" počela je, uhvativši ga za ruku. Bilo je to kao boriti se protiv ciklona. "Susmane, smiri se za trenutak, molim te!"

"Miševi! Kaže da se sve mora zatvoriti dok se miševi ne istrebe! Miševi u mojoj kuhinji! Taj gad... Kuhinja se čisti svakodnevno i nema govora..."

"Ja to znam, Susmane! Sada se smiri i razmisli. Jesi li bio s inspektorom dok je vršio obilazak?"

Susman je zastao i odjednom prebledeo. Kao da mu je sve odjednom postalo jasno.

"Naravno! Ostavio sam ga samog u ostavi dok sam stavljao nešto u pećnicu. Mora da je tada sam stavio dokazni materijal... Kako sam mogao da se ne setim? Zašto sam ga uopšte ostavio samog?"

"Teško je bistro misliti kad si uzbuđen" rekla je Emi mekim glasom, želeći da ga umiri. "A sada mi pokaži gde je inspektor tačno našao dokaz."

Susman je bez razmišljanja poveo Emi u ogromnu ostavu. Sklonio je jednu kutiju i pokazao Emi.

"Evo, tu!"

"Samo čas" rekla je Emi razgledajući mesto. "Ovde su masline, zar ne? Koliko ja znam, miševi ne jedu masline ... "

"Naravno da ne jedu... Ja sam bio pored njega dok smo pregledali kutije sa brašnom i ostalim namirnicama gde bi miševi stvarno bili da ih ima... Nije našao ništa."

"Majk bi trebalo da se vrati svakoga časa" rekla je Emi i pogledala na sat. "Mogao bi da zatraži nov pregled."

"Kasno" rekao je Susman i uzdahnuo. "Nećemo stići da spremimo hranu za banket."

"A večera u malom restoranu... mislim, kuhinja... Zar ona ne bi mogla da posluži? Znam da tražim mnogo, ali možda..."

"Ti znaš da bih ja sve učinio za gospodina Spiera, ali to je prosto nemoguće s tim menijem. Kako da spremim onoliko mesa na tom malom roštilju?"

"Mora da postoji način... Ako ovaj banket propadne, loš glas će nas uništiti."

"Kad bih mogao da obradim inspektora, imali bismo pečeno prase u punoj veličini! Čak bih mu i jabuku stavio u usta..."

Emi je s razumevanjem klimnula glavom. Bilo joj je jasno kako se Susman oseća. Ako izgube taj banket, ko zna kako će reagovati ostali ljudi koji su najavljeni za kasnije datume... Ali... možda nije sve izgubljeno...

"Dao si mi ideju... Da li bismo mogli da napravimo pravi veliki roštilj napolju pored bazena kao nekada davno, Susmane?"

"Pa, to bi se moglo uraditi... To me podseća na stare dobre roštiljade kad sam bio dete..."

"Gde to, Susmane?"

"U Los Andelesu, ali nemoj nikome da kažeš. Moje ime ne odaje tako prozaičan grad" rekao je i oboje su se nasmejali.

"Nemoj da brineš... Nego, to bi moglo biti dobro. Mogli bismo čak da spremimo luau..."

"Tačno. Mnogo cveća i havajska muzika. Misliš da ćemo stići da uradimo sve na vreme?"

Ako i ti i ja krenemo na posao iz ovih stopa, mislim da imamo šanse... Naruči sve što ti je potrebno. Ja idem kod Frensi da naručim mnogo cveća. Možda bismo mogli da nađemo i neke igračice uz tu muziku. Videću šta se može učiniti. Banket bi mogao da bude nešto izuzetno. .. " rekla je krenuvši prema vratima.

U glavi je imala toliko toga da je jedva stigla da razmišlja o novom problemu. Ipak, bila je sve sigurnija da iza svih problema u

hotelu mora da nešto ima, sigurno bio u pravu...

Majk je bio prosto oduševljen načinom na koji je Emi prišla problemu. Reagovala je brzo i sve je teklo po planu. Dina je čak uvežbavala havajski ples sa devojkama i muzikom. *Devojke su zlata vredne*, pomislio je čekajući da se javi sanitarni inspektor od kojeg je hteo da čuje objašnjenje. Džek je sedeo blizu njega i davao mu znake da se smiri i sa dostojanstvom razgovara s inspektorom.

"Naravno, gospodine" rekao je Majk "razumem ja vaš posao i ni sam ne želim da se moji gosti razbole zbog moguće epidemije. Ja samo tražim novi pregled. Kuhinja i restoran će biti zapečaćeni sve dok ne pošaljete svoje ljude... Nedelju dana?" ponovio je povisivši ton. Ipak nije mogao da sakrije nervozu. "Ali mi ne možemo toliko da čekamo. Stanje je kritično..."

Džek je brzo ustao, napisao nešto na parčetu hartije i gurnuo ga prema Majku. Bio je to veliki znak za dolar.

"Razumem ja vaše propozicije, ali spreman sam da platim vaš dodatni trud... Naravno. Vi ćete sami reći sumu..."

Džek je ponovo pokazao na znak, pokazujući Majku da ponudi više.

Mi ćemo platiti i sve vaše moguće troškove. Jasno je da svaki dodatni posao košta više nego uobičajeno. . .Kad biste mogli da dođete večeras, rado bih vam pokazao naš hotel. Molim vas uručite poziv i vašoj ženi, gospodine. Pobrinuću se da se lepo zabavi dok mi ne obavimo posao. Imamo lepe butike i prvoklasnu juvelirnicu... Razume se da ću se odužiti za uznemiravanje i nadam se da ćete se lepo osećati kod nas."

Kad je spustio slušalicu, laknulo mu je. Inspektor je pristao da dođe u novi pregled u šest sati uveče. Njegova žena moći će da pogleda neki od njihovih programa, ili oproba sreću u kazinu...

"Drago mi je što je sve ipak u redu" rekao je i pružio Džeku ruku. Bez njegove pomoći sigurno ne bi stigao daleko.

"Koštaće te to nekoliko hiljada dolara, ali restoran će proraditi još večeras. To je najvažnije, zar ne? Ipak, nije lako raditi s takvim ološem."

"Nije lako? Užasno je! Zašto jednostavno nije rekao cifru? Platilo bih mu bez reči..."

"Zar neko na takvom položaju? Ne bi se taj usudio! To je protivzakonito, Majk!"

* * *

Dok se vozio jednim od kola koja su pripadala "Spier Palasu", Džek je smišljao pristup Ričardu Piersu. Ovoga puta nameravao je da bude grub i užasno iskren. Čim je ušao u kancelariju, zavalio se u jednu od sivih fotelja bez trunke poštovanja.

"Ričarde... da čujem zašto si zvao gospodina Spiera?" rekao je bez uvoda.

Ričard Piers skočio je sa svoje stolice i tek tada Džek shvati koliko je taj čovek u stvari nizak i smešan.

"Vi nemate prava da upadate ovamo tek tako! Imam zakazane sastanke..."

"Nimalo me ne zanima, Ričarde" rekao je Džek i prekrstivši noge, nasmešio se. Znao je jako dobro da Ričard Piers ne podnosi prostakluka i nepoštovanje prema sebi. "Što se tiče vaše, pardon, tvoje ponude gospodinu Spieru, reci Petreliju da pokupi svoj novac i upotrebi ga za nešto pametnije nego što ga daje tebi da posluješ za njega. Možda će se dosetiti na šta sam mislio" rekao je Džek bezobrazno.

"Možete biti sasvim sigurni da ću mu reći sve... od reči do reči. Sada napolje iz moje kancelarije! I nemojte se vraćati!"

"Hvala na informaciji, gospodine Piers. Mislio sam da je reč o Petreliju, ali nisam bio siguran dok mi vi to sami niste potvrdili."

Piers je tek tada izgubio kontrolu nad sobom. Međutim, Džek se samo naklonio i uz osmeh dostojanstveno izašao iz sive kancelarije.

"Nisam siguran, ali čini mi se da se gospodin Piers odjednom zabrinuo za svoje zdravlje."

"Šta se desilo?" upitala je Kolin na hodniku. "Čula sam gospodina Piersa kako više..."

* * *

Pre nego što je ušao u Eminu kancelariju, Flip je namestio kravatu i udahnuo duboko.

"Zdravo, Džoj. Da li je Emi tu?"

"Jeste, ali je rekla da je niko ne uznemirava... Razgovara na dve linije. Ovo je ludnica danas..."

"Obećavam da neću dugo" rekao je Flip prilazeći drugim vratima. "Neće se ni sećati da me je videla."

"Pa, dobro... Ponesite i ovo i recite joj da će otići današnjom poštom ako odmah potpiše" rekla je pružajući mu papir.

"U redu je, Bile" rekla je Emi i mahnula Flipu kad se pojavio na vratima. "Sem je na drugoj liniji. Javiću ti se kasnije. Ako ne stignem, vidimo se u šest. Nemoj da kasniš!"

Flip je pogledao kroz prozor i sačekao da Emi završi i drugi razgovor. Ponekad se zaista divio svojoj sestri.

"Zdravo, Flipe. Kakav dan!" rekla je Emi i popila gutljaj kafe.

"Džoj je rekla da potpišeš ovo i da će onda otići današnjom poštom" rekao je Flip i stavio papir pred nju.

"Evo, gotovo" rekla je Emi potpisujući papir. "Čemu mogu da zahvalim na poseti?" upitala je šaljivo.

"Novcu" rekao je Flip. "Ne volim da te molim, Emi, ali nešto mi je ponestalo novca..."

"Nema problema. Imam dovoljno. Ovog meseca ne moram da platim stan, zahvaljujući Majku."

"Mislio sam da popričam o tome s tobom. Ti ne tražiš drugi stan, zar ne?"

"Džojš mi je rekla da u njenoj zgradi ima jedan prazan stan, ali još ništa nisam odlučila."

"Odlično! Mislim da je bolje da i ne tražiš drugi stan. Voleo bih kad bi ostala s Majkom."

"Ali možda on ne misli da je tako najbolje za oboje... Šta ako on ne želi da ostanem?"

"Želi. Razgovaraću sa njim i uveriću se. Obećaj mi da ćeš ostati s njim, Emi. Tako ćeš biti najsigurnija..."

"Dobro, obećavam. Ostaću sve dok ne budem na smetnji."

Kad je Flip izašao, Emi se zamislila za trenutak. Nešto je mučilo njenog brata. I, kako to da mu ponestaje novac? Ima veliku platu i ne bi trebalo da ostane u škripcu. Moraće da porazgovara sa njima čim ugrabi malo vremena, odlučila je.

* * *

"Majk? Imaš li sekundu slobodnog vremena?" upitao je Flip ulazeći u Majkovu kancelariju. "Voleo bih da popričamo o tebi i Emi." Majk je uzdahnuo. Odlagao je to sve do sada, ali će mu Flip sada reći šta misli o svemu.

"I ja sam mislio da porazgovaram s tobom... Znaš, Flipe, što se Emi i mene tiče..."

"Upravo sam bio kod Emi. Čini mi se da joj se dopada da živi kod tebe. Vas dvoje se dobro slažete, zar ne?"

"Naravno. Ali voleo bih da znaš da Emi i ja..."

"Tebi se Emi dopada, zar ne, Majk?"

"Naravno da mi se dopada, ali..."

"I nemaš ništa protiv da živi u tvom stanu?"

"Nemam, ali..."

"Dobro! Nadam se da ćete odlučiti da živite zajedno još dugo."

"Čekaj malo, Flipe. Emi i ja... znaš... što se tiče spavanja..."

"Sačekaj, Majk. Ja nisam došao ovamo da turam nos gde mu nije mesto. Hteo sam samo da ti kažem da mislim da je dobro što moja sestra stanuje kod tebe. A da moram da idem. Imam sastanak za pet minuta."

Otišao je pre nego što je Majk došao sebi od i nenađenja. Nekoliko trenutaka gledao je u vrata, a onda zatresao glavom. Flip je mislio da on spava sa Emi, ali to ga nije ljutilo. Odjednom mu je puklo pred očima i glasno se nasmejao. Svi su mislili da se njih dvoje vole i svi su mislili da je to u redu. Emi mu se gotovo sama ponudila, a on je bio takva budala... Kako to ranije nije uviđao? Danas će

možda imati prilike da budu sami, pomislio je i zadovoljan osmeh pojavio mu se na licu.

16.

Kad je gospodin Nikolas prošao pored otvorenih vrata, Džeri Klajn je podigao pogled. Gospodin Nikolas bio je gost iz sobe dvestotine i trinaest. Džeri je davno shvatio da su napojnice uvek veće ako goste oslovljava imenom.

U hotelu je bilo prilično mirno i Džeri je mogao da uči. Njegov sto bio je pretrpan knjigama iz psihologije, a Džeri se upravo spremao za ispit sledeće nedelje. Voleo je da uči, a gospodin Spier interesovao se za njegov napredak. Čak mu je ponudio posao čim završi studije i Džeri je taj dan nestrpljivo očekivao.

Telefon je zazvonio i simpatičan par iz sobe četiri stotine i pet poručio je šampanjac. Džeri je brzo ustao i pošao da učini ono što se očekivalo od njega. Bio je uvek brz i ljubazan.

Gospodin Nikolas je otključavao vrata svoje sobe kad je prošao mimo njega i Džeri mu se ljubazno nasmešio. Kad ga je Džeri upisivao u knjigu gostiju, rekao je da ostaje jednu noć, bez obzira što mu je Džeri rekao da po istoj ceni može da ostane dve i nekako je čudno sklanjao pogled. Bio je nervozan i jedan živac stalno mu je igrao na levom obrazu. Insistirao je da sam ponese svoj prtljag koji se sastojao iz jednog kofera i kao da je jedva čekao da se oslobodi njegovog društva kad mu je Džeri pokazao sobu.

Kao i većina studenata psihologije, Džeri je uživao u proučavanju najrazličitijih karaktera. Međutim, ono što ga je najviše brinulo bila je činjenica da mu se svaka ili gotovo svaka osoba po nečemu činila čudna. Svaka je bila potencijalni psihopata...

Odneo je šampanjac u određenu sobu i vratio se svojim knjigama.

* * *

Emi se pogledala u ogledalo. Bila je spremna. Haljina koju je dobila od Rite iz Honolulua, bila je savršena za tu priliku. Gornji deo nije bio veći od veličine gornjeg dela bikinija i bio je plav sa belim cvetovima, a suknja je bila široka i istog dezena kao i gornji deo. Ako ne bude previše vetra, a ne bi trebalo da ga bude, biće savršeno obučena za luau.

Od Freni je dobila i beli hibiskus uz objašnjenje da se cvet nosi iza levog uha ako je devojka slobodna, a iza desnog ako je udata.

"Gospodin Spier zna za pravilo, Emi. Bolje da ga staviš sa desne strane" upozorila je Freni, ali Emi se još uvek dvoumila šta sa cvetom.

Onda se nasmejala i stavila cvet iza levog uha. Freni će se možda šokirati, ali ona zaista mora nešto da preduzme. Majk ni na koji način nije reagovao na njenu poruku preko Roska.

Keti se motala oko njenih nogu i Emi se sagla da je pomiluje. Mora da je ponovo gladna. Od kad su se preselile kod Majka, ta mačka nije ništa radila do jela, sunčala se i spavala. *Kako se čovek, ali i životinja, lako navikne na bolji život*, pomislila je i dala Keti malo njenog omiljenog krema.

"Hajde, Keti. Ne prene maži se..." rekla je i tek onda primetila da njene poruke nema. Na njenom mestu stajala je druga. Srce joj je poskočilo kad je uzela u ruke.

"Za Emi Varner od Roska. Mislim da polako počinje da shvata neke stvari. Da sam na tvom mestu, stavio bih šampanjac na led. Voli te, Rosko."

Emi je potrčala i stavila bocu šampanjca u frižider. Možda mu nije mesto baš u frižideru, ali nije važno. Onda je pošla prema vratima i uz put premestila cvet iza desnog uha. Za svaki slučaj.

* * *

Đina je zajedno sa još pet devojaka plesala u ritmu divne havajske muzike. Još uvek nje mogla da veruje da pleše pred tolikim svetom, zajedno sa profesionalnim igračicama. Kad se setila kako je uopšte počela da uči da igra tu vrstu plesa, osmeh se pojavio na njenom licu.

Đina se nije na vreme opredelila za svoje časove iz fizičkog obrazovanja i kad je konačno došlo vreme da počne da pohađa nastavu zajedno sa svim ostalim studentima, sve vrste sporta koje je smatrala zanimljivim bile su razgrabljene. Svako je želeo da igra tenis, košarku ili odbojku na svojim časovima. Tako njoj konačno nije preostalo ništa drugo nego da ide na časove planinarenja, a kasnije, kad se pojavilo jedno slobodno mesto, prebacila se na hula ples.

Časovi planinarenja ostali su joj u dobokom sećanju. Đina se iz časa u čas sve više plašila visine. Prvo su učili vezivanje najrazličitijih čvorova, postavljanje šatora i slično, ali kad su zaista počeli da izlaze u prirodu, Đina je sve više očajavala. Hula joj se učinio pravi spas i sada je konačno imala priliku da pleše i nekome pokaže šta je naučila.

Iako je Džek obećao da će doći, ona ga zasada nije videla među gostima koji su polako pristizali. A onda, odjednom ga je opazila i to po najšarenijoj havajskoj košulji koju je ikada videla. Kad joj je mahnuo, samo se glasno nasmejala. Kad se tačka završila, Đina je požurila da mu se pridruži.

"Ovo je fantastično, Đina. Hoćeš li me naučiti da igram? I ja sam obučen kao domorodac!"

Đina se samo nasmejala i uhvatila ga pod ruku. Njegova košulja ne samo što je bila najšarenija, već je bila od sintetike. Nimalo nije

podsećao na domoročana, ali Đini to nije smetalo. Za nju je bio najlepší od svih.

* * *

Čovek koji se predstavio kao gospodin Nikolas stajao je kraj prozora i malo pomerivši zavesu gledao ljude pored bazena. Zabava je otpočela i svi su bili dobro raspoloženi. Njemu je sve to samo išlo u prilog. Ipak, muzika se čula i u njegovoj sobi i radije bi uzeo neku tišu, ali je dobio sasvim jasna uputstva da to bude soba broj dve stotine i trinaest. Bio je odlično plaćen i nije bilo njegovo da se raspituje i buni.

Podigao je težak kofer i stavio ga na krevet. Voleo je tu futrolu... Već tri puta mu je donela sreću i zato je nastavio da je koristi. Njegova karijera zavisi od njegovog dobrog glasa i zato se mora truditi da sve bude bez greške.

Začulo se kucanje na vratima i čovek je pošao da ih otvori. Mora da je opet onaj potrčko sa njegovom limunadom, pomislio je. Možda bi bilo bolje da mu da malo veću napojnicu i tako ga zadrži dalje od svoje sobe, pomislio je.

"Ovo je za vas, gospodine Nikolas" rekao je Džeri Klajn uz osmeh. "Ovo je pečenje sa luaua... besplatno" dodao je pružajući čoveku jelo na papirnom tanjiru.

"Da... Hvala... Naći ću te kasnije" rekao je želeći što pre da ga se otarasi. "Nemam sitno, sve neke velike novčanice" dodao je kao tražeći novac za napojnicu.

Džeri se naklonio i izašao. Čovek je zatvorio vrata i požurio da otvori kofer. Mnogo toga čeka ga pre ponoći, pomislio je.

* * *

Oko pola jedanaest, dok je zabava bila u jeku, Đina i Džek su pošli u šetnju pored obale. Đina je pre toga samo otišla da se presvuče u farmerke i majicu i onda su krenuli. Obala je bila pusta, ali Đinu to pored Džeka nije plašilo.

"Zar ti je hladno?" upitao je Džek i pokušao da je zagrlji.

"Ne!" uzviknula je kratko i brzo se izvukla iz zagrljaja. Međutim, istoga časa oblilo je rumenilo zbog onoga što je učinila. Kad je srela Džekov pogled, bilo joj je jasno da je povređen.

"Opet ja" rekla je. "Izvini, Džek. Čini se da sam prilično osetljiva u poslednje vreme. Nije u vezi sa tobom, veruj mi..." Džek je nekoliko trenutaka ćutao, dozvolivši joj da se smiri, a onda zastao pored gomile kamenja.

"Hajde da sednemo, Đina. Mislim da je vreme da popričamo."

Kad je sela, Đina je osetila da su joj usta suva. U daljini se čula havajska muzika, a svetla kazina dopirala su do njih. Mesečina je blago osvetljavala morsku pučinu pred njima.

"Slušaj, Đina... Znam da nešto nije u redu i želeo bih da znam zašto bi radije pala, nego dozvolila da te dodirnem..."

"Žao mi je, Džek. Samo sam malo preosetljiva i to je sve. To stvarno nije u vezi s tobom lično..."

"Dobro, verujem ti. Ali sad hoću da čujem zašto si tako preosetljiva i hoću da nađemo neko rešenje za sve. Zajedno."

"Ja... Doživela sam nešto užasno. S jednim muškarcem. Sada ti je jasno, zar ne?"

"Recimo da jeste. Ipak, kako bi bilo da mi kažeš sve?"

Đina se borila protiv želje da mu kaže baš sve što se desilo. Džek bi je sasvim sigurno razumeo, ali ona nije želela da govori o Vinsu, niti razmišlja o njemu...

"Jesi li bila zaljubljena u njega, Đina?" upitao je Džek mekim glasom.

"Ne! Ja... Ja ga mrzim! Oduvek sam ga mrzela!" počela je i suze su same počele da se slivaju niz njeno lepo lice.

"Ali ne mrziš mene, zar ne?"

"O, Džek, naravno da te ne mrzim!"

"Zašto onda dozvoljavaš da ti jedno ružno iskustvo oboji sve? To ne znači da su svi muškarci takvi... Ja milim da bi bilo bolje da se nekom poveriš... da kažeš šta je bilo. Ne možeš to celog života čuvati za sebe!"

Đina je uzela njegove ruke i stegla ih svojim drhtavim prstima. Pored njega se osećala sigurnom, a on je milovao kao dete. Konačno je smogla snage i priča je, deo po deo, bila ispričana. Mada je znala da će biti ljut i povređen baš kao i ona, Đina nije očekivala tako burnu reakciju od Džeka.

"O, Đina! Pa, to je užasno! To je užasno, mila" ponavljao je, ali je Đini zaista bilo lakše. Privila se uz njega i osluškivala talase koji su se rušili o obalu. Prvi put od kobnog događaja sa Vinsom osećala se sigurnom i nije je bio strah.

* * *

Bilo je jedanaest sati i vreme za prvi korak. Čovek iz sobe dve stotine i trinaest provirio je u hodnik, video da nema nikog i izašao. Zaista ima sreće što je proslava napolju, razmišljao je. Svi uživaju u besplatnom piću i hrani i hodnici su apsolutno prazni. Ipak, vrata susedne sobe bila su otvorena i iza njih se videlo svetlo. Prišao im je sasvim blizu i pogledao unutra. *Opet onaj potrčko*, pomislio je besno. Sedi za stolom i nešto čita. Ako čuje bilo šta u susednoj sobi, on je propao... Ipak, na sreću, imao je ideju. Brzo se vratio u sobu i podigao slušalicu.

"Nadam se da ne smetam. Rado bih pojeo još jedan sendvič kakav ste mi doneli u sobu..." rekao je i zadovoljno spustio slušalicu.

Tek trenutak kasnije začuo je da telefon zvoni u susednoj sobi i nasmešio se kad je mladić požurio da ispuni molbu koja mu je bila preneti. *Biće mu potrebno bar pet minuta*, razmišljao je. Sačekao je nekoliko sekundi i provirio u hodnik. Nije bilo nikoga. Brzo je izašao i krenuo u dno hodnika. Radio je brzo i bez greške. Plan koji je imao bio je tačan i imao je pravi alat za ono što ga je čekalo.

Otvorio je sjajni kapak i odvrnuo zaštitni osigurač. Onda je oštrim makazama presecao dva creva i drugi sprat bio je bez vode za gašenje požara. Dok to neko stigne da popravi, požar će dobro da zahvati zgradu, razmišljao je vraćajući poklopac na svoje mesto. Onda se za nekoliko sekundi vratio i sobu i samo što je bacio nepojedeni sendvič u korpu, začuo je kucanje na vratima. Mladić je bio zaista brz.

"Evo, gospodine Nikolas. Doneo sam i još malo limunade, za svaki slučaj. Meso je divno, zar ne?" upitao je bacivši pogled u sobu.

"Da... Čini mi se da sam gladniji nego što sam mislio. Hvala. Ovo je za trud" rekao je i pružio mu novčanicu.

"Hvala vam, gospodine" rekao je Džeri Klajn iznenađeno. U ruci je držao napojnicu od čitavih dvadeset dolara. "Ako vam išta zatreba, samo pozovite" dodao je i izašao. Ipak, bio je zbunjen. Čovek iza vrata mu se nasmešio. Dobio je mnogo novca neočekivano.

A čovek iza vrata zadovoljno je protrljao ruke. Uz nešto novca oslobodio se tog brbljivka. Sada ima dovoljno vremena da završi ono zbog čega je i došao.

17.

"Osećaš li se bolje?" upitao je Džek kad je Đina ustala da bi se vratili iz šetnje.

"Da, mnogo" rekla je i nasmešila se kad je zagrlio. "Pričaj mi o tome šta ste Majk i ti otkrili. Jeste li otkrili nešto važno?"

"I da i ne. Ne znam šta da mislim. Džesi je prema meni uvek bio fer. Nikad me nije slagao."

"A šta je rekao?"

"Kaže da je sve organizovao Kardineli. I otmicu Emi, i pljačku u liftu... kao uslugu Petreljevima. Kaže da oni stoje iza svega i da nameravaju da preuzmu "Spier Patas" " rekao je Džek i zastao da upali cigaretu. Đina se malo izmakla, ne želeći da njen izraz lica ni slučajno otkrije njene osećaje. Sva sreća te Džek nema pojma da je Klaudio Petreli njen ujak...

"Ima još nekih stvari koje navode na Petrelija, ali Majk u to, naravno, neće da veruje. Siguran je da se jedan kum ne ponaša tako..."

"Kum?" upitala je Đina drhtavim glasom.

"Nešto nije u redu, Đina?"

"Ne, zašto? Sve je u redu... Samo sam malo iznenađena ... Nisam mislila da se Majk nalazi u tako teškoj situaciji..." rekla je nadajući se da Džek ipak nije u pravu. "Hoću da znam, Džek. Može li se desiti da Majk izgubi "Spier Palas"?"

"Majk može da izdrži najviše mesec dana."

"Ali, ja sam mislila da posao ide sjajno!"

"Majk je imao poteškoća i pre nego što je počeo da gradi" rekao je Džek i duboko uzdahnuo. "Neko je kupio dovoljno deonica da može da kontroliše sve. Kad mu je otac umro, pokušali su..."

Đina je pažljivo slušala, ali strah se uvukao u njene kosti. Iako nije htela da veruje, možda je Džek u pravu... Vins! Vins je mogao da bude iza svega, a pod tim prezimenom niko nije mislio na njega, već na ujaka Klaudija, razmišljala je u strahu. Vins se koristi Diksinim novcem da dođe do onoga što želi...

"Nadam se da nisam u pravu što se tiče Petreljevih, Đina" rekao je Džek na kraju. "Kad oni žele da dođu do nečega, obično nađu načina da tako i bude."

* * *

Čovek iz sobe dve stotine i trinaest skinuo je sliku sa jednog zida i zarezao oštrim nožem u zid. *Mladić je ponovo izašao da obide neke goste i neće čuti ništa*, razmišljao je. On sam nazvao je još jednom pod izmišljenim imenom da bi ga što više zaposlio i zadržao podalje od njegove sobe. Sekao je oštrim sečivom i konačno mu je laknulo. Našao

je veliku prazninu u zidu koja je bila obložena drvetom. Kao stvoreno za njega, razmišljao je još jednom konstatujući da je plan koji je dobio bio tačan.

Miris benzina ispunio je sobu. Iako su zavese u sobi bile od nezapaljivog materijala, posteljina je odlično upijala benzin i ispunjavala rupu u zidu. Tako će moći da ode iz hotela dok se vatra ne otkrije, a kad bude kasno da se bilo šta preduzme.

Začulo se zatvaranje vrata susedne sobe. *Momak neće uspeti da pobegne*, razmišljao je. Kad vatra plane, sve će se brzo pretvoriti u buktinju i ona će se širiti na gore.. Ipak, bio je vrlo ljubazan prema njemu... Ne sme sad razmišljati o takvim stvarima. U ovakvim poduhvatima se uvek mora računati na žrtve, razmišljao je čovek ne želeći da bude sentimentaln. A onda je telefon ponovo zazvonio u susednoj sobi. *Mladić ima sreće*, pomislio je i osmeh mu preleti lice. *Vatra će biti u jeku kad se vrati*.

Stavio je kofer pored vrata i izvadio šibice. Prvo je upalio jednu, a onda je bacio u otvor na zidu. Vatra je brzo zahvatila celu kutiju šibica, a onda natopljen materijal. Provirio je kroz vrata i brzo zatvorio vrata za sobom.

Sve mu je išlo na ruku. Nekoliko trenutaka kasnije već je bio napolju da bi mu istoga časa stao prvi taksi. Otišao je na aerodrom i tek onda se setio razglednice hotela koju je svaki gost dobijao da bi je po završetku svoje posete ispunio i tako dao neke primedbe ili sugestije vlasniku i osoblju hotela.

Izvadio je olovku i napisao kako je zadovoljan što je odseo u "Spier Palasu" i kako je naročito zadovoljan poslugom po sobama. Sve je bilo savršeno i uživao je u svemu.

* * *

Dok je čekao da se njegova porudžbina upakuje Džeri je gledao oko sebe po ekskluzivnom butiku hotela. Svi zaposleni u "Spier Palasu" imali su popust od dvadeset posto i video je nekoliko stvari koje bi se mogle dopasti njegovoj majci za rođendan.

"Šta je, Džeri?" upitao je prodavač šaljivim glasom "Nešto si ćutljiv večeras. Ništa mi ne pričaš o čudacima koji posećuju naš hotel."

"Malo sam se zamislio" rekao je Džeri. "Na drugom spratu imamo nekog zaista čudnog tipa... Nisam ga još svrstao nigde..."

"Opet se igraš psihoanalitičara, zar ne? Dobro, Džeri... A šta je neobično na tom čoveku?"

"Sam je, ima oko četrdeset godina, prosečnog izgleda i jako je nervozan. Odneo sam mu sendvič, a on mi je rekao da nema sitno za napojnicu. Onda me je ponovo zvao da mu donesem sendvič i dao mi

dvadeset dolara. Rekao je da je sendvič bio izvrstan, ali pre nego što sam otišao primetio sam da je prvi ceo bacio u korpu za otpatke."

"Čudno, moram da priznam. Možda se osećao krivim što ti nije dao napojnicu prvi put pa je hteo da bude ljubazan..."

"I ja sam pomislio, ali nekako mi to ne zvuči dobro ... Mogao je doći do moje sobe, odmah do njegove i dati mi novac. Video me je kako sedim za stolom."

"On je u sobi pored tvoje?" Džeri je zamišljeno klimnuo glavom. "Dobro... A možda je hteo da te se otarasi na nekoliko minuta da bi učinio nešto što nije trebalo da vidiš... ili čuješ?"

Džeri se uhvatio za glavu. Odjednom je sve bilo njegovim očima. Otuda taj čudni miris koji je osećao...

"O, bože! Pozovi gospodina Spiera! Reci mu da dođe do sobe dve stotine i trinaest. Onda pozovi obezbedenje. Brzo!"

* * *

Bilo je blizu ponoći kad su Majk i Emi konačno uspeli da napuste luau. Veče je bilo pravi uspeh. Sanitarni inspektor je na kraju pozvao Majka u stranu i rekao mu da će on lično sledeće godine predlagati njegov hotel za simpozijume.

"Uspeli smo, Emi!" rekao je Majk oduševljeno i zagrlio je dok su išli prema liftu. "Zahvaljujući tvojoj brznoj reakciji, prevazišli smo još jednu krizu. Luau je bio nezaboravan za većinu gostiju! Ti si genije, Emi..."

"To je u stvari bila Susmanova ideja..."

"Naravno... Nadam se da Rosko nije sam ostavio neku poruku" rekao je Majk šaljivo.

Dok su se vozili na poslednji sprat do Majkovog stana, Emino srce uzbuđeno je tuklo. Majk je plesao sa njom skoro čitavo veče, a nekoliko puta je čak i poljubio pred Flipom i Džekom. *Konačno će se desiti*, razmišljala je.

"Samo da se javim Elis. Reći ću joj da me ne zove ni zbog čega, a onda ću otvoriti šampanjac."

Emi je klimnula glavom. Iako je tako dugo čekala ovaj čas, sada kad je konačno ostala sama sa Majkom, bila je nervozna.

"Mislim da ću se presvući... u nešto komotnije" rekla je prilično zbunjeno. Onda je pošla u svoju sobu i skinula odeću.

Nikad kad je bilo reči o zavodjenju nije bila ovako nervozna. Ovo u stvari i nije zavodjenje... Pogledala se u ogledalo i prošla prstima kroz kosu. Ne izgleda kao devojka iz novina, ali jasno je sinoć videla da se dopada Majku i naga. *Biće bolje ako svetlo bude prigušeno*, prošlo joj je kroz glavu.

Obukla je bledoplavu spavaćicu od svile i stavila nekoliko kapi skupocenog parfema iza uha i pogledala se još jednom u ogledalu. Možda nije kao Valeri, ali ni Valeri ne može da izgleda kao ona,

pomislila je okrenuvši se oko sebe. Svila je milovala po golom telu i to u njoj izazva osećaj zadovoljstva. Kako li izgleda voditi ljubav s Majkom, pitala se uz osmeh. Kako se ponaša u krevetu? Da li je strastven, nežan, ili će iscepati njenu preskupu spavaćicu? Možda će prvo hteti da razgovara s njom, da bi sve teklo nekim prirodnim tokom...

Kad je ušla u sobu, vrata na terasu su bila otvorena, a svetlo je bilo prigušeno. Majk je očito mislio na isto što i ona.

"Emi?" pozvao je iz kuhinje. "Jesi li možda čula onaj vic o kamili u pustinji?"

Emi je zbunjeno zastala na kuhinjskim vratima. Ni za trenutak nije pomislila da bi Majk ljubavnu igru počeo vicevima. Zar je njemu sada do viceva?

"Mislim da nisam. Hajde, pričaj, Majk ipak."

"Ne mogu. Ne znam vic."

"Molim?"

"Kad smo Džek i ja danas bili u gradu, čuo sam i jednog vica i od tada neprestalno mislim na to kako bih voleo da ga čujem celog."

"Bojim se da nisam čula vic o kamili..." rekla Emi i vratila se u dnevnu sobu. Majk nije ni primetio njen izgled...

"Izgledaš skoro tako lepo kao sinoć!" rekao je zastajući s dvema čašama šampanjca u rukama. "Da li je to za mene?"

Emi je klimnula glavom. Mislila je da je posle onoga sinoć neće biti stid, ali je ipak pocrvenela.

"Za nas" rekao je Majk i dodirnuo ivicu njene. "I za Roska. Bio sam slep, Emi."

"I ja, takode. Trebalo je da ti kupim tako nešto pre mnogo godina."

Majk se nasmejao. Emi je popila gutljaj šampanjca, a onda je dozvolila da joj uzme čašu i stavi je na sto. Kad je poljubio, kao da su joj kosti postale meke. Prosto se topila. Majk je nežno povukao tanke bretele s njenih ramena i bledoplava svila našla se na podu. Emi je osećala kako je ispunjava strast i toplina zbog njegove blizine i blizine onoga što je tako dugo čekala. Kad je podigao u naručje i poneo prema krevetu, samo je sklopila oči.

Međutim, tog časa zazvonio je telefon i oboje su iznenađeno pogledali u istom pravcu.

"Do đavola!"

"Moraćeš da se javiš, Majk. Elis te ne bi zvala bez razloga pošto si joj rekao da te ne zove" rekla je Emi prva shvativši da nema ništa od ljutnje i zavaravanja.

"Žao mi je, Emi... veruj mi" rekao je i brzo je poljubivši požurio da se javi. Poziv je morao da znači neku opasnost.

* * *

Džeri nije stigao ni do polovine hodnika, a miris dima ispunio mu je nozdrve. Nije imao vremena da čeka gospodina Spiera, a ni ljude zadužene za sigurnost zgrade. Vatra je već bila zahvatila sobu na koju je mislio i uskoro će se raširiti po celom spratu. Onda neće biti povratka, razmišljao je grozničavo trčeći prema mestu gde su bili ventili za creva protiv požara. Ipak, neće moći bez alata, pomislio je trljajući oči pune dima.

"Imam alat, Džeri! Vрати se na portirnicu!" začuo je Majkov glas i zastao. Prvi put nije poslušao svog poslodavca. Ako on izlaže život opasnosti, on će biti uz njega, odlučio je u sekundi.

Majk je bio spretan i mada je hodnik već bio pun dima i plamen je lizao uz jedan zid, voda je konačno počela da curi. Trebalo je sada zaustaviti širenje vatre koja je grabila napred.

18.

Emi je gotovo trčala hodnikom dok nije stigla do jednih vrata na prvom spratu. Ona su se otvorila i na njima se pojavio Majk, zajedno sa Džerijem i hotelskim lekarom. Emi ga je brzo pogledala i doktor joj pokaza znak palcem nagore. Sve je bilo u redu. Zagrlila je Majka i privila mu se čvrsto, kao da se plaši da će ga izgubiti.

"Kad sam te videla u tom hodniku, mislila sam da ću umreti!"

"Sad je sve u redu, Emi" rekao je Majk i nežno je poljubio u kosu. "Hajdemo sad. Imamo problema i potrebno mi je tvoja pomoć. Henk će stići za nekoliko minuta, čim razgovara sa šefom vatrogasaca." Stvarno, sledećeg časa ugledali su Henka.

"Šteta je gotovo minimalna, gospodine Spier. Šef vatrogasaca kaže da požar nije mogao da se proširi čim je aktiviran prvi ventil za dovod vode. Dve sobe na drugom spratu sasvim su oštećene, ali požar se dalje nije proširio. Nekoliko ljudi preselili smo već u drugo krilo hotela... U stvari, nekoliko desetina" ispravio se Henk uz osmeh.

"Šta misli šef o uzroku požara?" upitao je Majk. Bilo je jasno da se o ovome neće moći ćutati. "Da li je požar podmetnut?"

"Skoro je siguran da jeste. Ipak, istraga će reći svoje čim se sve sredi i ohladi."

"U redu, Henk. Hajdemo sad u predvorje."

Kad su otvorili vrata, Majku je bilo jasno šta ima pred sobom. Ljudi su bili ljuti i nezadovoljno su gundali. Jedan je stajao pored recepcije i lupao pesnicom o drvo.

"Ja ću se pobrinuti za ove pored recepcije. Emi, ti idi među one mirnije i umiri ih. Reci im da je sistem za protivpožarnu zaštitu funkcionisao bez greške i da nema opasnosti. Ako žele, premestićemo ih u drugi deo hotela. Ako neko insistira na odlasku, pobrini se da ne plati račun. Ko je platio, vrati mu novac."

"Nešto posebno za mene, gospodine Spier?" upitao je Henk.

"Nađi Džeka Hamfrija i reci mu da odmah porazgovara sa šefom vatrogasaca. Neka mu šef da izjavu o sigurnosti sistema za zaštitu od požara. On će znati šta treba da radi. I reci mu da kaže Đini da siđe i pomogne Emi."

"U redu. Ima li još nešto?"

"Neka neko pozove Flipa dole. Neka se pobrine za novinare. Niko bez njegovog odobrenja ne sme ući u hotel."

"Možda još nešto?"

"Možda bismo mogli da poslužimo kafu i sokove?" upitala je Emi. "Naročito za one koji su evakuisani."

"Odlična ideja... Ipak, možemo mi to i bolje" rekao je Majk. "Oni koji su evakuisani, a žele da ostanu, dobiće besplatnu večeru i žeton

od pedeset dolara u kazinu. Moramo im nekako skratiti vreme dok čekaju da im sobe budu spremne.

"A ja, gospodine Spier?" upitao je konačno Džeri. "Doktor je rekao da je u redu i ja bih voleo da pomognem. "

"Dobro, Džeri. Od sad radiš na drugom odeljenju. Pobrini se da Emi dobije spisak evakuisanih gostiju, a onda pođi s njima gore na večeru i pobrini se da se dobro provedu posle večere. Večeras imaš otvoren račun i nadam se da ćeš ga dobro iskoristiti. Ima li pitanja?" Svi troje odmahnu li su glavom.

"Onda na posao!"

Emi je samo trenutak gledala za njim i zatresla glavom. Majk se dobro držao. Divila mu se svim srcem. Pa ipak, napadi su učestali i ovaj dan bio je kritičan. Prvo sanitarni inspektor, a onda požar... Da Džeri nije reagovao na vreme, ko zna šta bi se desilo s hotelom i gostima?

"Da li vam je dobro, gospođice Varner?" upitao je jedan čovek iz obezbeđenja videvši njen zabrinuti izraz lica.

"Da, sve je u redu" rekla je Emi i brzo krenula da učini ono što je Majk očekivao od nje. Nije vreme da misli o onome šta se moglo desiti. Samo, šta li će Majkov neprijatelj smisliti sledećeg puta?

* * *

Flip je i te večeri izgubio. Vrlo dobro je znao način da izađe iz te grozne situacije, ali nije mogao da se odluči za način. Pištolj je stereotipan, skočiti sa zgrade se plašio, jer je uvek postojala mogućnost da preživi i ostane bogalj, prerezati vene bi mogao ali smrt dolazi sporo, a pilule su tako karakteristične za žene... Pa ipak, šta mu drugo preostaje?

Već noćima ne spava, ima noćne more čim za trenutak zaspi, a i po danu ga progone Majkove optužujuće oči. Kad bi bar postojao drugi izlaz...

Prošla je ponoć kad je telefon pored njegovog kreveta zazvonio.

"Molim? Da, Henk. Šta se desilo?" upitao je zbunjeno.

Prvo nije mogao da veruje, ali onda je brzo spustio slušalicu i počeo da se oblači. Bio je potreban Majku. Požurio je dole i saslušao Henka da bi čuo šta mu je zadatak. Stvar je bila ozbiljna. Neko je te noći mogao da strada u hotelu.

Bilo je tri sata posle ponoći kad su konačno imali sliku o tome koliko je štete nanoseno hotelu. Dve sobe bile su potpuno uništene i trebaće ih potpuno renovirati, hodnik je malo oštećen zbog dima, ali ipak je većina gostiju imala razumevanja. Većina je prešla u druge sobe, ali samo je šest gostiju napustilo hotel. Naravno, gospodina Nikolasa nigde nisu mogli da nađu. Proverili su aerodrome i stanice,

ali bilo je malo nade da će išta postići. Majk, Emi, Đina i Džeri sedeli su u Majkovoju kancelariji i razgovarali.

"Da vidimo imam li sve podatke, Džeri" rekao je Majk gledajući u svoje beleške. "Rekao si da je gospodin Nikolas bio srednjeg rasta, smeđe kose i da je mogao imati najviše četrdeset godina.

"Tako je."

"Ima li još nešto?"

"Ne mogu se setiti ničeg više, gospodine Spier."

"Razmisli još malo. Nosio si mu sendviče dva puta. Možda ćeš se setiti još nekog detalja."

"Dobro" rekao je Džeri i zavalio se u fotelji sklopljenih očiju. Pokušavao je maksimalno da se koncentriše. "Kad sam mu odnosio limunadu, pomislio sam da gospodin Nikolas neće sići na luau pa sam mu poneo i sendvič. Kad sam spustio tacnu na sto, palo mi je u oči da na njemu ničeg nema. To je čudno, jer svako ko stigne u hotel vrlo brzo stavi stvari na sto, stočić pored kreveta da bi se osećao prijatnije... pretpostavljam. Obično je to bar tašna, cigarete ili čaša vode. Gospodin Nikolas tada je bio u svojoj sobi već nekoliko sati."

"Dobro" rekao je Majk uz osmeh. "Šta je uradio kad si spustio poslužavnik na sto?"

"Ništa... Rekao mi je da ima samo velike novčanice, pa će mi dati napojnicu kasnije. Stajao je na vratima i čekao da izađem."

"U redu je, Džeri. A drugi put?"

"Izašao sam napolje i doneo drugi sendvič. Otvorio je vrata i uzeo ga. Odmah sam primetio da ni prvi nije pojeo, ali tada tome nisam pridavao mnogo pažnje. Ali, da... znam da mi je još nešto palo u oči. Ispod nokta je imao malo ljubičastog mastila... samo ne znam da li to pomaže. Znam da sam se pitao otkuda mastilo ispod nokta."

"Ispod nokta na palcu leve ruke?" upitala je Đina.

"Da, tako je..."

Đina nije rekla ništa, ali svi su je pogledali iznenađeno. Emi je odmah uočila da je Đina bleđa i pomislila je da je verovatno iscrpljena posle svega.

"Zašto ne odeš gore, Đina? Ja ću doći čim budem mogla" predložila je mekim glasom.

"Dobra ideja" rekao je Majk i ustao. "Biće bolje da se i ti odmoriš, Džeri. Uzmi neku od slobodnih soba. Videćemo se ujutro."

Čim su ostali sami, Majk se nagnuo i poljubio Emi. Nije poznavao ženu koja bi posle ovakve dve večeri još uvek bila dobre volje.

"Hoćeš li da čuješ prvo dobru, ili prvo lošu vest?"

"Zar još ima loših vesti?"

"Moram da odem... Henk me već čeka."

"To sam znala. Samo idi, Majk. A dobra vest?"

"Uvek nas čeka sutradan veče."

Još jednom je poljubio i otišao. Emi je ugasila svetlo i zaključala vrata. Osećala se jako usamljenom. Međutim, kad je ušla u Majkov stan, u Đininoj sobi nije bilo svetla. Sigurno je već zaspala, razmišljala je.

Kad je ušla u kuhinju i upalila svetlo, ugledala je otvorenu bocu šampanjca. Uzela ga je i pustila da vino teče u sudoperu. Ovo je već druga boca šampanjca koja propada, baš kao i njeni planovi, razmišljala je tužno.

No, Majk je u pravu, ubeđivala se nešto kasnije u krevetu. Uvek ih čeka novo veče...

* * *

Đina je sačekala da se vrata Emine sobe zatvore i onda je upalila svetlo. Trebalo je da razmisli.

Onog časa kad je Džeri spomenuo mrlju od ljubičastog mastila ispod nokta, ona je znala da to nije bio nikakav gospodin Nikolas, već Rej Nikolo, desna ruka Vinsa Petrelija. Sedela je u krevetu i razmišljala šta je najbolje da učini. Najradije bi otišla kod ujaka Klaudija, ali to bez dokaza protiv Vinsa nije smela. Moraće da ode u Čikago i tako nađe Vinsa na delu...

Ustala je i počela brzo da pakuje stvari u kofer. Dok je to radila kovala je plan za dalje. Mora se vratiti kući na nekoliko dana. To će biti opasno zbog Vinsa, ali nema druge. Tako će jedino naći načina da uveri Klaudija da mu Vins radi iza leđa.

Kad je završila, provirila je u hodnik i izašla. Emi je spavala i stan je bio miran. Ostavila joj je poruku na sto u kuhinji, a jednu je ponela dole i Džeku. Znala je da mora otići još toga dana, jer ako ostane i vidi Džeka još samo jednom, neće više smoci snage da ga ikada više ostavi.

* * *

Džek je zatresao glavu i prošao prstima kroz kosu. Bio je tako premoren da je već halucinirao. Za trenutak mu se učinilo da vidi Đinu na suprotnim pokretnim stepenicama.

"Jednu kafu, molim" rekao je stigavši u ekspres restoran. Pio je kafu i razmišljao o Đini. Ono što mu je ispričala bilo je dovoljno da ubije čoveka koji joj je mogao učiniti tako nešto. Nije znao o kome je reč, ali ako ikada sazna i bude u prilici, postaraće se da taj čovek nikada više ne nanese ikome zlo.

"Nešto nije u redu, gospodine?" upitala je konobarica videvši njegov izraz lica.

"Ne, sve je u redu. Samo sam razmišljao..."

"Drago mi je što niste mislili o meni!"

Džek joj se nasmešio i ustao. Bilo je krajnje vreme da sazna ko je čovek koji radi protiv Majka, a tako mu je blizu. Neko u kući morao je

biti na drugoj strani... Koliko je mogao da pretpostavi, taj čovek je učenjen, a na položaju je i Majk mu sigurno veruje. Proverio je ljude koji se bave rasturanjem droge, seksom sa maloletnicama i alkoholičare, te mu je preostalo još jedno.

Kazino Laki Lenija bio je na najgorem glasu u gradu. Ipak, baš zbog toga bio je primamljiv za jedan soj ljudi. Tu je moglo da se dođe do prostitutki, droge, jednostavno svega što jedna iskvarena mašta može da poželi.

Džesija je našao u dvorani gde su se dve polugole žene rvale u blatu. Gledao je prizor nekoliko sekundi, a onda prešao na stvar.

"Imam posao za tebe, Džesi" rekao je potapšavši ga po ramenu. "Pođi sa mnom."

Džesiju se očito nije išlo, ali je ipak sledio Džeka.

"Interesuju me kockari na velike iznose, Džesi. Za svako ime dajem deset dolara..."

Džesi je slegnuo ramenima i pogledao u Džeka.

"Taj posao vredi više, Džek. Ljudi su osetljivi kad se radi o takvoj kocki na ovakvom mestu."

"U redu. Dvadeset. Naročito me zanimaju ljudi koji su zaposleni u "Spier Palasu". Ako otkriješ nekog takvog, povećavam iznos."

"U redu, Džek. Svako zaposlen u "Spier Palasu" bio bi lud da dolazi ovamo. Ali, ipak... razumem. Mogu li sad da idem? Hoću da vidim onu plavušu svu umazanu blatom."

* * *

Sve oko požara bilo je završeno, a hotel je i dalje bio pun turista. Pre nego što ode u krevet, moraće samo da nazove jednog od svojih ljudi u Čikagu, razmišljao je Džek. Ako bude imao sreće, možda će moći da odspava nekoliko sati.

"Gospođica Danelo ostavila je poruku za vas, gospodine" rekao mu je mladić koji je radio na njegovom spratu i Džek ga iznenađeno pogleda. Brzo je iscepao kovertu, želeći da vidi šta mu je Đina mogla poručiti pre spavanja.

"Dragi Džek,

Odlazim na nekoliko dana. Imam nekoliko problema u porodici i moram sve da razjasnim. Voli te Đina."

Pod post skriptum dodala je još nešto.

"Hvala ti za ovu noć. Jednoga dana ću ti reći koliko mi je to značilo."

"Kad je ostavila pismo?" upitao je Džek pošavši do mladićevog stola.

"Nisam siguran, gospodine Hamfri. Došao sam ovamo pre oko deset minuta, a poruka je već bila tu, u vašoj pregradi."

Džek se bez reči okrenuo i potrčao prema Majkovom privatnom liftu. Dina ranije nije pominjala probleme u porodici, ali ako ih ima, on želi da joj pomogne. Možda ona još ne shvata, ali on je voli svim srcem. Kad bi je bar stigao i rekao joj to...

19.

Emi je probudio televizor u dnevnoj sobi. Ustala je i obukla ogrtač. Majk je sigurno pokušavao da se opusti gledajući neki Fordov film. Bila je ispred sobe kad je čula dijalog. Onda je sačekala da Henri Fonda postavi pitanje. Film "Moja draga Klementina" gledala je bezbroj puta.

"Mek, jesi li nekada bio zaljubljen?"

"Ne, celog života bio sam kafedžija" rekla je Emi zajedno sa Mek Donaldom.

"Emi!" uzviknuo je Majk zapanjeno. "Žao mi je, mila. Nisam hteo da te probudim..."

"Meni je drago što jesi" rekla je Emi i sela pored njega. Uzela je jednu kocku čokolade s lešnicima i pogledala ga. "Jesi li za hamburger, Majk? Imam dobar puding od banane koji bi možda hteo da probaš na hamburgeru. Zvaćemo ga "banana nirvana."

Majk se nasmejao i poljubio je. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je Emi ponovo progovorila.

"Možda bi radije neki krem od čokolade? Neće mi biti teško da..."

Majk je ponovo privukao sebi i poljubio je. Međutim, čim je pustio, Emi je nastavila da priča.

"Možda bi radije jeo tunjevinu na hamburegeru? Ili, možda još bolje da..."

"Emi, odaću ti jednu tajnu, ali moraš obećati da nikom živom nećeš ništa reći" rekao je Majk na kraju. "Obećavaš li?" Emi je samo klimnula glavom. "Muka mi je i od same pomisli na hamburgere... Sve sam počeo šale radi, ali kad je Susman počeo da uživa u pripremi najvećih gluposti koje se mogu nazvati hamburgerom, nisam imao srca da prestanem. Sada svi očekuju od mene da ih jedem i meni je dosta. A sada mi obećaj da nikada više nećeš ni spomenuti hamburger preda mnom, Emi."

Emi je ponovo poslušno klimnula glavom. Međutim, pobedonosni osmeh pojavio se na njenom licu kao da se dosetila nečeg važnog.

"Hot dog! Ima ih sa senfom, bez senfa, sa majonezom, bez majoneza, sa kečapom, bez kečapa i..."

Majk je pogledao i privukao sebi. Očito je znao samo jedan pouzdan način da je učutka. Poljubio je nežno i strasno u isto vreme i Emi je zadrhtala u njegovom zagrljaju.

"Đina već odavno spava. Zašto ne bismo otvorili drugu bocu šampanjca?" upitala je Emi kad je sledeći put pustio.

"Vrlo rado..." počeo je Majk, ali u tom času zvono na vratima se oglasilo. Majk je pogledao, kao da ne veruje da se ista stvar ponavlja.

"Do đavola! Ko je sad to?" upitao je i pošao da otvori vrata.

"Zar nije svejedno?" upitala je Emi tihim glasom kad je Majk izašao.

* * *

Đina je vezala pojas i avion se nešto kasnije vinuo u vazduh. Imala je sreće što je dobila mesto u avionu, pa makar to bilo pored prozora. Đina se strahovito plašila visine i leta avionom.

"Letite li možda prvi put, gospodice?" upitala je ljubazna stjuardesa videvši kako je prebledela.

"Pa... ne" rekla je nesigurnim glasom. Znak da je pušenje zabranjeno se ugasio i po ko zna koji put Đini je bilo žao što ne puši kao drugi ljudi kad su nervozni.

"Želite li možda nešto da popijete? Moglo bi vam pomoći da se opustite."

"Da, dobra ideja" složila se Đina. "Jedan ""martini" i veliku šolju kafe, molim.

Deset minuta kasnije Đina je već popila svoju kafu. Ipak, stjuardesa je bila u pravu. Malo se smirila i opustila. Ruke joj se više nisu tresle i pomislila je da su oni koji misle da hrabrost leži u boci u pravu. Zavalila se na sedištu i razmišljala šta da uradi. Dva sata leta su još pred njom, sasvim dovoljno da smisli šta će reći ujaku Klaudiju zbog čega je otišla bez reči.

* * *

Već je svanulo kad je Džek otišao. Raspravljali su o svemu i ništa se nije moglo promeniti što se Đininog odlaska tiče. Emi je nazvala, iako u cik zore, Đininu cimerku u gradu, ali ona joj je rekla da je Đina preko leta u Čikagu.

Majk je skinuo cipele i pošao u kupatilo. Emi je spavala na kauču u dnevnoj sobi i on je samo pokrio. Ni on ni ona nisu želeli da se ta noć završi na taj način. Bio je premoren, ali kad je legao, nije mogao da zaspi. Okretao se čas levo, čas desno, ali ništa nije pomoglo. Na kraju se uspravio u krevetu i prošao prstima kroz kosu. Emi je razlog, razmišljao je. Samo saznanje da je tu, nedaleko od njega bilo je dovoljno da je želi i ne može da zaspi. Ipak, ona je zaspala i umorna je baš kao i on. Ne sme je sad buditi. Možda do sada nisu imali sreće, ali sutra ih ništa neće sprečiti, razmišljao je ne želeći da shvati da je već svanulo i da je nov dan pred njim.

* * *

Đina je pogledala na sat i uzdahnula. Bilo je sedam sati izjutra, a ona je već sat vremena sedela u restoranu i pila užasnu kafu.

"Hoćeš li još jednu, dete?" upitala je starija konobarica crvene kose.

"Da... molim" rekla je Dina, mada joj se više ni kafa nije pila. Želudac je boleo i bilo joj je hladno.

"Previše je to kafe... Možda bi bilo bolje da ti donesem jedan tost i šolju mleka?"

"Pa, da, molim" rekla je Đina. "Popila sam previše kafe."

"Šest kafa, dušo" rekla je konobarica pomalo prekorno, ali uz osmeh. "Ali stiže tost, ne brini."

Pošto je jela, Đina se osećala bolje. Sačekala je da još malo vremena prođe, a onda krenula. Nije htela da stigne kući previše rano, ne želeći da ukućani shvate da je krenula u velikoj žurbi. Kad je stigla i platila taksisti vožnju, osećala je da nervoza u želucu i dalje raste. Kroz prozor je videla ujaka Klaudija kako sipa jutarnju kafu i ponadala se da je dobre volje.

"Đina?" uzviknuo je Klaudio srećno i pošao da je zagrlji. Ne samo da nije bio ljut, čega se plašila, već je bio srećan što je vidi.

"Žao mi je, ujka Klaudio. Mislila sam da ostavim poruku pre nego što sam otišla, ali sam zaboravila u poslednjem tranutku. Jsdpa prijateljica me je pozvala jer je imala nekih problema."

"Bez laži, Đina. Vins mi je sve objasnio" rekao je mirno. Đina je nemo klimnula glavom. Vins sasvim sigurno nije rekao istinu... "Izvinjavam se u njegovo ime, Đina. Meni, starom čoveku nećeš odbiti to, zar ne? Mislim da ćeš mu biti dobra žena i da ne zaslužuje tebe ovakvu, ali sam ipak srećan."

Đina ga je gledala s nevericom, pokušavajući da shvati o čemu on to govori.

"Dođi. Treba mnogo toga da uradimo i da se dogovorimo. Venčanje će biti uskoro. Diksi me uverava da sve možemo da sredimo do kraja meseca. Vins je nestrpljiv, a moram priznati da sam i ja. Konačno ćeš mi stvarno biti kćerka, Đina" rekao je i još jednom je zagrljio.

20.

Bilo je prepodne drugog dana posle požara i Emi je upravo razgovarala s članovima kluba koji su želeli da otkazu rezervaciju za sledeću nedelju. Pokušala je da im objasni da je sistem sigurnosti radio bez greške, ali to nije pomoglo.

Jučerašnji dan je takođe bio fijasko u vezi sa žutom ružom koju je očekivala. I Majk i ona radili su mnogo i posle napornog dana oboje su otišli pravo u krevet.

"Ovo je za vas, gospođice Varner" rekao je mladić i pružio joj veliki buket cveća. "Unutra je i kartica. Porudžbina je bila preko telefona... neki gospodin Rosko."

"Hvala" rekla je Emi i nasmešila se. Onda se mašila za novčanik da da napojnicu, ali mladić je već bio kod vrata.

"Nije potrebno, gospođice Varner. Vaš osmeh je sasvim dovoljan."

Emi se nasmejala. Taj novi momak daleko će stići ako tako nastavi, razmišljala je. Pred njom je bio čitav buket žutih ruža. U pisamcetu je bila još jedna poruka.

"Za Emi od Roska. Ovo cveće je predujam. Šta misliš o ljubavi posle ručka? Mogla bi da probaš. Tvoj prijatelj, Rosko."

Bacila je pogled na sto koji je bio zatrpan papirima, ali onda se jednostavno okrenula i izašla.

"Gospođice Varner?" pozvala je njena sekretarica. "Idete li na ručak?"

"Da, poslovni ručak. Ako me neko traži, recite da ručam s gospodinom Roskom."

* * *

"Zazvoni već jednom!" promrmljao je Džek nestrpljivo pogledajući prema telefonu. Džesi se javio još juče i rekao da ima nešto za njega. Trebalo je da nazove toga prepodneva. Džek je bio nervozan zbog posla, a i Đinin iznenadni odlazak nije mu izlazio iz glave. Kad bi bar Džesi nazvao, mislio je i kad je telefon konačno zazvonio, žurno je podigao slušalicu.

"Molim? Džek Hamfri ovde..." rekao je i odahnuo čuvši Džesijev glas. "Da, Džesi. Jesi li siguran?" upitao je kad je Džesi završio. "Dobro, dolazim odmah" rekao je i zabrinut izgled lica postao je još ozbiljniji.

* * *

"Konačno sami!" rekao je Majk otvarajući bocu šampanjca i smešeći se Emi. Bili su na terasi i blag povetarac dolazio je s mora ublažujući podnevnu vrelinu. U ovo doba trebalo je da oboje rade i ti ukradeni trenuci kao da su im još više prijali.

"Jesi li siguran da niko neće doći da te traži?" upitala je Emi i uzela ponuđenu čašu.

"Flip je na sastanku, a Henk proverava sigurnosni sistem. Sigurni smo, Emi. Telefon sam isključio, a niko ne može doći na vrata..."

"Odlično..." rekla je i počela polako da skida odeću. Iako je bilo podne, Majk je očito bio zadovoljan onim što vidi. Upravo je uzeo u naručje, kad je zvono na vratima zazvonilo.

Džek je zazvonio još jednom, premeštajući se s noge na nogu. Zašto se Majk ne javlja, pitao se dok je nestrpljenje u njemu raslo. Međutim, kad je Majk otvorio vrata, bilo mu je jasno da je prekinuo nešto što nije trebalo. Majk je bio ljut.

"O, izvini, Majk... Nisam mislio da vas prekinem... Ali Džesi mi je javio da postoji čovek i mada mi nije rekao ime, ima mnogo detalja koji bi mogli da nam ukažu na pravu osobu koja igra dvostruku igru..."

"U redu je, Džek. Uđi i sačekaj u dnevnoj sobi. Dolazim za minut."

Kad je izašao na terasu, Emi je već bila obučena. Ni sam nije znao šta da joj kaže. Ni njemu nije bilo drago zbog svega.

"Ne znam šta da ti kažem, ali..."

"Ali uvek imamo sledeći dan" rekla je Emi nateravši se na osmeh. "Idi, Majk. Čini mi se da se nešto urotilo protiv mene. Nisi ti kriv..."

* * *

Flip je parkirao kola osećajući strašnu nervozu. Odluka je bila doneta i nema povratka, ubeđivao se. Kad su se kola boje peska zaustavila nedaleko njegovih, namerno je ostao na svom sedištu. Taj tip mogao bi da dođe njemu, za razliku. Sve se odjednom promenilo.

"Daj mi to, propalico!" uzviknuo je vozač prišavši mu kolima sasvim blizu. Otvorio je prozor i proturio ruku.

"Nemam ja ništa, propalico" rekao je Flip i nasmešio se.

"Gospodinu Petreliju se to neće dopasti!"

"Baš lepo" rekao je Flip i još jednom se nasmešio. Što je to duže trajalo, to se bolje osećao. "Reci mu da bi bilo bolje da se okane ideja o "Spier Palasu". Vins se zaletio i vreme je da se otrezni" doviknuo je, ali vozač je već ubacio kola u brzinu. Bio je ljut, ali Flipa to nije brinulo. Konačno je smogao snagu da kaže Vinsu i njegovim da je igra završena, a još uvek je bio živ. Možda izaziva sudbinu, ali ovako se oseća bolje.

21.

Vins je sedeo za svojim stolom i čekao vesti. Bio je siguran da će sve biti u redu i da će uskoro imati "Spier Palas" bez nevolja i sasvim legalno. U stvari, sve se odvijalo i bolje nego što je očekivao. Dina se sama vratila, a planovi oko venčanja zaokupiće njegove roditelje bar nekoliko nedelja. Kad je pomislio na venčanje, glasno se nasmejao. Svi će biti pozvani, a to znači i Majk, a on sam potvrdio je listu zvanica. No, niko i ne sanja da će njegovi roditelji na putu sa venčanja imati malu nezgodu sa kolima. Kad bi mogao i Dinu da smesti u ista kola, bilo bi još bolje, ali ni ovako neće biti problema. Na mladoženju niko neće posumnjati, a to će mu biti najlepší svadbeni poklon.

Telefon na stolu je zazvonio i Vins se brzo javio. Očekivao je da mu se čovek iz Nju Džersija javi.

"Jesi li se pobrinuo oko svega, Mario? Javi mi se kad sve bude gotovo. Ostaviću aparat za snimanje poruka. Da... Hoćeš li se sam o svemu pobrinuti? Ne bi bilo loše da se nekoliko zvanica nađe na putu u isto vreme..."

* * *

Moraš nam pomoći da popijemo ovo, Džek" rekla je Emi unoseći bocu šampanjca u dnevnu sobu. "Već me zamara bacanje šampanjca"

"Izvini, Emi. Pokušao sam da nazovem Majka, ali linija nešto nije u redu. Nisam mislio da bilo šta prekinem. .. ali ovo je zaista važno."

"U redu je, Džek. Emi i ja navikli smo" rekao je Majk i pogledao Emi. "Nego, da čujemo novosti o čoveku iz kuće."

"Pa, Džesi mi nije dao ime, ali i ovako imamo dosta podataka. Naš čovek igrao je poker u toj rupi pre tri dana. Izgubio je hiljadu dolara, ali je to nadoknadio. Srednje je visine, ima plavu kosu i bio je u beloj kaubojskoj košulji sa crvenim cvetom izvezenim na džepu."

Emi je klimnula glavom. Do sada joj ništa nije govorilo o kome je reč. Flip ima takvu košulju, jer mu je sama poklonila, ali takve košulje prilično su popularne i ne govore mnogo.

"Naš čovek bio je tamo i prvog u mesecu. Izgubio je tri hiljade dolara. Polovinu je odmah vratio, a polovinu je odneo sutradan, dajući u zalog zlatan prsten s rubinom ..."

Emino srce snažno je kucalo. Flip je imao takav prsten, ali ga je retko nosio, misleći da je prevelik. Pokušala je da se seti kada je Flip pozajmio od nje novac. Datumi su se slagali.

"Čini se da je naš čovek imao problema oko kocke i da mu je Petreli pomogao. Sasvim sigurno se radi o uceni, ali niko neće da oda ime čoveka koji iza sebe ima nekog iz porodice Petreli..."

"Emi? Nije ti dobro?" upitao je Majk videvši da je prebledela.

Zaustila je da kaže nešto, ali reči nije bilo. Kako je mogla da im kaže da se radi o njenom rođenom bratu kojeg toliko voli? Izvinila se i izašla, obećavši da će se brzo vratiti. Kad je video, Flip se obradovao, ali izraz njenog lica govorio je da se radi o nečem ozbiljnom.

"Emi? Šta nije u redu?"

"Zašto si to uradio, Flipe? Majk ti je uvek bio najbolji prijatelj!"

"Zna li Majk?" upitao je Flip prebledevši.

"Ne, ali ako mu ti sam ne kažeš, ja ću mu reći. Ali zašto, Flipe? Zašto?"

Flip nije mogao da izdrži pogled svoje sestre. Brzo je koračao gore-dole, dok su reči gorčine same navirale. Počeo je sa simboličnim sumama, ali nevolja je bila u tome što nije umeo da prestane. Kad se osvestio, bio je u rukama Vinsa Petrelija.

"Moraš reći Majku" rekla je Emi kroz suze.

"Znam."

Bez reči su pošli gore. Emi nije znala šta da očekuje. Majk je imao pravo da mrzi i prezire Flipa, mada se nadala da će ga razumeti. Flip je izdajica, ali ono što mu je sad potrebno je njihova pomoć. Majk i Džek još uvek su sedeli u dnevnoj sobi. Flip je bez uvoda ispričao sve. Emi je bleđa i prestrašena stajala kraj njega.

"Ti? A ja sam ti verovao!" uzviknuo je Majk.

"Znam da jesi..."

"Hoću imena, datume, vreme. Zapiši sve, Džek. Ne mogu da verujem..." govorio je uzbuđeno i gotovo istrčao iz sobe. Na terasi se zaustavio, ne mogavši da se smiri. Mogao je da ubije tog nikogovića bez savesti! Da nije bilo Emi, ko zna šta bi učinio...

Trebalo mu je dvadeset minuta da se smiri. Kad je ušao, svi troje sedeli su kao na iglama. Emi je bila spremna da skoči i moli za život svog brata.

"Jesi li sve zabeležio, Džek?" upitao je i Džek je klimnuo glavom. "Dobro, Flipe. Razmisli... Da li je ikada bilo pomenuto ime Klaudija Petrelija?"

"Ne, iza svega je Vins, njegov sin..."

"Dobro, Flipe. Večeras ni za sekundu ne ostavljaj Emi. Idite na večeru kao da se ništa nije desilo. Džek i ja imamo posla. Ako iko bude pitao za nas, recite da smo negde na spratu. Jasno?"

"Pa... da!" rekao je Flip. Bio je šokiran. Nije očekivao da će proći tako olako.

"Kasnije ćemo se pobrinuti za tvoj problem s kockom. To je bolest, kao i alkoholizam i leći se, Flipe... Samo, nije mi jasno zašto mi nisi rekao? Bio bih ljut, ali bih ti uvek pomogao..."

* * *

"Doznao sam da Vins neće biti u stanu večeras zbog neke proslave kod kuće i mislim da bismo mogli da uđemo u stan pre nego što se vrati" rekao je Džek.

"Koliko rizikujemo?" upitao je Majk. Upravo je rezervisao dve karte do Čikaga.

"Pa, čini mi se da će biti prava poslastica" šalio se Džek. Da Majk zna koliko rizikuju i koliko ovaj put može da bude opasan, možda ne bi krenuo, razmišljao je. "Ipak, ne znam da li je pametno da idemo obojica..."

"Zar nisi rekao da će biti poslastica?"

* * *

Đina je oblačila svilenu haljinu još uvek se osećajući neprijatno zbog novca koji je njen ujak dao za nju. Ipak, Diksi je insistirala i kupljena je vrlo skupa unikatna haljina kao stvorena za večerašnju proslavu.

Stvari su se odvijale prebrzo i Đina nimalo nije bila zadovoljna zbog toga. Ako ne nađe neki dokaz, uskoro će klečati pored tog nitkova... Večeras, na četrdesetoj godišnjici braka njenog ujaka, biće objavljena i njena veridba sa Vinsom. Ni jedno ni drugo nije htelo da odugovlači s dobrim vestima.

Kuća je bila neobično ukrašena i kola sa zvanicama već su počela da pristižu. Diksi je pozvala više od tri stotine gostiju i Đina se nadala da će uspeti da izađe iz kuće neopažena.

"Jesi li spremna, Đina, dušo?" pozvala je Diksi na vrata.

"Da..." rekla je i otvorila vrata. Diksi je izgledala prelepo i njen trud nije bio uzaludan.

"Ali tako neće ići, Đina, dušo. Smešak, devojko! Ovo bi trebalo da je najsrećniji dan u tvom životu! Tako je već bolje..."

Kasnije, dok je Diksi otvarala poklone zvanica, ujak Klaudio zevao je verovatno umirući od dosade. Đina je pomislila da bi to mogao da bude pogodan trenutak da ode u svoju sobu i presvuče se. Dok je išla hodnikom, čula je Vinsov glas i zastala.

"Slušaj, Frenk. Moraću da ostanem duže nego što sam mislio, a ona mala doći će za oko sat vremena. Zove se Suzi. Pusti je u stan i reci joj da me pričeka..."

Đina nije gubila vreme. Brzo je nastavila u svoju sobu.

"Zar napuštate zabavu, gospođice Danelo?" upitali su je na kapiji kad je odlazila.

"Vraćam se za nekoliko minuta, Sel. Nešto su pogrešili kod mog poklona pa bih htela da ga zamenim pre nego što dođe na mene red."

Sel je klimnuo glavom i pustio je napolje. Znao je koliko je Italijanima stalo do takvih stvari...

Do Vinsovog stana vozila je svega desetak minuta. Nadala se da će sve proći dobro.

"Trebalo bi da sačekam gospodina Petrelija."

* * *

"Vaše ime?" upitao je čovek, u holu.

"Suzi" rekla je i nasmešila se ogromnom čoveku.

"Gospodin Petreli je zvao i rekao da će malo da zakasni. Vi uđite i sačekajte ga. Ja ću mu reći da sam vas pustio. Peti sprat. Nego, vi biste trebalo da budete crvenokosi?"

"To je bilo prošle nedelje. Sledeće nedelje ću biti plavuša" rekla je Dina uz osmeh. Ipak, za trenutak joj je srce jače zakucalo.

Čovek ispred Vinsovog stana nije pravio problema. Čim je ušla, Dina se osvrnula oko sebe. Bila je sama i za petnaestak, dvadeset minuta mora naći nešto... Pogled joj je privukla mašina za primanje telefonskih poruka. Bez razmišljanja je uključila.

"Ovde Rej. Proverio sam kola za vas. Ići će na servisiranje sledeće nedelje, a mehaničar koji će ih raditi biće na poslu toga jutro. Drugi momci ne znaju ništa oko "mercedesa", pa sam jednog mog momka obezbedio. Staviće pakšenu mašinu sa satom ispod motora. Sve će biti tačno podešeno i nemate razloga za zabrinutost."

Dina je bila šokirana. Nekoliko sekundi samo je gledala u magnetofon, a onda izvadila traku iz njega. Ujak Klaudio vozio je "mercedes", a očito je bilo reči o danu venčanja...

Bila je već na vratima kad se setila čoveka pred njima. Ne sme izaći tuda. Ali kuda da izađe? Stan je bio na petom spratu... Šta bi Džek učinio u takvoj situaciji, pitala se razmišljajući grozničavo. Prvo mora misliti na ujaka. Uvila je traku i napisala ime svog ujaka na njoj. Ako joj se išta desi, on mora doći do nje. Onda je stavila u grudnjak i izašla na terasu. Mora se nekako spustiti ... Otišla je u kuhinju i počela da traži nekakvo uže. Našla je prilično jak konopac i počela da primenjuje svoje znanje sa kursa za planinarenje. Vezivanje čvorova sada će joj pomoći. Izašla je na terasu i počela spuštanje. Tresla se od straha, ali nije odustala. Sklopila je oči i krenula. Ne sme da misli ni na šta no na to da nekako mora doći do tla...

* * *

Karen Ferguson gledala je seriju "Dalas" kad je njen sin vrisnuo. Brzo je pošla u njegovu sobu.

"Šta se desilo, dušo?" upitala je uzimajući petogodišnjeg dečaka u naručje.

"Lice, mama! Neko lice na prozoru!"

"Sanjao si, mili. Mi smo na četvrtom spratu, Džimi. Niko nije tako visok. Smiri se i spavaj. To je samo san" umirivala ga je ljubeći ga u kosu.

Spuštanje je išlo lagano. Dina se kupala u znoju. Prvo terasa na četvrtom spratu, pa na trećem i tako u nedogled, činilo joj se. U glavi joj se vrtelo, ali povratka nije bilo. Mora nekako sići i upozoriti ujaka...

22.

Emi je popila poslednji gutljaj vina i pogledala Flipa. Večera je bila izvrsna, ali ni ona ni on nisu uživali.

"Moram otići u svoju sobu da uzmem neke stvari" rekao je Flip i pritisnuo dugme u liftu. "Moraćeš i ti sa mnom, Emi. Obećao sam Majku da te neću ostavljati samu ni za čas."

Međutim, kad su izašli iz lifta, presreo ih je Džejk Peterson. Bio je prilično zabrinut.

"Zdravo, Džejk" pozdravili su ga oboje.

"Dobro veče... O, gospodine Varner, vas su maločas tražila dva čoveka... Rekli su da će se vratiti."

"Hvala ti, Džejk" rekao je Flip i pošao u svoju sobu. Emi je išla s njim. Međutim, samo nekoliko minuta kasnije, iz lifta su izašla ista dva čoveka koje je Džejk već video kako lupaju na Flipova vrata. Jedan od njih izvadio je pištolj, a drugi je držao lift na spratu.

"Gospodine Varner! Pazite! Oni će vas ubiti!" povikao je Džejk bez razmišljanja. Istoga časa čovek s pištoljem okrenuo se prema njemu i Džejk je osetio nešto toplo u ruci. Pao je privijajući svoju kutiju s četkama i ostalim priborom za čišćenje cipela. Dva čoveka glasno su opsovala i pošla u lift.

Karen Ferguson je ustala da odgovori na telefon, razmišljajući kako će propustiti veći deo epizode.

* * *

"Gospođa Ferguson? Karen Ferguson?"

"Da?"

"Ovde je voditelj kviza Fredi Fontana. Slušate li naš program?"

"Pa... ne. Upravo gledam „Dalas“..."

"Onda imate sreće, Karen. Vaše ime je izvukla naša lepotica i ako odgovorite na jedno pitanje, dobićete našu specijalnu nagradu još večeras. To je pica za dvoje. Jeste li spremni?"

"Da, ali..."

"Kažite nam ime glumca koji igra Džejk Ara."

Džek je izašao iz telefonske govornice i ušao u taksi koji je čekao. Majk ga je upitno gledao.

"Vozite nas u prvu piceriju. Ali brzo, molim vas..."

Deset minuta kasnije i Džek i Majk nosili su pice u zgradu u kojoj je bio Vinsov stan. Vrtar ih je upitno pogledao, ali se Džek nije dao smesti.

"Imamo porudžbinu za gospođu Karen Ferguson..."

"Tačno. Zvala je da mi kaže da vas pustim. Lift je tamo, četvrti sprat."

"Naručili ste picu" rekao je Džek ugledavši stražara na Vinsovom

vratima.

"Ali nisam..."

"Šalite se! Ovo je već drugi večeras... Imamo vašu adresu, evo gledajte..."

"Adresa je u redu, ali ime nije..."

"Uzmite je. Ohladiće se na putu do picerije..." rekao je Džek i kad je čovek uzeo, snažno ga udario u potiljak. "A sada na posao" rekao je i ušao u stan. "Ti pripazi na njega, a ja ću za čas da proverim stan."

Majk nije postavljao pitanja. Džek je bio stručnjak za otvaranje sefova. Međutim, kad se kroz nekoliko trenutaka začula prigušena eksplozija, prevrnuo je očima. Odmah je ušao unutra.

"Gospode bože, Džek! Nisam mislio da ćeš ga razneti!"

"Nema vremena za otkrivanje šifre. Ova plastika je divna stvar."

"Koristiš li je mnogo?"

"Ne. Ovo mi je prvi put. Hajde, Majk. Pokupimo te papire i bežimo odavde. Neko će prijaviti eksploziju..."

* * *

Karen Ferguson podigla je slušalicu tražeći broj. Bila je gotovo sigurna da se nešto čudno dešava u zgradi, ali je htela da proveriti. Uvek je bila nervozna kad bi joj muž bio van grada. U to je Džimi ponovo vrisnuo.

"Mama! Dva lica! Video sam ih!"

"O, Džimi... Hajde da navučemo zavese, mada je to samo san."

"Mama, ja se bojim..."

"Dobro, dođi da gledaš televiziju sa mnom. Imam i iznenađenje za tebe. Ostalo je još malo pice..." rekla je setivši se svog neobičnog pogađanja. Dok je gledala Doli Parton i sama je zaboravila na telefonski poziv i neobičan zvuk koji je maločas dopro do nje.

* * *

"Nisi mi rekao da ćemo morati da se spuštamo sa četvrtog sprata" rekao je Majk još uvek zaduvan. Bili su u telefonskoj govornici četiri bloka dalje od Vinsovog stana.

"Nisi me ni pitao. Hajde, Majk. Nazovi taksi pa da odemo na Klaudijevu zabavu. Imamo dovoljno dokaza ..."

"Nemamo ništa."

"Kako to misliš?" upitao je Džek iznenađeno. "Sve je tu... Imena, datumi, izveštaji... Čak i izveštaj o Eminom kidnapovanju!"

"Nemamo mi ništa, Džek."

"Gospode bože, Majk! Kako misliš da..."

"Ne mogu ništa od ovoga da iskoristim. Klaudio bi izgubio obraz, a to ne ide."

"Zašto smo onda išli po sve to? Ne razumem!"

"Zato što sam ja morao da budem siguran. Imaš li šibice?"
Džek mu je nevoljko pružio šibice i Majk je spalio sve papire koje su uzeli iz stana.

"Sada mogu da pozovem taksi."

"Nadam se da znaš šta radiš, Majk. A kako ćemo ući na tu zabavu? Jesi li nešto smislio?"

"Ovo je stiglo još juče" rekao je Majk uz osmeh i pokazao pozivnicu za proslavu godišnjice braka svog kuma.

"Znao sam da postoji razlog što si tako lako pristao da pođeš."

Klaudio Petreli sedeo je u svojoj kancelariji i po drugi put preslušavao traku. Pošto joj je postavio nekoliko pitanja, poslao je Đinu u njenu sobu, a sam ostao zamišljen i tmuran. Došla je u suzama i rekla da nema druge nego da ga povredi. Neko je zakucuo na vrata i Klaudio je isključio traku.

"Stigli su Majk Spier i jedan njegov prijatelj, gospodine."

"Uvedi ih, Sel."

"Kume."

Kad se Majk pojavio na vratima, Klaudio je podigao umoran pogleda. Nije bilo sumnje. Njegov sin pokušao je da uništi Majka i osramotio je njegovo ime. Osim toga, njegovo ubistvo bilo je detaljno isplanirano.

"Došao sam da ti čestitam godišnjicu braka i ukažem poštovanje" počeo je Majk. "Voleo bih da upoznaš mog prijatelja, Džeka Hamfrija. Džek, ovo je moj kum, Klaudio Petreli."

Dva čoveka su se rukovala, odmeravajući se prijateljski.

"Doneo sam ti mali poklon za godišnjicu" rekao je Majk i pružio mu kovertu. Klaudio je sa strahom otvorio. Očekivao je dokaze o Vinsovim delima, ali onda mu lakne.

"Deonice "Spier Palasa?" upitao je iznenađeno. Zašto li je Majk to učinio. Sasvim sigurno je znao da je Vins pokušavao da dođe do njih na najgori način.

"Voleo bih da budeš pored mene i savetuješ me. Tako će moj poklon godinama rasti u našu korist."

Klaudio se nasmešio s razumevanjem. Majk je očekivao njegovu podršku i to je bio njegov način da mu ukaže na to šta se zaista dešava oko njega.

"Hvala ti, Majk" rekao je ganut njegovim potezom. "Ali, ja imam jednu molbu za tebe. Čuvaj mi ono najdragocenije što imam. Čini mi se da će ti tvoj prijatelj pomoći. Slažeš li se?"

"Naravno" rekao je Majk, a Klaudio je pritisnuo jedno dugme na svom stolu.

"Recite Đini da uđe. A onda neka ostane s Majkom dok je ne pozovem" rekao je Klaudio i nasmešio se prizoru. Bilo je očito da je ridokosi mladić lud za njom, baš kao i ona za njim. Bar će biti u

dobrim rukama dok se on ne pobrine za nešto važno. Ima stvari koje čovek vremenom može da zaboravi, ali ne i oprostiti.

* * *

Vins je nestrpljivo pogledao prema Reju i ubacio u brzinu. Nije mogao da veruje da je njegova majka mogla da zaboravi na tortu povodom svoje godišnjice ali mu je otac naredio da je donese.

"To je poslastičarnica kod Džefersona" rekao je Rej. "Brzo ćemo stići. Saobraćaj nije gust."

"Da, znam kuda je najbliže" rekao je Vins. Nekoliko minuta su se vozili u tišini, a onda je Vins bacio pogled na zadnje sedište.

"Šta je u toj kutiji, Rej?"

"Ne znam... Odjednom mu je sve bilo jasno. Iza svega je bio Klaudio..."

"Izbaci je, Rej! Ovo je klopka!"

Rej je otvarao prozor kad je stvar eksplodirala. Kola su za tren bila buktinja koja se uputila niz padinu, sve dok nisu stigla do jezera. Onda ih je voda progutala, kao da ih nije ni bilo.

23.

Šampanjac se hladio u srebrnoj posudi s ledom pored kreveta. Dve poluprazne čaše bile su pored njega. Emi je bila u Majkovom zagrljaju, srećnija nego ikad.

"Nemaš pojma koliko sam ovo čekao!" rekao je Majk tihim glasom.

"O, znam, vrlo dobro."

"Šš... Bolje nemoj reći. Ionako nas tera maler."

"U redu je, Majk. Flip je u bolnici pored Džejka... Hej, znaš li da mu je ona stara kutija od mahagonija spasla život?"

Majk je klimnuo glavom.

"Henk me je zvao pre sat vremena. Za promenu će rano kući. Preostaje samo Džek, a on je sa Đinom. Niko drugi nema ovaj broj."

"Tačno" rekao je i spustio poljubac u njenu kosu. "Zar ne misliš da bismo mogli da prestanemo sa pričom i..."

Istoga časa telefon je glasno zazvonio i oboje su se ukočili. Tek kad je ponovo zazvonio Majk je podigao slušalicu. Bila je to Elis.

"Čula sam da ste se vratili pa sam pomislila da je najbolje da vas odmah nazovem. Nadam se da nisam prekinula nešto?"

"Ništa na što već nismo navikli."

Za trenutak je ćutala, ali onda ipak odlučila da nastavi.

"Pa, Emi mi je rekla da vas spojim s nekim ko zna vic o kamili u pustinji... Imam petoro ljudi na vezi i svi žele da vam ispričaju vic. Sačekajte trenutak i možemo početi."

"Elis ima petoro ljudi na vezi koji žele da mi ispričaju vic o kamili u pustinji" rekao je Majk i pogledao u Emi. Samo mu je još to trebalo...

"Izvini, Majk. Ja sam kriva. Ja sam rekla Elis da nađe nekog ko zna taj glupi vic" pravdala se Emi.

"Sve je u redu, gospodine Spier. Svi su na broju. Fred, Bobi, Sten i Susman. Dženis je morala da ode, ali mislim da neće smetati. Spremni?"

"Dobro večer, gospodine Spier. Ovde Bobi... Ja ću da započnem vic..."

Bilo je užasno. Svi su hteli nešto da dodaju, nešto da isprave i da bude po njihovom. Zaista su se uživali u svoju ulogu. Na kraju je Majk stavio slušalicu ispod jastuka, stavio prst na usta i povukao Emi iz kreveta. Tek kad su bili u dnevnoj sobi govorio je normalnim glasom.

"Brzo se obuci... Bilo šta. Krećemo za dva minuta."

"Ali, Majk..."

"Nemoj mnogo da pitaš. Samo se obuci. Brzo!"

Emi je poslušala. Bilo je očito da Majk više nije imao strpljenja. Obukla je bele pantalone, majicu i svoje omiljene bele cipele. Kosa joj je bila u neredu, ali nije imala vremena za češljanje. Pet minuta kasnije bili su u liftu, a nešto kasnije u prvom taksiju.

"Na aerodrom, molim" rekao je Majk bez dvoumljenja. "I, požurite, molim vas."

"Kuda ćemo?" upitala je Emi pogledavši ga zbunjeno.

"U Las Vegas. Tamo se odmah možemo venčati."

Emi je taman zaustila da nešto kaže, ali se brzo predomislila. Nije imala primedbi na Majkov predlog.

"A zašto?" ipak je upitala.

"Naravno. Mislim da si bila u pravu. Kao da se neko brine za tvoj dobar glas. Ako se venčamo, možda ćemo imati prilike da spavamo, a da nas niko ne prekine."

Emi se nasmejala. Majk ja zaista izgubio strpljenje.

"Da sam bar ponela svoj jastuk. Nikuda ne idem bez njega."

"Za noćas ti neće biti potreban. Sad imaš mene."

Emi se nasmešila i zagrlila ga. Majk je bio u pravu, kao i obično. Noćas će Ketu moći da spava na njenom jastuku.

"A vic? Propustio si svoju jedinstvenu priliku da ga čuješ!"

"Kad već govorite o vicevima, znate li onaj vic o kamili u pustinji?" upitao je vozač i Emi i Majk samo su se pogledali.

"Pa, ne..."

"Hoćete li da vam ga ispričam?" upitao je taksista i odmah počeo da priča. Očito je uživao u tome, ali Emi i Majk nisu ga slušali.

Ljubili su se kao deca koja ugrabe priliku da ostanu sama. Njihova ljubav bila je ogromna i jaka, a konačno će i pripasti jedno drugom. Samo, ovoga puta neće dobiti žutu ružu, već muža koji će uvek biti pored nje.

"Zar niste shvatili u čemu je poenta?" upitao je taksista očito očekujući buru smeha sa zadnjeg sedišta. Umesto toga, dočekala ga je tišina. Pogledao je u retrovizor i video ih u zagrljaju kako se ljube.

Ljubav, pomislio je. Kad se voli, sve ostalo postaje nevažno. Čovek je i gluv i slep za sve... naročito za viceve.

KRAJ